

Rojik Tamás
A CSILLAGOS ÉGIG

NAPKUT

Rojik Tamás

A CSILLAGOS ÉGIG

Rojik Tamás

A CSILLAGOS ÉGIG

Napkút Kiadó
Budapest, 2020

© Rojik Tamás, 2020
© Napkút Kiadó, 2020

1

Hiába tisztálkodtunk meg reggel, az utastérben már a várt minket a szagunk. A nagybátyám, akit a szakmabeliek Bazsi bácsinak szólítottak, még korántsem volt öreg, a folytonos rakodástól és lépcsőzéstől izmos volt az egész teste, viszont a haja húszéves korában néhány hét alatt hófehér lett, amikor elhagyta az első menyasszonya. Mire hozzáköltöztem, a negyvenes évei második felét taposta, azzal viccelődött, hogy megkezdte a B oldalt.

Nem volt kedvem beszélgetni, korán keltünk, hétre a külvárosba kellett érni, csak akkor ért rá az ügyfél. A rádiót sem kapcsoltuk be, némán zötyögtünk a régi teherautón.

- Panellakás? – törtem meg a csendet.
- Az, negyedik emelet.
- Lift van?
- Nincs.
- Nehéz bútor?
- Mosógép, tűzhely, kétajtós szekrény, franciaágy.
- Szétszedhető?
- Remélem.

A sok betonház között alig találtuk meg a címet. Nem volt parkoló a kapu közelében, ezért a járdára kellett felállni, Bazsi bácsinak megint veszekednie kellett egy öregasszonnyal, aki sopánkodva kiabált neki az ablakból, hogy feltöri a betont, kiüti a szegélyt, ráhajt a rózsákra.

– Figyeld meg, nemsokára ennek a vénasszonynak is üríthetjük a lakását – mondtam a nagybátyámnak, hogy jobb kedve legyen.

– Ezek a бүdös életben nem hálnak meg – legyintett, de azért mosolygott.

Egy férfi fogadott minket a kapuban, a felesége fent várt minket, hozott kávékat termosztokban, nagyon jól esett, mert otthon nem ittam. Amikor módosabbakhoz megyünk, egy pohár vizet sem szoktunk kapni. Volt olyan hely is, ahol minden belépésnél le kellett vetnünk a cipőt a küszöbnél.

Ahogy ittuk a feketét, megkérdeztem Bazsi bácsit, miért hazudják ezt negyedik emeletnek, az elsőt pedig magasföldszintnek?

– Azért, mert az ötemeletesbe liftet kellett volna szerelni.

Szakértő szemmel néztünk végig a halmokon. Mindent szépen előkészítettek, bedobozoltak, bezsákoltak, így ezzel nem kellett bajlódni. A nagybátyám mérlegelt, hogyan lesz érdemes bepakolni, hogy el is férjen a furgonban, és praktikus legyen a kikapolás is. Olyan csöndben álltunk és figyeltünk ilyenkor, hogy még soha, senki nem mert közbeszólni. Én azonban egészen máson gondolkodtam.

Szerettem történeteket kitalálni a tárgyak tulajdonosaihoz. Még a kávé előtt elmesélte a férfi, hogy a lakás az apjéé volt, élete végéig benne lakott, de amikor megörökölték, nekik alig kellett valami az tárgyak közül, üresen többet ér, mert majd kifestik és kiadják egyetemistáknak, végül is jó innen a közlekedés.

Elképzeltem az apját: szikárnak, ráncosnak, de elegánsnak láttam. A padló és a falak kopása alapján nagyjából meghatároztam, mi hol állhatott eredetileg, a dobozok feliratán láttam, hogy van néhány könyves, pár festményes, és nagyon sok, amire annyit írtak filccel, hogy kacatok. Nem láttam még mindent tisztán, gondoltam megvárom, amíg otthon kibontjuk a megmaradó dobozokat.

Gyorsan végeztünk, a hevederekkel könnyedén levittük a nehezebb dolgokat is, egyedül a mosógép miatt voltam bosszús, mert nem engedték le belőle a vizet, és az összes büdös, nyálkás lé a nadrágomra és a cipőmre folyt.

A kapuban a férfi az illendőség kedvéért még megkérdezte, mivel tartozik, a nagybátyám legyintett, hogy a hirdetés szerint is ingyen szállítunk el mindent, ami nem kell, de ha tetszett, ahogyan dolgoztunk, ajánljanak minket és hívjanak máskor is.

Az utolsó tagmondatáról évek óta próbáltam leszoktatni, szerintem nagyon morbid, hiszen szinte mindig örökölt lakásokba megyünk, de szerinte ez nem számít, furakodni kell, hogy holnap is legyen megrendelés.

A köszönöm mellé azért kaptunk egy-egy ezrest borraválónak, amit titkon vártam is, rendes embereknek tűntek, és azok szinte mindig adnak valamennyit.

A könyves cigányokhoz mentünk először. Nem is volt messze az utcájuk, ahol találkozni szoktunk, hamar odaértünk. A házakból a gyerekek már előre kiszúrták az autónkat, elénk futottak, tenyérrel ütögették az ajtókat, habár mi még soha nem adtunk nekik semmit.

Szerettem ide járni, mert nem nagyon kellett dolgoznunk, mégis sok pénzt kaptunk. Az öreg Karesz valaha jóvágású férfi lehetett, bár a karján több olyan tetoválást is viselt, amit börtönökben varrnak. A hat fiát soha nem tudtam megkülönböztetni, úgy saccoltam átlag huszonöt körüliek lehetnek, mint én, plusz-mínusz három év. Egy pillanat alatt lepakolták a könyves dobozokat, bár Bazsi bácsinak rájuk kellett szólnia, hogy a kacatosokat hagyják csak szépen a helyükön, vagy ha kell, egy külön áron megbeszélhetjük.

– Nem láttuk – vágta rá hatan egyszerre, bár ketten azt sem tudták, miről volt szó.

Karesz elővette a zsebéből a csontházas bicskáját, egy pillanat alatt kipattintotta, hátra is hőköltem, amire mindenki röhögött, és a szikár öreg kibontotta vele a dobozokat. Olyan gyorsan számolt, hogy követni sem tudtam, de sejtettem, hogy a nagybátyám ilyenkor nagyon figyel, hogy ne vágják át.

– Ez itt nekem ötszázhuszonegy, számold meg Bazsi bá’, ha nem hiszed.

– Elhiszem neked, mint mindig.

– De rosszul teszed! Bár az asszony hinne így, a kurva mindenit! – ezt már jó hangosan mondta, elő is került a felesége, Magdaléna, ahogy kiperdült, csörgött rajta a sok bizsu ékszer.

– Mit káromolsz, vénember! – üvöltött rá a férjére, de az kajánul vissza is vágott:

– Olyat mondok, leveszed a ruhádat! Na, de húzzál befele, mert most biznizs folyik.

– Szóval – nézett a nagybátyámra –, ötszáz könyvről volt szó, az ötszázszor ötven, az huszonötezer jó magyar forint.

– Nekem ötszázhuszonegy volt az előbb, és az huszonhat-ezer-ötven. De tudod mit, legyen huszonötezer, nem vagyok én szarrágó – adott tenyeret Bazsi bácsi, mire az öreg kivillantotta néhány aranyfogát, és megköttetett az üzlet.

A könyveket aztán, sokszor láttam már, hogy Karesz lányai és a fiai feleségei árulják a város különböző pontjain, néhány száz forintért, de így is szép haszonnal.

A bútorokat egy raktárba vittük, ahol egy öreg mester vette meg. A fiával ketten felújították őket, majd iszonyú drágán eladták, mint antik régiségeket.

– Na, mit gondolsz róluk, mester, jók lesznek? – kezdte az alkudozást a nagybátyám.

– Elég fos, amit hoztál, de ha összeáll, lesz ez még szar is – aggodalmaskodott az asztalos.

– És összeáll, ha rajtatok múlik, mester?

– Mint a gecis lepedő – nézett kihívóan Bazsi bácsi szemébe az öreg. Minden alkalommal el kellett játszani ezt a párbeszédet, amivel a nagybátyám kedveskedni akart, hogy jobb árat kapjon, az asztalos pedig próbálta alább becsülni az értékét, bár mindig elég jól jártak.

Mindannyian elégedettek voltunk, mire autóba ültünk, és mivel ígéretesen indult a délelőtt, a nagybátyám meghívott egy rántott szeletre a közeli kifőzdében, ahol kézzel mérték a köret sült krumplit, és annyit tettek a tányérra, hogy még soha nem bírtam megenni.

Ebéd után szerencsésen túladtunk a mosógépen és a tűzhelyen is, de még a hulladékpapírral is megálltunk a MÉH telepen. Hazaérve Bazsi bácsi rögtön kifizetett, megkaptam a harminc százalékomat, amiből akkor is jól meg lehetett lenni, ha ezután napokig nem jött munka.

2

Mielőtt Dénessel sörözni mentünk, tudtam, hogy alaposan meg kell vacsoráznom.

A nagybátyám lakása, ahol akkor már hatodik éve laktam, a fürdőt és a konyhát nem számítva három szobából állt. Egy nagyobb hálóban élt Bazsi bácsi és a barátnője, Mónika, a legkisebb helyiség volt az enyém, és végül a nappali, ami egyben étkezőként is szolgált.

A bácsiék hálójában egyszer voltam. Amikor megmutatták, a párokra jellemző, saját vadszag uralta, mint egy területkijelölő gáz, inkább elkerültem. Az én helyem szokásos, alberletjellegű: ágy, szekrény, polc, asztal, ide szinte csak aludni jártam, meg ha lány jött fel.

A közös, ahogy a harmadik szobát emlegettük, olyanak tűnt, mint egy régiségkereskedés és egy adományszervezet kiállítása.

Kanapé, kissé dohányszagú: Kovács Alajos nyugalmazott törzsőrmester, elhunyt 72 évesen, tüdőrák.

Könyvespolc-rendszer: Diósy Elemér tanár úr, elhunyt 77 évesen, infarktus.

Porcelán gyűjtemény: özv. Kovácsné és lánya Kovács Cecília, elhunyt 67 és 41 évesen, buszszerencsétlenség a last minute nyaraláson.

Televízió, állványal: lomtalanítás, belváros, a bácsi két foga bánta a harcok során, de „megszereztük, az anyjuk picsáját”.

Nyolcszemélyes tölgyfaasztal, hozzá tartozó székekkel: Irén néni, elhunyt 87 évesen, végelgyengülés.

Herendi étkezés: Irén néni fia, János bácsi, még él, 65 éves, „akkor már vigyétek ezt a sok szart is, anyámtól kaptuk harmincöt éve, azóta sem bontottuk ki.”

Csillár, gyertyaimitációkkal, nyolcból három nem működik: Sóvágóné, elhunyt 93 évesen, keresztbe akadt halszájka általi fulladás.

Sorolhatnám. A nagybátyám nem volt érzelgős típus, de ki nem állhatta a lapra szerelt bútorokat, így ha meglátott egy masszívabb régiséget, sokáig mérlegelt, hogy a mesternek vigyük, vagy használjuk inkább.

Mónika eleinte nagy örömmel fogadta a tárgyakat, szabadidejében felújította, rendbe rakta őket, de aztán Bazsi bácsi lelkesedése egyre nőtt, és hazaállított olyanokkal, amik már sehol sem kellettek, a garázsban is alig fértek, nem vették volna be, csak a szeméttelen, így megsajnálta őket, és mint kivert kutyákat tette Irén néni egykori asztalára, mondván, „jó lesz ez még valamire”.

A sertésragu rizzsel a körülményeknek és az összeszedett holminknak megfelelően úgy lett tálalva, mint egy első osztályú étteremben. Mónika ugyan valamikor igazán szép, barna lány lehetett, de túl a harmincötön nagyon elhanyagolta magát.

Bazsi bácsi kezében megremegett a villa a kísértéstől, hogy inkább kanalat kérjen, a szaftot pedig sűrűn a rizsre locsolva, a hússal együtt percek alatt tüntesse el, mint egykor a munkásszálló melletti kifőzdében, ahol legénykorában dolgozni kezdett. Segélykérően nézett Mónikára, aki tanítók gyermeke volt, maga is járt két évet a főiskolára, mielőtt egy kétes szerelmi ügy miatt abbahagyta, hogy végül egy butikban kössön ki, rövidárut kínálva a betérőknek. A nő, ahogyan egykor pedáns szülei is, a megfelelő szögbe állította az evőeszközöket, és körkörös mozdulatokkal szabályos, egyforma falatokra szelte a tányérjában lévő húst, amiket villája végére szúrt, mögé pedig a kése hegyével négyzet alakúra rendezve rásegítette a köretet. Bazsi bácsi alig hallható sóhajtással jelezte, hogy feladta a harcot, és maga is falatokra vágta a sertésszeletet, bár a kése időnként megcsikordult a ragyogó porcelántányéron.

– Összegyűlt a pénzem a kaucióra – árultam el a túrós-vanília palacsinta után.

– Akkor elköltözől? – kérdezte Mónika, igyekezve elnyomni hangjában a lelkesedést.

– Hamarosan, igen. Jövő héten szétnézek, milyen lakások vannak, de lehet, megvárom a júliust, az már csak néhány hét, akkor elmennek az egyetemisták, jobban lesz hely.

– Helyes, várd is meg, nem kell úgy sietni – mondta kissé csalódottan Bazsi bácsi. Láttam rajta, nem örül.

– Azért még nálad fogok dolgozni, csak nem akarok tovább a nyakatokon lógni.

– Nem lógtál eddig sem a nyakunkon, és még szép, hogy nálam fogsz dolgozni, olyan már nekem ez a cég, mintha közös lenne.

Mind mosolyogtunk, inkább zavarunkban, mint örömkünkben. Nekem is nehezemre esett a tudat, hogy majd egyedül élek valahol, ugyanakkor láttam a jeleit annak, hogy lépnem kell. Mónika hónapok óta nyaggatta a nagybátyámat, hogy gyereket akar, de az mindig elhárította, hogy nincs hely. Ha én elköltözöm, akkor pont egy gyereknyi szoba fog felszabadulni, és ezt persze Bazsi bácsi is tudta, jogosan aggódott tehát a bekövetkező helyzettől. Azt is értettem, hogy a munka miatt nyugtalan. A fuvarozás, esetenként költöztetés, illetve a fő profilunk, a lomtalanítás bizonytalan kereset volt, két felnőtt férfi már nehezen alapozhatta rá az életét. Dénessel beszéltem erről korábban, aznap estére is ez volt az egyik fő témánk, hogy helyet készít elő nekem a cégnél, ahol dolgozik.

– Mert gondoldj csak bele, mindjárt huszonhat leszel, ahhoz már közelebb van a harminc – ezzel érvelt egy ideje.

– Igen, persze, de nem akarom szarban hagyni a bácsiékat sem – húztam meg a sörömet.

– Nem hagyod. Beszélte a régi csoporttársal, nem? Aki egy évvel utánad hagyta ott az egyetememet.

– Persze, szívesen beállna a helyemre, hogy mellékest keressen magának. Nem is csak ez. Bazsi bácsi ott marad Mónikával, aki egyre jobban uralkodni akar rajta, és ha összehozza neki azt a gyereket, sikerülni is fog neki.

– Szerintem pedig nem tartozol senkinek semmivel. Mónikát Bazsi bácsi vitte haza, nem te, a gyerekekhez ketten kellenek, különben is felnőtt emberek, nem cseszheted el az életedet azzal, hogy mindig az ő érdeküket nézed.

– Tudom, hogy igazad van. Csak azért ez elég rossz érzés.

– Azt elhiszem. Különben meg leadtam az életrajzodat, már a főnöknél van.

– Komolyan? Ennyire gyorsan?

– Igen, de még nem fognak behívni. Két-három hónap, talán szeptember közepére ürül meg állás.

– Mondhatok nemet is majd?

– Mondhatsz. De ez jó hely. Inges meló, állandó fizetéssel, prémiumokkal. Elintéztem, hogy egyből meghallgassanak. Másoknak három körös felvételin kell átesnie. Lakást akarsz, nem? Meg valami nőt is fölszedhetnél. Nézz szét, itt a kocsmában is vannak páran.

– De nekem valami csaj nem kell, akinek a valami pasija lennék. Nem szeretnék egy másnaposan elmesélt élmény lenni, akinek a nevét is elfelejtik.

– Akkor hívd fel a Nikit, az már valaki, és amíg Andival voltál, mindig le akart veled feküdni.

– Nem hívom. Legutóbb azt mondta, amikor összefutottunk a vonaton, hogy én nem is értem el soha semmit az életben magamtól, mindent alám tett valaki. És azt is mondta, hogy biztosan öngyilkos leszek egyszer, ő látja bennem a hajlamot.

3

Amikor elmúlt a másnapi fejfájás, újragondoltam, amit Dénessel beszélünk. Rettenetesen zavart az értékrendje, amit teljesen középszerűnek éreztem, meg ahogyan a nőkről beszél, de ő tűnt az egyetlen lehetőségemnek.

Niki is eszembe jutott, meg az a mondata, ami ítéletként kísértett, minden nehezebb napomon visszhangzott, és bár soha nem éreztem fogékonyságot az önsértésre, mégis ijesztően hatott.

Hogy kikölkentsem magam, lementem a zsúfolt garázsba, és előszedtem az előző napi munkából maradt dobozokat a „kacatok” felirattal, hogy megismerhessem végre a szikár bácsit, akinek a könyves dobozában a felnyitáskor láttam egy útikalauz sorozatot, a Jókai összest, a Révai nagylexikonokat, meg egy csomó képes újságot.

Az óriási dobozokat direkt költözésre, tárolásra gyártották, nem a szokványos, banános, mosószeres kartonok voltak. A falra akasztott snitzerrel felvágtam a tetejét, és a garázs gyér lámpafényében belenéztem.

Három kisebb, de sokkal díszesebb dobozt emeltem ki belőle. Látszott, hogy az eredeti gazdája csomagolhatta így el őket. Az elsőre azt írta szálkás, enyhén dőlt betűkkel, bélyeg, a másodikra gombfoci, a harmadikra érmék. Bazsi bácsi elképesztően fog örülni, gondoltam, hiszen ezekért egy-egy kereskedő vagyont is fog fizetni. Hirtelen elszorult a szívem. Megláttam benne az évek munkáját, és úgy döntöttem, az érméket meg fogom tartani, és lehetőség szerint bővítem majd. Úgysem tudtam felmutatni semmi örökséget, legalább, ha egyszer elindulok a Dénes-féle férfvá válás útján, tudok majd adni valamit a gyerekeimnek.

Ez az utolsó gondolat ingerültté tett, nem is akarok gyereket, Dénes szavai mérgezett bogarakkal rakják tele a fületem. Visszatértem a többi kacatos dobozhoz. Hasonlóan az előbbihez, újabb díszes kisdobozok kerültek elő, mélyükön kitüntetésekkal, gombokkal, gyufás skatulyákkal, egy kis füzetben nők neveivel.

Leültem a garázs egy szabad hokedlijére, és hagytam, hogy a tárgyak és a lakás emlékei összeálljanak bennem szöveggé. Ahogy a mondatok formálódtak, a betűk mögött láttam nehézkesen megmozdulni a vékony, de tartásos bácsit, aki a szemem előtt fiatalodott, amíg elérte a kort, amikor ezeket a kincseket összegyűjthette. A haja sötétedni kezdett, a ráncai eltűntek, izmai visszanyerték feszségüket, eldobta a séta-pálcát, mélyen elbeszélgetett a fiával az élet nagy kérdéseiről, hosszan ölelte a fiatal feleségét, először ment be a hivatalba dolgozni, elvitték katonának, ahol kopaszra nyírták, befejezte a középiskolát, megsókolta az első lányt életében, körmöst kapott a tanítótól, mert kiborította a tintát, majd megállapodott a nyolc-tízéves körüli magányában, ahol próbálta megteremteni magának ezekből a tárgyakból a saját, intim közegét.

Így indult, hogy aztán a végén az anyja se ismerjen rá az egészre.

Sosem szerettem kézzel írni, a betűim göcsörtösek, lassúak, elvesznek miatta a szavak. Felrohantam a gépemhez, ellenőriztem a faliórán, hogy Mónika még sokáig nem fog hazatérni a butikból, Bazsi bácsi pedig egész napos ultipartin nyer még egy keveset a tegnapihoz a barátaival egy sörözőben.

Csak ne szóljanak hozzám. Minden mást ki tudok kapcsolni. Így már el lehet kezdeni a munkát.

Gyűjtés

Gyerekkoromban sokat jártam kocsmába a nagyapámmal. Tetszett a felnőttek világa, az ital, de főleg, ahogyan dohányoztak. Egyszer rá akartam gyűjtani, szereztem gyufát és ci-

garettát is, de amikor a nagyapám észrevette, irtózatossá pofont kaptam. Nem szólt semmit, így is értettem. Órákig ültünk csöndben, ő a kisfröccse, én a szégyenem fölött. Aztán hatalmas tenyerébe vette a gyufát, és a kiürített dobozát az ölembe dobta, ezt megtarthatod.

Úgy éreztem, valahogy mégis cinkosak lettünk, mert anyámnak sem mondta el. A kocsmába azután is elvitt, én pedig, hogy hasznossá tegyem magam, és elfeledtessem a törzsvendégekkel a kapott pofont, segíteni kezdtem a pultosnak, visszavittem az üres poharakat. Cserébe ingyen kaptam az üdítőt, az öregek pedig néha aprót adtak. Amikor már eléggé megszoktuk ezt a ritmust, elkértem az üres gyufásdobozukat is. Furcsállták, de nekem adták. Ahogy híre ment sajátos szokásomnak, otthon is eltették, majd a végén már az asszonyok is félrerakták, egy fuvaros pedig hozott nekem külföldieket. Hamarosan óriási gyűjteményem lett, és a szenvedélyem a szomszéd gyerekekre is átragadt. Eleinte örültem neki, mert tudtunk cserélni, de aztán kiderült, hogy annyi, mint nekem, másnak nincs. Így elment a kedvem a skatulyáktól.

Napszámos koromban találtam az első pénzérmet, amikor a földeken dolgoztunk. Megtetszett az idegen nyelvű írás az oldalán, órákig vakartam róla a rozsdát, hogy el bírjam olvasni, de így sem értettem. Azután jött a többi. Volt, amit a vásárosoktól szereztem, volt, amit a városban cseréltem élelmiszerre.

Amikor a fiam nőni kezdett, akkor lett divat a gombfoci. Pár évig gyűjtögette, de nem volt igazán lelkes. Nekem persze nagyon tetszettek ezek a fényképes korongok, titokban, nehogy megtudja, összegyűjtöttem szinte minden csapatot, amit kapni lehetett.

Közben inni kezdtem, dohányoztam és csaltam a feleségemet. Nem tudom, másoknál ez miért van, az ital és a cigaretta nekem gyerekkori vágyam volt. Éreztem, hogy egy hihetetlen, országhatárokon átívelő közösség tagjává válok. Eleinte rengeteget tudtam inni, bírta a fiatal szervezet, a fiatal

feleség kevésbé. Fenyeggett, hogy elhagy, viszi a gyereket is. A kocsmabeliek persze jól megverték volna, de én idegenkedtem a gondolatától is, hogy ártsak neki. Nem szóltam inkább semmit, némán letettem az alkoholt és a dohányt is, de úgy éreztem magam, mintha újra kisfiú lennék, akinek nem lehet.

Így másztam át a kerítésen egy délután a szomszédaszonyhoz. Nem volt otthon a férje, teherautón ült, járta az országot, csak hétvégékre ért haza, akkor sem mindig. Hátral, a kinti pottyantós mellett bújt el, nehogy megszólja a falu, és boldogan sört ivott és dohányzott. Átintettem neki, mire nagyon megijedt, de mutattam, hogy miattam ne aggódjon. Hívni kezdett, felemelt egy sört, páras volt az üveg fala, nekem is jut. Nem tudtam ellenállni, sem az itálnak, sem neki. Mielőtt hazamentem, a kútnál igyekeztem lemosni az idegen szagot.

A feleségem csak a sört szúrta ki, azért összeszidott, többet ilyen hibát nem vétettem. Eleinte csak a szomszédaszonyhoz, aztán a falu legtöbb asszonyához eljutottam. Mire észbe kaptam, már titkos szabadságokat vettem ki, és három várossal arrébb is volt szeretőm. A nőket is gyűjteni kezdtem. Kis füzetben tartottam őket számon, nehogy elfelejtsem valamelyiket, külön az egyéjszakás, külön az állandó partnereket.

Akkor is távol voltam, amikor a feleségem meghalt. Jelentkeztem egy csapathoz, akiket az ország másik végébe vittek alkalmi munkára, mentem volna bárhová, csak új nőket lássak. Reggel jött a telefon, hogy a nejem nagyon beteg, siessék haza.

Mire megérkeztem, már késő volt. Egész úton azon járt a fejem, hogy megtudta valakitől, egy féltékeny nőnek eljárt a szája, és mérget vett be bánatában. Mire a kapuba értem, már bizonyos voltam benne, hogy mindenki tud mindent, engem börtönbe tesznek, vagy a rokonság üt agyon, mi lesz a fiammal.

De semmi ilyesmi nem történt. A feleségem tüdőbeteg volt, hetek óta, de én észre sem vettem, ő meg nem mutatta, néha köhögött, nem akarta, hogy zavarjon, hiszen biztosan annyit dolgoztam, alig jártam haza. Az utolsó egy hétben,

amikor nem láttam, már ágynak esett, a fiam nem mérte fel a bajt, csak akkor hívta az orvost, amikor már késő volt.

Többé nőhöz nem nyúltam. Sorra jöttek érdeklődők, páran fenyegetőztek, hogy tőlem van a gyerekük is, de nem hittem nekik, vagy nem akartam, és ezentúl csak a fiammal törődtem. Tényleg sokat kezdtem dolgozni, hogy jó iskolákba járhasson, egyetemre mehessen, mert tehetségesen számolt, értett a fizikához is. A falu nem felejt, ezért hamarosan elköltöztünk, nem akartam, hogy a fiam egyszer megtudja rólam az igazat. Onnantól csak néha engedtem a szenvedélyemnek, amikor megláttam egy-egy szép könyvsorozatot, amiről tudtam, hogy másoknak is megvan az otthonában, ügyeltem, hogy ne legyenek kirívó semmiben.

Példamutató, erkölcsös életbe kezdtem. Több szabályt állítottam fel magamnak, mint a Biblia, ügyelve rá, hogy a gyerekeimet ne érje kár emiatt, kapjon elég teret. Amikor felnőtt és elköltözött, egyedül maradtam a bedobozolt gyűjteményemmel, a néhány könyvemmel, amiket a gyerek ajándékai ünnepekkor még bővítettek, mert azt hitte, tényleg el is olvasom őket. És megmaradtak az emlékeim is. Már az unokám is iskolába járt, amikor iszonyúan megbetegedtem, de nem voltam hajlandó meghalni. Még nem, ezt kiabáltam állítólag lázasan. Mindenki dicsért, milyen életszeretetet van bennem, az ápolónő simogatta fejem, csábosan kacsintott, amibe belesajdult mindenem, egy régire emlékeztetett a szeme kékje.

Semmi szeretet nem maradt bennem, csak a vezeklés. Még nem. Még nem gyötörtem magam eléggé, még idő kell, hogy mindent elemésszen bennem a bűnbánat, még nem tettem jóvá. Így nem állhatok elé. Eléljük. Nem tudom, egy emberélet elég-e egyáltalán.

4

A szöveget napokig nem vettem elő. Vártam, hogy távolodjon, aztán többször átolvastam, kijavítottam az elütéseket, lenyestem a felesleget, sorokat húztam ki, bekezdéseket írtam át. Itt már nem szerző voltam, csak szerkesztő. Nem tartottam magam írónak, ez pusztán egy kényszer, aminek eleget kellett tennem, de az elkészült művet mégsem lehetett csak úgy elengedni.

Valamit kezdenem kellett velük, így névtelenül létrehoztam egy blogot, mert az, hogy meg kell jelennie, legalább olyan erős, mint az, hogy meg kell írnom.

Már volt rajta néhány tucat hasonló szöveg, csak páran olvasták, mert nem szóltam róla senkinek. Nem alakultak ki nagy beszélgetések, sem éles viták, néha odaírta valaki, hogy tetszett, vagy köszönöm, nekem ez is többet jelentett, mint azt el tudták volna képzelni.

Mónika kopogás nélkül nyitott be a szobámba.

– Lakásokat nézel? – kérdezte.

– Nem, csajokat keresek az interneten – hazudtam.

– És? Van valami?

– Semmi különös. Erika, 23 éves, kicsit hebrencs vagyok, de nagyon szeretnivaló, hobbim a lovaglás. Léda21, 24 éves, régóta keresem a páromat, szeretem a költészetet, de leginkább a nyári napsütésben akarom fogni a kedvesem kezét a Balaton parton. Ezeknek írtam, hogy Gábor vagyok, 25 éves, nem tudom, mit akarok, nem láttam eleget a világból, nem fejeztem be az egyetemet, nincs saját lakásom, nem értek igazán semmihez, nem vagyok őszinte.

- Mind a kettőnek ezt írtad?
- Ezt – vágtam rá, és a hazugságomba úgy beleéltem magam, hogy szinte bántam, hogy nem igaz.
- Ne csodálkozz, hogy egyedül vagy. Keress inkább lakást.
- Miért lett ennyire sürgős?
- Érthetnél Bazsi megjegyzéseiből. Csak udvariasságból marasztal.
- Milyen megjegyzéseiből?
- Hogy nincs hely egy negyediknek. Miattad nem lehet gyerekem.
- Ezt te sem gondolod komolyan – röhögtem.
- És amikor nem mész el a hülye Dénes haveroddal esténként, mindig vigyáznom kell, nehogy hangosan élvezzek, olyan rohadt vékonyak ezek a falak! – üvöltötte, amin úgy meglepődtem, hogy csak a szememet meresztettem. Ő sem folytatta, csak rám vágta az ajtót, hogy rezgett benne a szűzmáriás ólomüveg (Németh Jolán hagyatéka, elhunyt 86 évesen, a zsoldároskönyvet olvasgatva érte a halál a hintaszékében).

Napokig őrlődtem, végül úgy döntöttem, nem mesélem el a történeteket Bazsi bácsinak, tudtam, hogy Mónika sem fogja. Közben Dénes erősködött, hogy be akar mutatni egy kolléganőjének, aki nem abban az üzletben, de ugyanannál a cégnél dolgozik, ahol állítása szerint én is fogok.

Dénes egy tv-, internet- és telefonszolgáltató hálózat egyik ügyfélpontjában dolgozott vezetőként, de mindig felhívta rá a figyelmemet, hogy már két év után annyira belejött, hogy a prémiumokból letette a jogosítványt, és új autóra gyűjt.

Valahogy ezt az új munkát is csak halogattam magamban, mint az albérletkeresést. Arra gondoltam, akárhogy is alakul a találkozó, legalább segít szembenézni az elkövetkezőkkel. Ha unatkozom, mint a legtöbbször, majd érdeklődöm a cég iránt.

Dénes időközben felhívott, hogy ők nem jönnek a barát-nőjével, mert éppen megint nagyot veszekedtek, és még békíti.

– Te, esküszöm neked, hogy az Anett nagyon jó csaj, tetszeni fog neked. A haja természetes göndör, de a feketéje az festék. Nézd majd meg, hibátlan a lába, jó az illata, szép a bőre, és olyan kis cuppanós szája van.

– Anett egy ló?

– Mi van?

– Mert úgy beszélsz róla, mintha el akarnád adni, vagy te magad akarnál vele összejönni.

– Hát, hallod, ha facér lennék, nem hoználak vele össze, azonnal ráhajtanék.

– Aha, oké – mondtam, és letettem a telefont. Így már semmi kedvem nem volt az egészhez, de olyan régen nem voltam senkivel, hogy lemondani sem akartam.

A nő tényleg úgy nézett ki, ahogyan Dénes lefestette, piros ruhában volt, kiemelt dekoltázzsal, velem ellentétben komolyan vette a randit. Talán vasalhattam volna egy inget, nem kellett volna ebben a gyűrött pólóban jönnöm. Legalább hajat mostam.

A találkozónk egy közepesen drága borozóban volt, ahol enni is adtak, úgyhogy rendeltünk, láttam rajta, elvárja, hogy értsek a borokhoz. Tudtam volna neki valami hangzatosan mondani, de megéheztem, és ilyenkor eléggé provokatívvá válok.

– Valami fanyar fehéret kérek szódával – adtam le az italrendelést a pincérnek a spagetti mellé.

– Csak ásványvizünk van – válaszolta, látszott rajta, hogy kellemetlenül érinti a hozzá nem értésem. Olaszrizlinget, vagy esetleg chardonnay-t parancsol?

– Tök mindegy, fröccsnek lesz – vontam meg a vállam, és a kezébe nyomtam az itallapot. Anetten látszott, hogy vívódik, de becsületére válják, nem állt fel az asztaltól, hogy otthagyon. Valami vörös házasítást kért, aminek hülye fantáziáneve volt.

– Milyen egy átlagos nap bent? – kérdeztem, mert az már kiderült, hogy irodalomról, zenéről, vagy filmekről nem fogunk tudni beszélni. Az olvasást feleslegesnek tartotta, zenében valamelyik elektromost szerette, filmekben pedig a lányos sírószakat, meg a durva horrort, amin össze lehet bújni. Értettem volna a célzást, de egyelőre nem akartam.

– Egy átlagos nap? – kérdezett vissza, ahogyan minden addigi kérdésemre.

– Igen. Mondjuk mi volt ma? – úgy éreztem magam, mint Pistike apja iskola után.

– Bejött egy srác a csajával. Internetet akart köttetni, mondtam neki, milyen konstrukcióink és akcióink vannak, majd te is megtanulod, mondta Dénes, hogy nálunk fogsz dolgozni. Szóval mondtam, hogy attól függ, milyen tévécsomagot, vagy telefoncsomagot választ. Erre azt válaszolja nekem, az nem kell, mert neki elég a telefon a zsebében, és nincs tévéjük. Érted ezt? Mondtam is neki, hogy remek alkalom, hogy vegyen. Erre rám szólt, hogy nem kell, mondtam, akkor nem tudok neki wifit adni, mert az a nélkül nem jár. Erre kifakadt, hogy a XXI. században élünk, mi az, hogy nem lehet. Magyaráztam, erre nekem esett, hogy maga nem akar nekem internetet eladni? Tiszta para volt, de vannak ilyen hülyék. Elmondtam újra neki az összes csomagfajta, erre elindult kifelé, szó nélkül, a barátnője meg rám ordított, hogy megyünk a konkurenciához, és bevágta az ajtót. Tiszta kínos volt, a várakozó vendégek meg megtapsolták, és a fele utánuk ment. Nem értem néha az embereket. Vannak ilyen napok, de azért nem ez az átlagos.

– Aha – nyögtem, és egy húzásra megittam az időközben megérkező italomat. Valahol a felénél elvesztettem a fonalat. Próbáltam a mellét nézni, aztán a nyakát, a karját, valamit, hogy megkívánjam, de annyira unatkoztam, hogy nem sikerült.

Végigkínlódtam a vacsorát, meghallgattam még pár történetet az elégedetlen ügyfelekről, aztán arra hivatkoztam, hogy másnapra lomtalanítást kértek egy szomszédos város-

ban, mert a mi munkánk gyakran vasárnapra esik, ugyanis mi dolgozó emberekkel dolgozunk, ezen nevettünk kicsit, váltottunk két pusztit, aztán taxiba ültettem.

Elképesztően távol éreztem magam hirtelen a párkapcsolatoktól, magas fizetésektől, hagyományoktól, mindentől, amit egy magamfajta fiatalembernek meg kell tenni, és még haza sem volt kedvem menni, mert eszembe jutott, hogy Mónika lehet, hogy most élvez bele ordítva a szobám csendjébe.

Abban legalább biztos lehettem, hogy Anettel nem lesz második randi, mert még a számunkat sem cseréltük ki.

5

Pár nappal később tényleg megrendelést kaptunk egy szomszédos kisvárosban. Én vezettem, csak fél éve kaptam meg hozzá a jogosítványt, Bazsi bácsi ajándéka volt a huszonötödik születésnapomra.

Ahogy kanyarogtunk a külső kerületekben az autópálya felé, észrevettem egy régi, patinás épületet, megkérdeztem a nagybátyámat, mi lehet az, ő ismerősebb volt a környéken.

– Az volt régen a Katona Kórház. Oda hordtam az öngyilkosjelölteket.

– Mentőztél is?

– Igen, amikor felköltöztem. Bármit elvezettem volna, még a háztartást is, csak gép legyen benne – mondta nevetve, aztán elkomorult. – Egyszer hoztunk egy srácot, begyógyszerelte magát. Nem szabadott hagyni, hogy elaludjon. A fiúk beszéltették hátul, aztán egy idő után az már kevés volt, az egyik nagydarab srác pofonokat kezdett adni neki, hogy felébressze. De akkorákat, hogy szóltam neki, így fogod megölni.

– És mi lett vele? – kérdeztem közönyösséget színlelve, hogy leplezzem a döbbenetemet.

– Semmi, másnap felébredt, pont ott voltam, kérdeztem, nem fáj-e az arca, az meg csak nézett rám, hogy mi bajom van. Volt pár ilyen – merengett el Bazsi bácsi a kormányra dőlve. – De mindegyik túlélte, akit én vittem be.

Sohasem jártam még abban a kisvárosban, mégis minden utcája ismerősnek tűnt, avatatlan szem számára nem vált ki semmivel a többi közül. Ugyanolyan hely, mint ahol a szüleim éltek. Hirtelen eszembe jutott, milyen lenne, ha az ő házukat

kellene lomtalanítani. A régi szobámat, ahol hónapok óta nem jártam, és az elköltözésem óta csak annyit alakítottam, hogy kidobáltam a ragasztott posztereket és verseket a falakról, és helyhiány miatt elégettem minden kamaszkori írásomat, csak hogy anyám ne olvassa el őket. Kissé színpadiasnak éreztem, de tényleg nem találtam helyet nekik.

Éppen apám műhelyét számoltam fel gondolatban, Bazsi bácsival vittük a hatalmas munkaasztalt, képzeletben láttam az ujjunk lenyomatát a fedelére ült porban, ahogyan a fogást kerestük. Vihettük volna hevederrel, a lapjára fordítva, tűnődtem, amikor a nagybátyám szólt, hogy megérkeztünk.

Csalódottan láttam, hogy kétszintes társasház, ráadásul emeletre kellett menni, és még garázs is volt. Akkor mégsem lesz olyan, mintha.

Először a bűdös csapott meg, azt hittem, megdöglött valami állat, de aztán éreztem, hogy a falakból és a bútorokból is árad. Egy korombeli srác navigált minket, azt mondta, vihetünk mindent, neki nem kell semmi, nem bírja ezt a bűzt. Nem szólt a garázsról, oda a nagyapai örökségét halmozták be, de tíz éve nem nyúlt hozzá senki, ad pénzt, csak vigyük azt is.

Elemeztettem a szagokat, ahogy az arcom a bútoroknak nyomódott a lépcsőn. Szójaszós, gyömbér, fokhagyma, talán hétfűszer. Olyan szaga volt mindennek, mint egy kínai étteremben. Egy rekeszbe különböző méretű wokokat, kék, jellegzetesen kínai, bambusszal és házikóval mintázott tányérokot, és rengeteg evőpálcikát zsúfoltak.

A könyvek, amikből szintén áradt valami édes-savanyú illat, úgy lettek összecsomagolva, hogy látszott a gerincük. Csupa kémiával kapcsolatos, tudományos mű és rengeteg, a tárgyhoz kapcsolódó középiskolai tankönyv. A srác látta, hogy nagyon nézem őket cipekedés közben, akkor mondta el, hogy az apja tanár volt, aztán valami eltörött benne, és azután egyre csak főzött otthon. Ahogyan egy megszállott tudós készíti el a titkos vegyszerét a laboratóriumában, úgy kutatta a

tökéletes kínai recepteket. Egyfolytában a konyhában tartózkodott, az ételek java részét kidobta, időnként rohant csak ki átszemmel, hogy ezt az illatos-omlós csirkét kóstold meg, Árpi, vagy ilyen pekingsi kacsát még nem ettél, Nóra! Az anyja régen meghalt már, a fiú alig emlékezett rá, az apja élettársa viszont nem bírta a bűzt.

– Amikor ráeszmélt, hogy egyedül maradt új tudományával, elhagyta a tanári pályát, és beállt egy étterembe szakácsnak. Azért üvöltött meg a lakás, mert amennyire tudta, megtanulta a mandarin nyelvet, összejött a főnök húgával, és Kínába költöztek.

– Az ember azt hinné, onnan inkább már eljönnek az emberek – mondtam határozatlanul a fiúnak.

– Igen, de apám új nője valami kisebb városból származik, amiben alig hatszáz ezren élnek, és ott van valami nagy családi éttermük. Abban mutogatják apámat, mint különlegességet. Írt nemrég, hogy szombatoként hagyományos magyar ételeket főz, azt meg úgy viszik, hogy azokon a napokon még egyszer annyi bevételt hoz, mint előtte a hétköznapokon.

Keserű irigységet fedeztem fel a hangjában, pedig ő sem járt rosszul, a lakás mellé kapott havonta egy kisebb összeget is, hogy jól menjen a sora. Azt mondta, egyedül maradt, nem igazán tudja, mi legyen, kérdően nézett rám, mint kortársára, de én nem akartam belefolyni, így rávágtam inkább, hogy nem tudom, nekem mindent a fenekem alá tettek. Ezzel ott hagytam, mert Bazsi bácsi szólt, hogy segítsék neki megemelni a garázsban a jégszekrényt, ami igazi antik darabnak tűnt, alig bírtuk megmozdítani. Az asztalos mester később sokat is fizetett érte, mert nem tudta eltitkolni az örömét, a nagybátyám pedig rutinosan kihasználta a lelkesedését.

Hazafelé azon tűnődtem, hogy nálunk vajon miért nem voltak ilyen izgalmas családi történetek, amikor Bazsi bácsi kizökkentett.

– Hogy sikerült a randi? – kérdezte. Meg sem lepődtem, biztosan túl sok parfümöt használtam a fürdőszobában.

– Adtam a bunkó melóst.

– És működött?

– Nem szokott.

– Van egy búcsúajándékom, mondta, miközben a fejét csóválta.

– Búcsú? Még nem költözöm.

– De fogsz, nemsokára. És új munkád is lesz, az interneteseknél.

– Ezt meg honnan tudod?

– Felhívtak, mert beleírtad az önéletrajzodba, hogy nálam dolgozol. Megkérdezték, milyen munkaerő vagy, megbízható-e, ilyesmik.

– Basszus, nem így akartam – mondtam, mert tényleg nem. Ez a lehetőség eszembe sem jutott. Úgy éreztem magam, mint aki után nyomoztak, és ez egyszerre töltött el elégedettséggel és kényelmetlen érzéssel.

– Mindegy, tudom és kész. Azt válaszoltam nekik, hogy nagy marhák, ha nem vesznek fel. Persze nem így, tudok én rendesen is.

– Köszönöm.

– Hagyd a fenébe. Viszont szeretném, ha eljőnnél velem csütörtökön ultizni, kellene egy negyedik, Béla bátyádat ágnak döntötte az influenza, hiába védelte a törkölyt. Akkor megkapod a meglepetésedet is.

– Mostanában egyre többet jársz el kártyázni, jegyeztem meg.

– Igen, mert nem akarok a Mónikával lenni. Agyamra megy a gyerek-témával. Elhagyom.

6

Nagyon régen játszottam, úgyhogy a fél délelőttöt azzal töltöttem, hogy az esti partira készüljek. Tudtam, hogy özszeszokott társasággal lesz dolgom, és talán nem szeretik, ha ügyetlen száll be közéjük.

Az este tiszteletére felvettem a jobbik farmerom és vasalt inget húztam. Még a cipőmet is kibokszoltam, Bazsi bácsi elégedetten nézett végig rajtam.

Busszal mentünk, hogy tudjunk sörözni, de nem szálltunk le a kocsmánál, ahol a baráti körnek falra erősített, gravírozott tábla jelezte az állandó asztalát.

– Ugye, nincs is ma ultiparti? – kérdeztem.

– Nincs hát. Azt hitted, tényleg untatni akarlak a búcsúestén?

– De még új helyem sincsen.

– Nem mondtam, hogy a tiéd, Mónikáé. Nem várom meg, hogy kettesben maradjak veled a házban. Holnap elhagyom, ha gondolod, menj el addig valamerre, jobb lenne mégiscsak négy szemközt.

Még több megállónyi csönd várt ránk, mire megérkeztünk. A város egy egészen félreeső részében hagytuk el a buszt, nem nagyon jártam még arra. Nyugodt, polgári házak sora vett körbe minket, elvélve egy-egy élelmiszerüzlet, étterem és egy diszkréten kivilágított éjszakai bár.

– Nagyon elit hely, jó drágák bent a lányok.

– Te voltál már?

– Persze, és nemsokára te is leszel. Rád fér – mondta, majd ellentmondást nem tűrve, hosszú léptekkel, a bejárat felé indult.

Nem akartam követni. Arra gondoltam, hogy megvárom a buszt, és majd otthon megbeszéljük. De csalódást

sem akartam okozni, egész úton olyan ünnepélyes volt az arca, követnem kellett. Legalább azért, hogy vigyázzak rá. Nem tudom, miért, de ez jutott eszembe, pedig biztosan nem először járt itt. Mire végiggondoltam, már el is kaptam a csukódó ajtó kilincset, és utána léptem a sűrű, vörös izzású homályba.

– Tudod, olyan ez, mintha beavathatnám a fiamat – mondta a bársonnyal borított előtér falai közt, majd rám tette a súlyos kezét, úgy folytatta. – Bár nem vagyok az apád, az elmúlt évek során sokat voltunk együtt, és ez érzélgőssé tett. Ha lenne fiam, azt akarnám, hogy rád hasonlítson. Talán ezért is okol téged Mónika, hogy nincs gyerekünk. De azt akarom, hogy te ne érezd magad hibásnak. Ma mulatunk, és olyan lányt választasz, amelyet csak akarsz, én fizetek! – veregette meg a hátam, majd egy mozdulattal előre taszított.

Egy nagyobb, szintén vörös térbe léptünk be, annyi volt az apró részlet, hogy csak nagyon lassan fogtam fel őket.

A helyiséget egy diszkógömb árasztotta el színes fényekkel, és oldalt kisebb lámpák segítették a világítást. Velünk szemközt két asztal volt kialakítva, egy-egy hosszú, fekete bőrkanaapéval. Az egyiknél öltönyös, negyvenes társaság ült, ügyet sem vetettek ránk, a kikészített citrom és só alapján tequilát ittak, és a lányokat méregették.

A lányok tőlem balra egy kisebb emelvényen cserélték egymást a rúdtáncban. A rúd körül végig tükrök mutatták meg, amit a szűk bugyik és keskeny melltartók látni engedtek. Szólt valami lassú zene is, amire látványosan vonaglottak. Ha lejött valamelyikük, gyorsan követte őt egy másik. Látszott, hogy a mozdulataik begyakoroltak, kissé el-eltértek egymástól, valószínűleg mindegyiküknek van magánszáma, talán hosszabb is, ez csak bemutató.

A szemük azonban rettentően üresnek és fáradtnak hatott, mély szimpátiát ébresztettek bennem. Leginkább egy korombéli szőke iránt éreztem rokonszenvet, akinek a szeme pont azt sugározta, amit az enyém szokott, ha idegenekkel

van dolgom, miközben a teste mindent megígért, amit csak el tudok képzelni.

A nagybátyám a pulthoz terelt, ígyunk valamit, mondta. Úgy helyezkedtünk el, hogy a táncolókat is lássuk. Bár eszemben sem volt választani közülük, azért mégis szurkoltam, hogy a szőkét ne. Ivettnek neveztem el magamban, mert határozott, erős vállalai voltak, egyenes tartása, feszes hasa és combja, az arcában pedig volt valami előkelő. Talán jobban illett volna rá az Yvette név, vagy valami ilyesmi, amiben van ipszilon, és angolosabban van leírva.

Kértünk két csapolt sört, de csak pohárral, mert drága.

– Nekem az a szőke tetszik – vágta ki Bazsi bácsi, miután letette az italát. Elképzeltem, ahogy Yvette bársonyos bőréhez ér, ahogy a nyelve végigszántja a testét, ahogyan a munkától erős karjaival magához öleli, a kezek erősen megfogják a gömbölyű fenekét, és olyan hányinger fogott el, hogy rávágtam, hogy nekem is.

– Akkor legyen a tiéd, vigyed – legyintett.

– Rendben, mondtam gépiesen – mert nem láttam más kiutat. Azután csak ültem bambán, mert bár nem vagyok gátlásos, ha nőket kell megszólítani, de ezúttal fogalmam sem volt, hogyan kellene.

Végül a nagybátyám felkelt, odasétált a szőkéhez, és oda-súgta neki, hogy be szeretnélek mutatni valakinek. Megfogta lágyan a kezét, már ez is rosszul esett, úgyhogy inkább a lány üres arcát fürkésztem, amíg felém vezették. Az utolsó egy méteren már egyedül jött, Bazsi bácsi pedig félrehúzott magához egy idősebb barna nő.

– Szia Yvette – mondtam zavartan mosolyogva, mert nem akartam, hogy bemutatkozzon.

– Yvette? Nekem mindegy, lehetek az is, ha tetszik – vonta meg a vállát színtelen hangon, és a szabad bőrkanapéra ültett. Innentől úgy beszélgettünk, mint az üzletfelek.

– Az árban benne van a szopás, aztán a dugás, de csak gumival, nélküle felárért sem, csók nincs, ha seggbe akard,

akkor azt megbeszélhetjük, de úgy többre kerül – hadarta szenvtelenül. Elképedve bólogattam, olyan szerződésnek tűnt, amin már módosítani nem lehet, úgy éreztem, már régen aláírtam, amikor beléptem ide. Hagytam, hogy kézen fogjon, és az emelete vigyen.

Fent több kisebb szoba volt, mintha egy panzióban lennénk. Szembejött velünk egy idős férfi meg egy latexruhás lány, a kezében szögceses paskolóval. Yvette és a feketébe bújt, hófehér bőrű nő úgy köszöntek egymásnak, ahogyan a buszsofőrök szoktak, ha a forgalomban találkoznak. Akartam én is a férfinak, gondoltam ez is olyan, mint az erdőjáráskor, az idegenek üdvözlik a másikat, de elfordította a tekintetét.

Bementünk az egyik szobába, ahol alig volt fény, a szememet szoktatni kellett hozzá. Mire visszanyertem a látásomat, rajta már nem volt ruha, és az ingemet gombolta. Nem bírtam hozzáérni, amíg vetkőztetett, az jutott eszembe, hogy inkább vitrinbe tenném, mint a drága dolgokat, amiket azért kap az ember, mert szép. El is képzeltem őt porcelánból, és így tekintve az álla kissé hasonlított az ajtóm ólomüvegéből bámuló Szűz Máriához.

Hagytam, hadd vezessen tovább, még nem az ágyhoz, mert először közösen le kellett tusolnunk. Nem bántam, mert nagyon megizzadtam. Beállított a fülke közepébe, kezébe vette a zuhanyrózsát, és miután ellenőrizte a víz hőmérsékletét, a hátamra folyatta, megkérdezte, elég meleg-e.

Pont úgy, azzal az érdeklődés nélküli hangsúllyal, mint a fodrászok szokták, amikor haját mosnak. Úgyis tudják, de illik érdeklődni.

A fodrászokat nagyon szeretem. Mindig elképesztően erotikus élményként élem át a hajvágást, ezért nem is szeretem, ha férfiak végzik. Ők is tökéletesen dolgoznak, csak ők olyan, mintha elvonnék ennek a lényegét. A nők akarva vagy akaratlan, még midig nem jöttem rá, a mellüket a tarkómnak nyomják, a combjuk a karfára tett kezemhez simul, hajmosás közben pedig olyan a fejmasszázs, mint egy előjáték.

Erre próbáltam gondolni, amíg Yvette egy szivaccsal végigmossott, de helyette az jutott eszembe, hogy vajon rendszeresen cserélik-e azt a szivacsot, meg hogy mit szedhetett le az előttem lévő bőréről.

Amikor végzett, rutinos gyorsasággal magát is megmosta, azután finoman rám terített egy törölközőt, de azt már hagyta, hogy egyedül szárítkozzam.

Kilépve a franciaágyhoz kísért. Jobb kezével megfogta a farkamat, a keménységét ellenőrizte, gondolom, de csalódnia kellett, mert továbbra sem akartam ezt az egészet. Kicsit az az érzés fogott el, mint amikor lomtalanítunk egy lakást, és a munka előtt végignézem a helyet, hogy el tudjam képzelni az egykori lakót, magamra szedjem az élményt, amit aztán megírok.

Bátorítóan mosolyogni próbált, olyasmit üzent, hogy nem baj, más is zavarba jön, de majd ő megoldja. Ettől a mosolytól csak rosszabb lett, de hagytam, hogy erős karjával az ágyra lökjön.

Puha paplanra zuhantam, ez a megérkezés volt az első igazán kellemes az estében. Azután rögtön az ujjait éreztem a combomon, pont, ahol kicsit csiklandós vagyok, de nem nevettem.

A nyelvével lassan végignyalta a farkamat a tövétől a hegyéig, még jó, hogy nemrég borotváltam. Magam számára is meglepő módon semmi reakciót nem váltott ki, pedig korábban semmi ilyen gondom nem volt.

Rutinosan csókolni kezdte a testem különböző pontjait, amikor a karomon át a bordám felé haladt, el is ért egy kis eredményt. Ezen felbátorodva egészen a vállamig feljött. Nagyon közel éreztem a testét. Azok, akikkel eddig voltam, ilyenkor mindig egészen átforrósodtak a vágytól, de Yvette még csak fel sem melegedett, hűvös volt a bőre, mint egy halotté. Erősítette a képet, hogy észrevettem a bőrén a sárga, zöld és kék foltokat, amiket a korábbi vendégei ejtettek rajta.

Láttam magam előtt a sok üzekedő, erőszakos férfit, és a kezdődő erekcióm végképp csődöt mondott. Az eddig bizta-

tó, primitív ösztön nem ismételte többet, hogy férfi vagy, meg kell tenni. Magamhoz húztam, levettem a kezét, és megkértem, hogy inkább beszéljünk.

– Az ár ugyanannyi.

– Nem érdekel.

– Ahogy akarsz – mondta, és láttam, hogy csalódott, de azért örül is a pihenőnek.

– Régóta csinálod? – érdeklődtem.

– Három éve.

– Hogy kezdte neki?

– Egy barátnőm mondta, hogy itt rendes a főnök, jól lehet keresni, megfelelő a környék, nem jöhet be bárki. Nem volt pasim, dugni szerettem, anyáméktól meg el akartam költözni. Persze, a barátnőm azóta Zürichben van, luxuskurva, már vannak állandó vendégei, házakhoz jár.

– És neked mi a célod?

– Saját szépségszalont akarok nyitni, meg egy kis plusz kell még kocsi és albérletre. Szerintem egy év múlva össze is jön.

– Barátod van?

– Van.

– Nem zavarja?

– Nem, megmondtam neki az első találkozónkon. Volt előtte egy exem, akinek nem szóltam, de megtudta valahogy, idejött részegen, az örök dobták ki. Többé nem láttam. A mostani meg tudja, hogy ez csak átmeneti. Tudod, milyen az.

– Igen, nagyon is tudom – mondtam, és önkéntelenül megcírógattam a karját.

– Neked igazi barátnő kéne, igaz?

– Azt hiszem, lejárt az időnk.

Nagyjából egyszerre értünk ki a nagybátyámmal, gyorsan fizetett, megkérdezte, kérek-e még egy sört, de tudtam, hogy csak udvariasságból. Köszönni akartam Yvette-nek, de már mással tárgyalt, rám sem nézett.

Amíg nem értünk ki a kapun, nem beszélünk, elvégre akkor még úriemberek voltunk. A buszmegállóban aztán Bazsi bácsi elégedetten rám kacsintott.

– Na, jó volt?

– Elképesztően – válaszoltam, és igyekeztem őszintén visszamosolyogni rá.

– Nem kell zavarban lenni, ezek természetes, normális dolgok az életben.

– Igen, persze. Holnap szerintem elmegyek a városba, amíg beszélsz Mónikával.

– Kár volt eszembe juttatnod. Mindegy, persze, menj csak – bólintott, és az eget kémlelte, mert lusta cseppek estek az orrára.

A buszon már hallgattunk, a nagybátyám arccal előrebukva elaludt, én pedig az ablakon át néztem, hogyan veri fel a lassú eső a járda porát.

7

Egész éjszaka nem hagyott nyugodni. Forgolódtam, többször le is tusoltam, hideg vízzel, nehogy a melegítő zaja felverje őket. Mindent csalásnak, fertőnek láttam, főleg a saját testemet. Hiába írnám meg, nincs feloldozás. Egyébként sem lehet, mert ami a papírra kerül, az még jobban valósággá válik.

Végül reggelig albérlethirdetéseket böngésztem. Találtam több lehetséges szobát, de a legjobban egy központban lévő tűnt, valami fiatal párral kellett osztozkodni a kétszobás lakáson. Az ára is vonzott, úgyhogy amint nem éreztem korainak, felhívtam a megadott számot, még nem adták ki.

A nagybátyám azt hitte, neki adok lehetőséget a szakításra, amikor azt hazudtam, hogy egy barátommal találkozom. Rájuk nézni is alig mertem, bár őszintén reméltem, hogy Mónikát nem látom már többé.

Alig volt ésszerű gondolatom, a szobát éppen megnéztem, így nem vettem észre, hogy nincs parketta, csak megbüdösödött padlószőnyeg, az összes ablak a szomszéd ház tűzfalára néz, de legalább a lakótársak rendesnek látszottak. Annak ellenére, hogy a pár mutatta meg a helyet, és a főbérelővel nem találkoztam, aláírtam egy évre az ott hagyott, kiöltetlen szerződést, és elismervény nélkül letettem a kauciót egy külön fiókba, amit az albérlet díjainak tartottak fenn az előszobaszekrényben.

Alighogy kiléptem a négyemeletes társasház kapuján, idegen szám hívott, hogy várnak állásinterjúra délután. Nem hittem a véletlen egybeesésekben. Úgy döntöttem, nem megyek már vissza Bazsi bácsiékhoz, hadd rendeződjenek el a dolgok. Kipróbáltam egy közeli étterem napi menüjét, azután az in-

terjűig az antikváriumokat jártam. A könyvek között mindig észhez térek.

Egy központi irodaházban vártak, nem a leendő munkahelyemen. A hajam kócosan állt, a ruhám izzadságszagú volt, mégis jól sikerült. Dénes tényleg mindent elrendezett, alig kérdeztek pár dolgot, azt sem, hogy miért hagytam ott az egyetemet, nem voltak személyiségtesztek, szituációs feladatok, semmi olyan, amire számítottam.

A nő, akivel a beszélgetés zajlott, pár évvel lehetett nálam idősebb. Nyáriás, fehér inget viselt, diszkrét sminkkel, szerintem arra sem lett volna szüksége, szép arca volt. Kérdezte, kell-e felmondási idő, csak pár napot kértem. Kitöltöttünk néhány papírt, és egy másik, raktárszerű helyiségbe irányítottak, ahol kaptam méretre gyártott egyenruhát. Fel sem kellett próbálnom, a nő éppen csak végigmért, és már tudta is, miből mekkora kell. Próbáltam mosolyogni rá, de olyan szakszerű, élettelen szemekkel nézett vissza rám, hogy inkább a padlóra meredtem. Az első két hónapban majd levonják az öltözet árát a béremből. Olyan gyorsan történt minden, mint egy futószalagra tett kólás üvegnél.

Egy nappal ezelőtt mennyire más volt minden.

Otthon Mónikába ütköztem. Sértett arccal járkált, nem is csinált közben semmit, csak ment faltól falig, mintha kimérné lépésre a szobák hosszát. El akartam vonulni, hogy átgondoljam az eseményeket, mielőtt én is a részesévé válok a családi frontnak, de a csukódó ajtón át Mónika erőteljes hangja átpréselte magát.

– Végig tudad, igaz? Ne válaszolj, ti férfiak biztosan végig összetartottatok a hátam mögött. De ne örülj, nem megyek még el. A Balázs keres nekem lakást, megígérte, és kifizeti a kauciót. Mondjuk, azt te is kifizetheted, úgysem költözöl el innen soha. Képtelen vagy egyedül életben maradni.

– Holnap viszem át a dolgaimat az új szobámba. Itt van a kulcsa – mondtam rezignáltnan, és rácsaptam a zsebemre, hogy megcsörrenjen a rozsdásodó kulcscsomó.

A nő feje vörösben égett.

– És jövő hétfőtől új helyen dolgozom. Hagyjatok engem békén – sziszegtem végül, bár sejtettem, hogy a hangomba több érzélem vegyült, mint amennyit mutatni akartam.

A lábammal vágtam be a szobám ajtaját, a Szűz Mária rezgett a keretben. Velem remegett.

Órákig ültem az ágyamon, életemben utoljára. Az utolsó estémén olyat akartam, ami örömet okoz. Felidéztem a szakács történetét, és hagytam, hadd emésszen el bennem minden felesleges gondolatot.

Édes-savanyú

Beszélik, hogy ez régen egy jó iskola volt

Lombik tanár úr biztosan elmúlt már hatvan éves. Vagy nyolcvan. Egyesek szerint negyven, és a vegyszerek miatt néz ki olyan rosszul. A gúnyneve évek óta végzősökről gólyákra szállt, elég volt ránézni, ahogyan a fehér köpenyében csípőre tett kézzel, pocakosan megállt a tábla előtt, akár a kúp formájú mérőedény.

A labor és a kémiai előadó kizárólag az ő terepe volt. Beszélik, hogy ez régen egy jó iskola volt, három-négy kémia-tanárral, de aztán fogyni kezdett a gyerek, átalakították az oktatási rendszert, mondogattak sokfélét, a lényeg, hogy amikor a legendás tanárok nyugdíjba mentek, csak ő maradt, hiába hát az ötven éve épült vegyészszárny a zárható folyosóval, csupán a kötelező órákra kell, ahol egyre kevesebb a gyakorlat, a kémiát mindenki csak túléli valahogy.

A 10. C tanulói maguk elé meredve várták, hogy órára csengessenek. A legtöbben a folyosó hideg kövén ültek, nyomogatták a telefonjukat, meg sem próbáltak készülni a fele-

letre, úgysem tudtak annyit megjegyezni, ami elég a ketteshez. Lombik minden óra elején magából kikelve ordított, hogy otthon kellene tanulni, mi a fenét csinálnak délutánonként. Pedig feleslegesen idegesítette magát. Év végén a fél osztály bukásra állt, ezt úgysem lehetett hagyni, a záró értekezleten az igazgató fejszóvalva felülírta mindegyiket kettesre, kivéve azokat, akik már egyébként is osztályismétlők voltak.

Sok évvel ezelőtt még Lombik készítette fel az érettségizőket, akik az orvosira akartak menni. Odaadó pedagógus volt, aki rászánta a szabadidejét a tehetségekre, és a diákjai többnyire be is kerültek az egyetemre. A magánéletről nagyon keveset árult el, de a korábbi tablók szerint jóképű lehetett. Néhány tanítvány, aki a lakásán járt, mesélte, hogy a vizsgáztatásból és a magánórákból szép mellékesre tehetett szert, mert a csinos barátnőjével a nyári szünetekben rendszeresen jártak külföldre. A nő még állítólag vele van, bár hónapok óta nem látták őket együtt.

Délutánonként kimerülésig kotyvaszt a konyhájában

A téli szünet előtti értekezleten a tanáriban unottan ültek, néhányan dolgozatot javítottak, páran olvastak, a törisek arcátlanul beszélgettek a hátsó sorban, a vezetőségre alig figyelt valaki. Mindenki haza akart menni, sütni a süteményt, csomagolni a karácsonyi ajándékokat, bármi fontosabbnak tűnt, mint a tanulmányi statisztikák, amiről úgyis tudták, hogyan készült.

A végén nagy nehezen megszavaztak valamit, úgy tűnt, nincs ellenvetés, de a rend kedvéért ilyenkor azért meg kell kérdezni, van-e valakinek hozzáfűznivalója. Persze, hogy a Lombik felteszi a kezét. Neki mindenről van valami fontos véleménye, amit el kell ilyenkor mondania, különben meg sohasem beszélget senkivel, a fiatalabb kollégáknak vissza sem köszön.

Ha a tanárok nem kedvelnek valakit, ugyanúgy súgnak össze, mint a diákjaik.

– Hallottad, hogy a Lombikot elhagyta a nője? Nem csoda, amilyen bűdös mostanában.

– Azt sem tudtam, hogy volt neki egyáltalán.

– Egy gyerek mondta, hozzám jár külön földrajzórákra, a Lombikhoz meg kémiára járt, amíg ki nem rúgta a srácot.

– De miért küldte el?

– Állítólag a Lombik délutánonként kimerülésig kotyvaszt a konyhájában, attól van ilyen szaga, és a csaj már nem bírta elviselni, hogy nem tudja a lakást kiszellőztetni. Ez a diák meg pont hallotta, ahogyan üvöltve veszekednek, meg végignézte, ahogyan a nő pakolni kezd, akkor mondta neki a Lombik, hogy menjen haza, úgysem viszi semmire, hiába fizeti neki az anyja a különórákat, meg fog bukni. – Ezen a tenyerükbe rejtve nevettek, az egyik igazgatóhelyettes szúrósan rájuk is nézett.

Azt is megbeszélték, hogy rendszeresen hallják a folyosó végéről, amikor a kávéautomatához mennek lyukasórában, ahogyan rikácsolva kiabál a gyerekekkel. Többen állítják, hogy belestek hozzá a kulcslyukon, és látszott, amint toporzékolva üti a hosszú faasztalt, miközben a gyerekek értetlenül bámulják.

És a Lombiknak már megint fent van a keze, hozzá fog szólni, addig nem lehet hazamenni, amíg el nem mondja, mi a baja. Hogy súlyos problémának tartja, hogy dohányoznak a vécében, ő már többször kapott el így tanulót, el is vitte az igazgatóiba, de ott csak felírják a nevét egy papírra, és aztán nem történik semmi, mert olyan kevés a gyerek, hogy nem lehet kirúgni. A kollégák a szemüket forgatják, ez hülye, harminc éve is dohányoztak a vécében, ezután is fognak; a poén kedvéért valaki bekiabálja, igazad van, néhányan röhögnek, az igazgató megköszöni az értékes észrevételt, és véget vet az értekezletnek.

Az utolsó kémiantanár

Lombik megint a főnök irodájában volt, az ajtó nyitva, a kint állók jól hallották. Arról panaszkodott, hogy a gyerek azt mondta neki, menjen maga a picsába. Pedig ő csak feleltette, és felhívta a rá a figyelmét, hogy bukásra áll. Azelőtt a srác meg a takarító nénit küldte el az anyjába, amiért szólt

neki, hogy ne hagyjon maga után szemetet. Egy osztálytársára ráúgta a padot. Az illet azért mégiscsak el kellene tanácsolni. Az igazgató meghallgatta az íróasztala mögül, aztán szigorúan megróttta az előtte álló kémiantanárt, hogy kolléga, ez pedagógia, végezze a munkáját, mindenkire meg lehet találni az utat. Lombik még megpróbálkozott utolsó ütőkártyájával, hogy felmond, de nem ért el vele semmit. Ezzel fenyegetőzik már harmadik éve.

Kérdezik is mindig a főnöktől, miért nem küldöd már el ezt a szerencsétlent, a diákok sem értik, mit keres itt. Hát azért, válaszolja nekik rendszerint, mert talán ő az utolsó kémiantanár. Mégis hol találni egy olyat, aki nálunk akar tanítani?

Másnap reggel Lombik egy nyomtatott lapot hagyott be az irodában. Alapvetően senkit nem érdekelt a dolog, állandóan hivatalos indítványokat nyújtott be, az igazgató ezúttal arra sem vette a fáradságot, hogy elolvassa. Félretette, és csak akkor vette elő, amikor a tanulók jelezték, hogy a kémiantanár nem jelent meg az órán. A papíron az állt, azonnali hatállyal. Azóta senki sem látta.

Édes-savanyú szószokban úszott a lakás

A kamasz fiú nem értette, mi történik. Ő csak beült a barátnőjével egy kínai gyorsétkezdébe, és amikor kért egy zöld-séges tésztát sok szójaszósszal, Lombik állt előtte. Vagyis valaki, aki rá emlékeztette. Mert a fehér köpeny, a csípőre tett kéz és a szúrós tekintet egyezett, de az arca mégis másnak tűnt. Kiegyensúlyozottabbnak és nyugodtabbnak.

A diák csak később tudta meg, hogy egykori tanára a felmondást követően jelentkezett a kifőzdébe. Az üzletvezető előtt megfőzte, amit kért, kiegészítve néhány eredeti kínai specialitással, és megállapodtak. Az utóbbi évben állandóan főzött otthon a konyhában. Tökéletesítette a receptjeit, megszállottja lett a kínai ételeknek, ettől lett elviselhetetlen a szag. Édes-savanyú szószokban úszott a lakás, amikor a barátnője elmenekült. A tulaj feketén vette fel.

A fiú alig merete megzavarni a főzésben, idegesen pillantgatott hátra az értetlen barátnőjére. Lombik akkurátusan dolgozott, épp úgy, ahogyan a kísérleteket végezte egykor, ügyelve, hogy mindenből a megfelelő mennyiséget merje a láng fölé tartott wokba. Csak akkor szólalt meg, amikor az étel elkészült.

– Csípős mehet bele? – nézett a fiú szemébe, mielőtt elzárta a lángot.

– Nem, köszönöm szépen – hadarta riadtan a diák.

– Minden asztal foglalt – tagolta lassan a szakács. A fiú szétnézett az üres helyiségben, a barátnője is idegesen felpattant a székről.

– Akkor inkább elvinném – suttogetta.

– A doboz ajándék – mondta a férfi pont azzal a hangsúllyal, amivel egykor a dolgozatot jelentette be. Az ételt egy mozdulattal átöntötte, a tetejére kaparta a wok oldalára égett szenes falatokat is, és rácsapta a dobozra a fedelét. Egy laza mozdulattal a gyerekek elé lökte a csomagot, majd a pultra dőlve rájuk meredt.

– Jó étvágyat kívánok.

A fiú köszönés nélkül rángatta ki magával a barátnőjét az étteremből, a maszatos üveg rezgett utánuk az ajtókeretben. Csak jó néhány utcával később vette észre, hogy a tenyere ragcsos a doboz oldalára csapódott szósztól. A nadrágszárába törölte, mint feleletkor az izzadságot.

Mivel aludni továbbra sem tudtam, a szöveget szerkesztettem. Hajnalra úgy éreztem, nem fogom tovább alakítani, közzéttem a blogomon, majd hátradőltem és a hirtelen rám telepedő megkönnyebbülés elaltatott.

Álmomban lőttek rám, lőttem én is, megöltem valakit, megöltek engem is, mégsem haltam meg valóban, ahogy a hiedelem tartja, hanem felriadtam, majd mélán meredtem magam elé a nyirkos ágyneműben.

Hogy nem ébredtem fel hamarabb veszekedésre, vagy egyéb zajokra, azt jelentette, Bazsi bácsi még nem ért haza, valószínűleg meghúzta magát egy barátjánál. Az óra korai időt mutatott, ha Mónika el tudott aludni, még nem kelhetett fel.

Összepakoltam a kevés holmimat, a ruhák könnyedén elfértek egy bőröndben, a saját és a könyvtári könyveim egy másikban, a laptopom pedig az oldaltáskában. Hirtelen az egész életet mérhetőnek láttam. Összehasonlítva az eddig költöztetett vagy lomtalanított emberekkel, ijesztően könnyűnek találtattam, arra gondoltam, minden, amit most magam után hagynék, néhány oldal egy virtuális felületen, amit álneven tettem közzé.

A telefonomon megnéztem újra az időt, és láttam a kijelzőn, hogy hozzászólás érkezett az előző esti szövegemhez. Egy új olvasó, D. néven: „Miért pont róluk?”

Ezzel most nem tudok foglalkozni, mondtam magam elé, majd fogtam a csomagomat, és elhagytam a lakást, hiszen így lesz a legjobb, a nagybátyámnak pedig mindent elmesélek majd délután.

Az új szobám alig különbözött a régitől, csak a szaga tűnt idegennek. A szekrény, az ágy, az íróasztal itt is a régi rendszerből maradt hátra, mint a nagybátyám hőstörténetei. Sokszor éreztem, ha vele, vagy más idősebbel beszélgettem, hogy üvöltöni, rombolni tudnék, amiért hangosan emlékeznek. Az öntudatlan egy évet, amit a kommunizmusban töltöttem, nem számítom. Ha sírtam, ölbe vettek, megetettek, kitörölték a seggem, gügyögtek hozzám. A legtöbb akkori embertől csecsemőként sem különböztem. De annak vége.

Mégis, a szocialista vívmányokat, az összes ideológiát, Sztálin ledöntött szobrát, Lenin szakállát, Kádár búzakalászos címerét legalább annyira a velőmben érzem, mint a Kacsameséket vasárnap délután Antall József halálával, a gyors-

éttermes sajtburger illatát sült krumplival és műanyagjátékkal, a legóvárakat és kalózhajókat, a számítógépeket a tízkilós monitorokkal, a mobiltelefonokat, a betárcsázós internetet, az első szavazásomat, az útlevél nélküli külföldi utat vagy az angol nyelvet, és még sorolhatnám.

A nagyszülők háborús emlékeiről, fogolytáborokról, haláltáborokról, politikai bűnözőkről, elfagyott végtagokról, hajnalban parkoló fekete autókról pedig már ne is beszéljünk. Nem is tudjátok, milyen jó most nektek. A boltban egyszer hosszan kellett sorban állnom, amikor az előttem lévő bácsi a bevásárlókocsira támaszkodva odaszólt a feleségének, hogy van itt bőség, látszik, hogy régen volt háború.

Már ökölbe szorult a kezem a bőrrönd fülén, amikor rezegni kezdett a telefonom. Percek óta állhattam már így, mert egészen átvörösödtek az ujjaim, rázogatnom kellett őket, hogy újra mozgásba lendüljenek.

Bazsi bácsi szólt bele keserűen, hogy el sem búcsúztál, Gábor.

- Hol vagy most? – kérdeztem.
- A Foci presszóban. Janinál aludtam, most unikumozunk.
- Az nincs olyan messze tőlem, leszaladok.
- Rendelek neked is.

Mire odaértem, rendelt nekem már többet is, a sok üres poharam ott várt az üres székem előtt. Jobb is volt így, a józanságomra mindennél nagyobb szükségem volt, narancslevet kértem. Jani akár mennyit is ivott, megérezte, hogy kettesben akarunk lenni, amikor meglátott, kezet adott és hazasétált.

– Ami otthon van, az csak átmeneti – kezdte a nagybátyám.

- Tudom.
- Ha Mónika elment, hazajöhetsz nyugodtan.
- Kipróbálok egyedül.
- Persze, kell azt is.

– Jelentkezett a srác?

– Igen, hívott valaki, hogy beállna a helyedre. Holnap elviszem egy próbaútra, aztán meglátjuk.

– Van elég pénzed, hogy tovább segítsd Mónikát egy másik lakásba?

– Lesz, majd nem megyek külön ultipartikra, és akkor jövő hónapra összejön. Inkább eszem addig zsíros kenyeret. Neked van elég?

– Megleszek. Jövő hónapban kapok már fizetést, addig kirtart, amit félretettem.

– Csak szóljál. És hétvégén, ha akarsz, dolgozhatsz velem.

– Köszönöm – mondtam őszintén. Minden fontosat megbeszélünk. Bazsi bácsin ugyan látszott, hogy valamit nagyon szeretne még, de a sok keserű beléfojtotta, úgyhogy hallgattunk.

Hazaérve kipakoltam, az egész nem tartott tovább tíz percnél, majd eszembe jutott, hogy illene válaszolnom D. kérdésére. Nem akartam beavatni a titkaimba, csak annyit írtam, hogy erről nem tudok beszélni.

Csak egy garnitúra ágyneműt hoztam magammal, az előző este miatt még mindig bűzlött, de legalább kicsit otthonosabbá tette az új helyet. Hamar elaludtam, és sokára, álomtalánul ébredtem fel.

D. közben újra írt, ezúttal a blogon keresztül egy személyes üzenetet: „Én sem szeretem az arctalan leveleket. Találkozunk.”

Mellírta az elektronikus levélcímét is, rövidítésnek tűnt, talán monogram, mert a D. is benne volt. Hosszan hezitáltam, Dénesen kívül nem volt barátom, ha ő annak számít egyáltalán. Ezen is változtatnom kell, döntöttem el, így megkérdeztem, hol lakik.

Néhány rövid levélváltás után kiderült, hogy egy városban lakunk, bár ő ezt sejtette, mert a többi írásom helyszínei ismerősnek tűntek neki. Másnap estére beszéltük meg a találkozót egy emlékmű tövében. Meg sem kérdeztem, annyira erősen

éreztem a szavai mögött, hogy nő. De a korát nem tudtam volna eldönteni, annyira tömören fogalmazott.

Nem maradt már sok a nappól, éppen annyi időm volt, hogy valamelyest feltöltsem a hűtőt, azután vacsorához ültem.

A lakótársaim is hazaértek, kijöttek mellém, azt hittem, ismerkedni. A lánnyal eddig nem találkoztam, korombéli, duci vörös, de jól állt neki, bájos gyerekarccal ült a nyúlánk, izmos barátja mellett.

Jó étvágyat kívántak, majd megkérdezték, zavar-e a füst. Mint nem dohányzót kimondottan irritált, de nem akartam az első estén rossz benyomást kelteni, így szinte azonnal rávágtam, hogy dehogy.

De nem cigarettát vetek elő, hanem egy vázaszerű üveget, zöld dohánnyal töltötték meg, és a szag betöltötte a zsúfolt helyiséget. Dénes is rendszeresen élt vele, mindig kínált, de ez valahogy sosem vonzott.

Azonban amíg Dénes a világ hatalmas összefüggéseit látta és osztotta meg velem ilyenkor, legalábbis ő így vélte, én pedig kibírtam, hogy ne rontsam el az örömét, addig lakótársaim pillanatokon belül görcsösen rángatóztak a röhögéstől. Biztosan régi rítus lehetett, mert csak a számomra értelmetlen címszavakat mondogatták egymásnak, és már az elég volt, hogy kiváltsa az őrzítő nevetést.

Amikor megettem a szendvicsemet, jó éjszakát kívántam nekik, és a szobámba indultam. A srác még megjegyezte, hogy hát így szoktunk mi esténként békésen füvezni, mire biccentettem, hogy semmi gond, és tudomásul vettem, hogy ez is olyan kellemetlenség, mint a bűdös padlószőnyeg, vagy a rossz kilátás.

8

Csak én izgultam, a tükörcéphem magabiztosan figyelt. Meg volt borotválva, rendben állt a haja, vasalt pólót viselt. Nem azon töprengett, hogy sosem találkozott még olyannal, aki olvasta a szövegeit. Aki nem egy egyetemről kiesett melósnak ismeri, aki a rokonoknál lakik, aki nem tudja, hogy egy kisvárosból felköltözött, bizonytalan fiú, akinek a teste férfvá érett.

Mindez nem jelent semmit, hajtogattam, lehet, hogy egy ötvenes családanya, vagy egy tizenöt éves gimnazista, vagy egyszerűen nem fog tetszeni, vagy rosszabb, fordítva. Mire elindultam, annyira elkedvetlenítettem magam, hogy már csak túl akartam lenni. Eszembe sem jutott nem menni, vagy elrejtőzni, és ha úgy alakul, elszökni.

Tíz perccel hamarabb értem oda. Körbenéztem, régen jártam a parkban. Néhányan kutyát sétáltattak a frissen nyírt gyepen, egy tinédzserpár hangosan csókolózott a fák alatt. A szoborról a közelmúltban takaríthatták a madárürüléket, tompán csillogott a gyér napsütésben. Kevesen ültek körülötte, de senki tekintetében nem láttam a felismerés fényét. Hosszan szemeztem egy korombeli lánnyal, vékony, napbaránított végtagjai csábítóan fedetlenül maradtak a fekete topnak és a rövid, vörös szoknyának köszönhetően. Nem viselt ékszer, sminket is alig, vállig érő, szinte fekete haját kiengedve hagyta. Márquezt olvasott, nem láttam melyiket, a könyvből pillantott fel rám, egyre sűrűbben.

Reméltem, hogy ő az, de velem ellentétben nem nézegette az óráját, pedig már öt perccel elmúlt hét óra. Negyed nyolcig vártam, haza akartam indulni, de nagyon tetszett a nő.

– Megkérdezhetem, melyik Márquezt olvasod? – ültem közelebb hozzá.

– A Bánatos kurváim emlékezetét.

– Az egy többször olvasós, üdítő könyv.

– Igen, én is szeretem.

– Nem baj, hogy nem vagyok kilencvenéves?

– Attól függ, mit szeretnél? – csukta be a könyvet, ujját könyvjelzőként benne tartva. A tekintete úgy vizsgált, hogy attól féltem, elbukom a válasszal.

– Nem tudom. Vártam valakire, de nem jött el. Azt hiszem, ennék egy fagyit. Ha van kedved, tudok a közelben egy jó helyet.

– Rendben. De út közben el kell mondanod, miért pont azokról az emberekről írtál – mondta, miközben a szemében játékos fény csillant. Nem akartam elárulni a meglepetésemet. Kiszúrhatta, ahogy az órámat nézegetem, és amit beszélgetünk, az alapján biztosra mehetett.

– Egyébként Dóra vagyok – mutatkozott be egy nagyon határozott kéznyújtással.

– Gábor – viszonztam, majd miután a tekintete várakozott, esetlenül válaszolni próbáltam.

– Pár napja még egy lomtalanító, költöztető vállalkozásban dolgoztam, ott találkoztam ezekkel a történetekkel – kezdtem bele, és úgy döntöttem, nem fogok hazudni neki semmiről. – Nem ismertem őket, csak a lakásukat, a házukat, a tárgyaikat, néhány gondolatot az utódoktól. Valahogy kiegészültek belőlem, másokkal, és az így létrejött karakterek szöveggé kényszerítették magukat. Ezt így még sosem fogalmaztam meg. Nagyon keveset gondolkodom erről az egészről. Inkább megtörténik. Te mióta olvasod az írásaimat?

– Hónapok óta.

– És miért pont most? Amikor az életem minden stabil pontja napok alatt megváltozott, akkor akarsz megismerni.

– A szakács érzékeny témám.

– Mivel foglalkozol?

– Egy virágüzletben dolgozom, illetve apunak segíték a papírmunkában, ő vállalkozó, háztartási gépeket javít, tévét szerel, amikor pedig pihenek, zongorázom.

– Nem ismerem a komolyzenét – vallottam be, szégyellve a hiányt.

– Nem baj. Én is szerzek darabokat. Bár, elég rövidek, hat-nyolc percesek.

– Szívesen meghallgatnám őket, persze csak ha nem bánod – szabadkoztam, mert rájöttem, hogy ez talán túl intim, hiszen csak most találkoztunk.

– Persze, de csak telefonos felvételem van. Mivel én akartam találkozni, ragaszkodom hozzá, hogy meghívjalak. Mit kérsz?

– Nem tudom, vágtam rá zavaromban.

– Akkor majd én hozok neked. Addig itt van, hallgasd meg ezt, a gyűjtésről szóló szövegedre írtam – mondta nagyon komolyan, kezembe adva a telefont egy fülhallgatóval, és elindult a fagylaltos pult felé.

Leforrázva indítottam el a felvételt, de nem kezdhettem el gondolkodni a történeten, mert a mű mindent elnémított bennem.

Könnyű, játékos dallammal indult, mintha a hangok kergetnék egymást, aztán egyre összetettebb és sötétebb lett, mintha mélységet kapna, de visszatértek benne az alapelemek, ahogyan a gyűjtőnek is mindegy, mi kerül a kezébe, ha a sorozatba illik. A végén annyira komor lett a darab, hogy láttam magam előtt a haldokló férfit, ahogy egyedül hánykolódik a fehér kórházi ágyon.

Mire visszatért a csokoládé-vaníliával, már sós volt a szám íze.

– Gyerekkoromban portréfestő akartam lenni – kezdte, miután szó nélkül fogycott el a fagylaltunk. Én még mindig nem találtam a szavakat, így folytatta.

– Nagyon tehetségtelennek tűntem. Rengeteget rajzoltam, festettem, az egész utca modellt ült nekem, de én egyikük arcát sem tudtam tökéletesen visszaadni. Pedig éreztem minden rezdülésüket, a szájuk ívét, a szemük fényét, de valami mindig hiányzott. Ezt többnyire csak én vettem észre, mások sokat dicsértek, én azonban elégedetlen maradtam.

Aztán amikor nagyjából tízéves lehettem, a szomszédba költözött egy idős zongorista, aki a környékünkben lévő nyugalomban kívánta leélni az élete hátralévő részét. Őt is felkértem, hadd próbáljam meg lerajzolni legalább, meg is engedte, de újra kudarcot vallottam.

Elkérte a kész művet, majd azt mondta, nem szeretné visszaadni, inkább bekeretezve a falra tenné.

– Ezt? – kérdeztem.

– Természetesen.

– Ez egyáltalán nem természetes.

– Nem jó mindenben, ez igaz. Túl nagy az álla, halvány a szemöldöke, ugyanakkor tökéletesen megfogtad a száj lágy ívét, a csapott vállakat – magyarázta, mintha nem is ő lenne a képen. Azt mondta, bennem van a művész látása, csak nem a festészet lesz az, amiben kiemelkedő leszek. Akkor javasolta, hogy próbáljuk meg a zongorát.

Addig nem is nagyon hallottam zongorajátékot, csak énekórán, rossz felvételekről, így amikor meghallottam, ahogy Bach-ot, Haydn-t, majd Mozartot játszik, örökre elfelejtettem az ecsetet.

Évekig tanított, mire valahogy megszólalt a kezem alatt a hangszer, sokára nyúltam meg a legtöbb lánnyal ellentétben, de aztán az egyre hosszabb ujjaim segítettek. Amíg a rák nem végzett velem, utolsó leheletéig tanított, és mást rajtam kívül többé el sem vállalt.

Amikor eltemettük, kiderült, hogy soha nem volt gyermeke, a rokonai sem éltek már, egyetlen társa egy táncos férfi volt, de ő is elhunyt, még mielőtt a zongorista a falunkba érkezett volna.

Így maradt rám a zongorája. Azóta félig neki adózom a napi gyakorlással. Nem mentem máshová tanulni, magamat fejlesztem. Pár éve észrevettem, hogy nem tudok nagy művekben gondolkodni, ha önállóan alkotok.

Apám ötvenedik születésnapjára írtam az első sikerült darabomat. Leültettem a fotelba, és játszani kezdtem. Nem volt egyszerű, hol nagyon könnyed, hol pedig lassú, morózus dallam került elő, néhol vidám gyorsasággal, máskor pedig lassan, kimérten.

Vártam a tapsot, vagy bármi reakciót, de percekig csak nézett maga elé, majd megszólalt, ez én vagyok.

– Igen, apa – mondtam –, téged próbáltalak vele megtálatni.

– Végül mégis portrékat készítesz – suttogetta, és ez a felismerés pecsételte meg a későbbi munkáimat.

A blogodra is így találtam rá, hiszen a leírása szerint ezek portrészövegek. Láttam bennük az alakokat, majd hallottam őket zongorán is, és először csak a magam kedvéért játszani kezdtem velük, fejezte be.

– És miért mondd el ezt most mind nekem?

– Szerettem volna megmutatni a műveimet valakinek, aki talán érti mindezt. A történetem pedig körítés, sajnos nem tudok röviden mesélni, mindig mindent a legelejéről szoktam.

– Talán az írással is próbálkozhattál volna – viccelődtem.

– Van elég bajom a nélkül is – nevetett. Nagyon kellemsen éreztem magam mellette, és ettől őszintén megrémültem. Hiszen nem tudtam róla szinte semmit, azt sem, hogy tulajdonképpen mit akar tőlem, ő még kevesebbet rólam, és a saját gondolataimat annyira sem voltam képes rendezni, hogy érdemben elkezdjem a következő mondatot.

Megköszöntem a fagyit, és hagyva egy kiskaput, telefonszámot cseréltünk. Az új albérletre és állásra hivatkozva elköszöntem tőle.

Hazatérve a mámorosan vihogó lakótársaim és a szobám bűdös sötétje fogadott. Már csak egy szabad napom maradt,

és kezdhettem az új munkahelyemen. Rezgett a telefonom, azonnal felvettem, meg sem néztem, ki az, annyira reméltem, hogy Dóra, de Bazsi bácsi volt, hogy kiválóan bevált az új srác, akit magam helyett ajánlottam. Mondtam, hogy örülök, és az ágyra dobtam a készüléket.

Egyedül tapogatóztam a sötétben, mintha átrendezték volna a világot. Magamnak köszönhettem, de ez sem segített.

9

Hajnalig kergettem a lehetetlen gondolatokat. Mintha éjszakára megszűnne az önbizalom maradéka is.

Mónikával álmodtam, gyerek voltam, és ő ordított, hogy nem megy sehová, tudja, hogy a Bazsi csak miattam akarja elküldeni, de ő nem, inkább betesz engem egy lelencházba, és akkor majd ő végre teherbe esik, és magához láncolja a Bazsit örökre, én pedig egyedül fogok megdöglenni a sok árva közt.

Délben ébredtem, az ágynemű tarthatatlanul bűdös lett, de nem tudtam használni a mosógépet. Senki nem volt otthon, eszembe jutott anyám, két hete nem beszéltünk, felhívtam.

– Szia, anya.

– Szervusz, kisfiam, minden rendben?

– Csak értelmetlen, gyötrő éjszakai gondolatok. Mintha megszűnne olyankor a józan ész.

– Le kell feküdni időben, ha nem alszol éjfél előtt, megbetegszel.

– Igazad van. Csak nem bírtam elaludni.

– Mert biztosan nem dolgozol eleget. Ha dolgoznál rendszeresen, tudnál aludni. Hogy van a Bazsi?

– Jól – hezitáltam, mert nem tudtam, ki mennyit tud, mennyire titkos, vagy sem ez az egész. Anyám családjában az „el ne mondd neki” és az „inkább tartsd titokban” versenyt futott a „jobb, ha nem tud róla” kifejezéssel. Tudatosan nem akartam részt venni a játékukban, de amikor ilyen bonyolulttá alakított helyzet állt elő, nem tudtam kimaradni belőle, és ezért rendszerint nagy dühöt éreztem utólag.

– Mondjad meg neki, hogy adjon több feladatot – biztatott.

– Új állásom van, állandó, inges. El is költöztem.

– Új állás? Remélem szereztél magad helyett valakit az öcsém mellé, mert egymaga az ilyesmire képtelen. Minek költöttél el? Bántottak?

– Nem, csak megérett.

– Micsoda pazarlás – dohogott. Mondott még sok mindent, ami észszerűnek hangzott, komoly hangon, de már nem figyeltem. Jó volt hallani, hogy van, ami változatlan.

Alaposan megebedeltem, hogy jobb színben lássam a világot, és futottam néhány kört a közeli focipálya körül. Nagyon hiányzott a mozgás, az utolsó lomtanítás óta nem csináltam semmi megerőltetőt.

A futástól tisztábban tudtam összpontosítani, újra erősnek és egészségesnek éreztem magam, lehetőséget láttam a dolgok biztatóbb alakulására.

A forgatókönyv szerint jól fogok élni az új fizetésből, olyan lakásban, ahová bátran hozhatok fel nőt vagy barátot, Dórával megismerjük egymást és szerelmesek leszünk, Bazsi bácsi elhagyja Mónikát, és újra tudunk majd nevetni, elfelejtjük a kuplerájokat, és végre hátradőlhetek egy percre, hogy minden rendben.

Mivel anyámtól elfelejtettem megkérdezni, a világhálón megnéztem, hogyan tudok mosni, lett tiszta ágyneműm és illatos ruhám, a lakótársak erkélyén hamar meg is száradt minden, és időben lefeküdtem.

Reggel kipihenten húztam fel az egyenruhát, megállapítottam, hogy jól feszül az ing az izmos felsőtestemen, fehérek a fogaim, magabiztos a mosolyom, mehetek dolgozni.

Egy kisebb ügyfélszolgálati pontban lettem alkalmazott, hat fős állandó személyzettel. Az irodavezető üdvözölt elsőként, valamilyen menedzser, Árpádnak hívták.

– Te vagy az új, csókos srác, ugye? Mások rohadt keményen küzdenek, hogy bekerüljenek ide, te meg külön a központ kérésére jöttél. Nem tudom, ki a haverod, de a jó em-

bereket dugja – veregette meg a vállam, és én nem tudtam eldönteni, hogy most kedvel, vagy inkább szívből megvet, mert az arcán semmi érzelem nem látszódott, csak az a fémes mosoly, ami az összes munkatársén.

Hogy ki hogyan viszonyult hozzám, később sem tudtam meg, annak ellenére, hogy mindenki más kapcsolati hálóját nagyjából egy hét alatt feltérképezhettem a kávé mellett elejtett mondatok alapján.

Az első héten egy középkorú nő mellé osztottak be tanulósnak, hamarosan mindent tudtam a két kislányáról. Egy pályakezdő csomagban kaptam egy modern mobiltelefont, sok kedvezménnyel, és közel száz oldal anyagot, amit meg kellett tanulnom a következő hétfőig, benne csomagfajtákkal, telefonadatokkal, amik eddig teljesen hidegen hagytak, így azon a héten minden estém a magolással telt el.

Figyeltem, hogyan bánnak az ügyfelekkel a többiek, a legmegalázóbb helyzeteket is eltűrik, mindenre volt egy sablon válaszuk, nem remegett meg a hangjuk, és olyan gyorsan beszéltek, hogy a vevő alig tudta követni még a kérdéseket is. Ez a főnöknek ment a legjobban, nem véletlen, hogy ő tudta eladni a legdrágább termékeket.

Már szerdán úgy éreztem, hogy egy alaposan előkészített rossz döntést hoztam meg, de bizonyítani akartam. Kellott a pénz, függetlenedni akartam otthonról, de valójában csak egy másik függésre cseréltem el a kényelmes életemet.

Nem lettem a magam ura, szabályok és határidők szabták meg a mindennapjaimat, hirtelen eltűntek a könnyed reggeli séták a belvárosban, az üres órák a régi szobámban, Bazsi bácsi nevetése. A lomtanítás poros izzadságszaga drága parfümökre cserélődött, másoknak szereztem a pénzt, amiből arányaiban még kevesebbet kaptam, mint a nagybátyámtól, és amikor a pihenőben időnként leültem, hogy megegyem a szendvicsemet, kaparni kezdett belülről a rossz érzés.

Mindennek ellenére elégedettek voltak velem. A második hét elején Árpád kikérdezte tőlem a prospektusokat, majd le-

ült mellém, és figyelte, hogyan bánok az első vevőkkel. Hamar rájöttem, hogy udvariassággal tényleg messzire el lehet jutni, és olyan áthatolhatatlan falat lehet emelni magam és az ügyfél közé, amitől a másik fogja kényelmetlenül és kiszolgáltatottan érezni magát, onnantól pedig már nyert ügye van az értékesítőnek. A statisztikám szerint hamar beilleszkedtem, és a főnök biztatott, hogy pillanatok alatt el fog telni a három hónap próbaidő, és ha így haladok, jó eséllyel kapok állandó szerződést.

– Az igazi férfi a munkájában találja meg magát, feloldódik benne, és hajtja az előrejutás. Ha ezt megérted, még üzletvezető is lehetsz – szavalta egyenes derékkal, mintha máris a tarsolyomban hordanám a marsallbotot.

Dénes is felhívott, hogy minden rendben van-e, el kellett mesélnem, milyen emberekkel találkoztam eddig, volt-e kínos vagy éppen szexuálisan ingerlő élményem, én pedig pár erőltetett történet után megkértem, hogy beszéljünk másról is, mert alig látok ki a munkából.

– Ide figyelj, Gábor! Ne kezd ezt a baromságot, láttam, hogy szépen haladsz, és én a seggemmel felelek érted, hogy felvettek ilyen hamar, ilyen jó helyre, mert nem mindenki olyan jó főnök, mint az Árpi, szóval dolgozzál baszd meg, aztán majd ha már lesz egy kis pénzed, elmehetünk gyúrni, van a cégnek kedvezménye egy jó teremnél, úgymint ápolni kell majd az izmaidat, nehogy eltunyulj.

– Remekül hangzik – hazudtam, és gyorsan elkészöntem tőle. A második hétvégén végre lélegzethez jutottam, és meglátogattam Bazsi bácsit, hogy megnézzem, mi maradt Mónika Waterlooja után.

A lakás ablakaiból fény és férfiak üvöltése áradt a hűvös, kora esti utcára. A még zsebemben csörgő kulcsaimat sem kellett használnom, az ajtó nyitva állt, csak utólag jöttem rá, hogy kopoghattam volna.

A nagybátyám láthatóan ultipartit tartott, a közös helyiségben, a megboldogult Irén néni tölgyfaasztalán kártyalapok, sörösüvegek, hamutálak és kikapcsolt mobiltelefonok heverték. A bácsi azelőtt sohasem tartott otthon összejövetelt, még a születésnapját is egy kifőzdében ünnepeltük, dohányozni pedig bent tilos volt.

Először azt hittem, a tilalmak feloldódásával ünnepel, majd megláttam Mónikát, ahogyan az egészszről tudomást sem véve főz, mintha még mindig a társaság része lenne.

– Szevasz, Gábor – üvöltött először Bazsi bácsi, majd sorra mind, csak Mónika nem köszönt.

– Hát itt meg mi folyik? – kérdeztem erőltetett nevetéssel.

– Mónika baszik elmenni, úgyhogy most addig tivornyázunk, amíg észbe nem kap, hogy már nem kívánatos – üvöltött még mindig a kásás, részeg hangján, amitől kényelmetlenebbül éreztem magam, mint a mondatától.

Közben Mónika megfordult, egyenesen rám nézett, a tekintete üresen kongott, majd a társaság elé állt, és hirtelen olyan készséges, mosolygós ábrázata lett, hogy a sok munkában és sörben edzett férfi elnémult.

– Fiúk, jó a buli, nem vagytok éhesek? – kezdte mázas hangon.

– De, rohadtul – kockáztatta meg az egyikük, kockás ingjén már csak a középső gomb volt használatban, hatalmas hasa izzadtan lógott ki alóla.

– Főztem egy jó bolognai spagettit – folytatta a nő, majd egy hatalmas fazékkal az asztal közepére rakott, mit sem törődve az alászorult lapokkal. Ezután mindenkire egyesével rámosolygott, Bazsi bácsira kacsintott is, amitől az összerezzen, majd bement az én régi szobámba, ami újabban a szállása lett. Az ajtaját finoman tette be maga után.

Míg a többiek döbbenten nézték az ételt, én gyorsan alátért rohantam, sajnáltam az asztallapot.

– Tányért is hozz már, Gabi – mondta a nagybátyám, amitől csak még rosszabb lett, gyűlöltem a becézést. Az óvo-

dában egy csapat fiú kijelentette, hogy a Gabi lány név is, úgyhogy én nem játszhatok velük. Ez jutott eszembe, ezért a tányérok nagyot zörrentek, amikor eléjük tettem. Evőeszközöket is akartam vinni, de nem találtam a fiókban.

– Nincsenek villák. Se kések, se kanalak. Semmi – állapítottam meg.

– Mi van? – kelt fel Bazsi bácsi. Megtámaszkodva a konyhapulton szétnézett, több más helyet is megvizsgált, majd a homlokára csapva röhögni kezdett.

– Mert azt mondtam neki, bármit elvihet a lakásból, csak menjen már! – kiáltotta.

– És elvitte a villákat? Ezüst? – kérdezte az egyik vendég, aki sárgára izzadt fehér pólót viselt.

– Nem. Nem érted? Így akar bosszút állni. De velünk nem fog kicseszni! – mondta, majd elszántan az egyetlen fakanállal, amivel a spagetti készült, tányérokra osztotta az ételt.

Nekem is szedett, de nem ültem közéjük.

A tészta erősen gőzölgött, így egyelőre kézzel nem foghatták meg. Fújták, nézegették, nagyokat nyeltek, végük a kockás inges beledugta a nyelvét, a száját csücsörítve beszippantott egy tésztacsövet, és szürcsölni kezdte, hogy fröcsögött a piros lé.

– Nem mérgezett – röhögött, amikor rágás nélkül lenyelte.

A társaság elég részeg volt hozzá, hogy kövessék a példáját, egyre nagyobb falatokat erőltetve a szájukba. Amikor nem látott senki, öklendezve kisétáltam az ajtón.

Elindultam haza a sok indulattal, a ledöntött Bazsi bácsi szobrommal, amit a város bármely magasabb pontjáról láttam eddig, és nem tudtam, kinek mondhatnám el mindezt.

Elővettem a telefonomat, amiben főleg olyan emberek számait mentettem el, akik valamilyen okból szükségeseknek számítottak. Dénes, valami lány, aki rá szokott érní, az asztalos, a mosógépszerelő és akkor a legvégén Zongorista Dóra.

Amikor felvette, a meglepetéstől bele sem mertem szólni.

Hallgattuk a csendünket.

Végül ő törte meg.

– Halló?

– Szia, ne haragudj, hogy most hirtelen, de nagyon hosszú két hetem volt.

– Nem gond, nekem is. Minden rendben?

– Nincs, de nem akarom ezzel kezdeni. Nálad?

– Hasonló.

– Szoktál futni?

– Igen.

– Van egy jó pálya nem messze, ahol múltkor találkoztunk.

– Ismerem.

– Tizenegykor a bejárat előtt?

– Tízkor bezárják.

– Nem baj.

– Rendben.

Amikor letette, hitetlenül bámultam a telefont. De nem maradt sok időm gondolkozni, épp hogy hazaértem, átöltöztem, és már mentem is a pályára, amit a kerületi futball klub tartott fenn, és a gyep körül jó minőségű rekortánon lehetett futni.

Szinte vaksötét lett a lekapcsolt reflektorok miatt, csak az utcai lámpák gyér fényében vettem ki a lány alakját. Az illatát viszont hamar megéreztem, még erősebben vonzott, mint a legutóbb.

– A nagybátyám óllá változtatta a régi otthonomat.

– Az anyám levelet írt New Yorkból, hogy van-e már rendes állásom, vagy még mindig virágáruslánycént várom a megváltást, mint egy hippit.

Álltunk egy darabig egymás szemébe nézve szótlánul, majd előre mentem, és bedörömböltem a vaskerítésre kitett zárva táblán. Zseblámpa kutató fénye világított felénk, majd egy köpcös, baseballsapkás alak imbolygott elő mögüle.

– Jó estét, Laci bácsi! – köszöntöttem.

– Mit akarsz itt, Gábor – kérdezte az illem kedvéért, és Dóra arcába világított.

– A szokásosat.

– Így több lesz ám – vigyorgott.

– A duplájáért.

– Jó, de reflektort nem tudok nektek kapcsolni, mert kirúgnak.

– Köszönjük, Laci bácsi.

Dóra követett a kapun át, majd elkezdtek a bemelegítést. Szerettem időnként belógni ide, az őrrrel hamar összebarátkoztunk, amikor megtudtam, hogy beszél a közös kelet-európai virágnyelvet.

A csillagok és a kivilágított utcák fénye bőven elegendő volt, hogy lássuk a pályát. Ahogy elkezdtünk futni, a tempónkat könnyedén összeigazítottuk, és egymást hajtva gyorsítottuk a négyszáz méteres köröket.

Jó tízszor körbeérhettünk már, amikor minden nehézség elmúlt rólam, a lépteim könnyűvé váltak, és végre igazán élvezni kezdtem a futást. Dórára néztem, aki hasonlóan érezhett, mert rám mosolygott.

A következő körökön át egymást méregettük. Először lopva az izmos lábát figyeltem, a vádlija vonalait, ahogyan az izmok megdagadtak az edzéstől, majd a feszes combját, a könnyedén domboruló fenekét, a passzos póló hangsúlyozta vékony derekát és telt melleit, az izzadságtól fénylő nyakát, a lihegő ajkait, a táguló orrlyukát, majd az engem vizsgáló szemeit.

Nem tudom, mikor álltunk meg, és ki lépett a másikhoz, de a csókja íze üdített, mint a tavaszi szél.

Lassan, élvezettel fedeztük fel kezünkkel egymás testét, kutatva, amit már előtte alaposan megnéztünk. Az izzadság összetapasztott minket, amitől máskor rosszul lettem volna, de akkor jól esett.

Amikor egy pillanatra szétváltunk, kézen fogtam. Először éreztem meg a forró tenyerét, a hosszú, zongorista ujjak kezemre kulcsolódó, lágy tapintását, és a futballpálya közepére vezettem.

Mintha nem létezne idő, úgy vetkőztettük le egymást, a pólók alig váltak el a hátunktól, az alsóneműk alatti szag pedig olyan puritánná tett minket, hogy ezután semmilyen titkunk nem lehetett többé egymás előtt.

Hosszan kerestük az örömet a másik testén, végigcsókolva a végtagokat, a mellkast és a hasat, a nyakat, majd egy mozdulattal a gondozott gyepre fektettem.

Élvezettel dugtam be a nyelvem, játszva a tempóval és az iránnyal. Azt akartam, hogy az éjszaka csak az ő öröméről szóljon, de közben a pénztárcájából óvszert vett elő, nem is vettem észre, csak amikor már a kezembe csúsztatta.

Az óvatos keresgélésnek nyoma sem maradt, összeszokott pár hatását keltve szeretkeztünk, sok örömet okozó, kemény fogást megtalálva, ösztönösen ügyelve, hogy zajt ne csapjunk.

A másik vállába temetett ordítást egyszerre haraptuk el.

Percekig szorítottuk egymást, mire érezni kezdtük a fűszálat, a bogarakat, a ránk tapadt földet.

10

- Egy kurvával voltam utoljára.
 - Én egy nővel.
 - Nekem az volt az egyetlen alkalom, hogy fizettem érte.
 - Nekem az volt az egyetlen alkalom, hogy rúzsoltos lett a mellem.
 - Akkor elképesztő nő lehetett, akivel együtt voltál.
 - Ahogyan a helyzet is, ami téged egy kurvához hajtott.
- Meséld el.

Elmeséltem. Mindent, részletesen, mintha gyóónnék. Valójában próbára tettem, elbírja-e. Végig figyelmesen, a fűvön felkönyökölve hallgatott, szemeit le sem véve az enyémről, bár az én tekintetem a csillagokon maradt.

Újraéltem az egészet, jobban leizzadtam, de ez más szagú verejték volt, kellemetlen, hideg. A történet végére fázni kezdtem, libabőrös lettem, de nem mozdultam, annyira vártam, mit mond majd.

De nem szólalt meg.

- Feszültté tett? – kérdeztem.
- Igen.
- Miattam?
- A nagybátyád miatt.
- Nehéz időközön megy át.
- De nem kellene magával rántania.
- Mentem vele, nem rángatott.
- De ő tudta, mi fog történni, te pedig nem. És azt is tudnia kell, hogy követed, ha kéri.
- Nem kérte igazán.

- Nem csak szavakkal lehet.
- Milyennek látsz most?
- Olyannak, aki fejlődik.
- Te is mondd el.

Elmondta. Mindent részletesen, mintha újra élvezné. Valójában azt akarta, hogy ez is összekapcsoljon minket. Végig a fűvön felkőnyökölve beszélt, szemeit le sem véve az enyémről, bár az én tekintetem a csillagokon maradt.

A virágüzletük többször kapott már nagyobb megrendelést, vállalták rendezvények, esküvők díszítését a szállítástól az elhelyezésig. Néhány hete egy nemzetközi fogászkonferenciára kértek dekorációt, és mivel elég nagy volt az előadóterem, Dórát is elvitték, hogy segítsen.

A terem egy wellness hotelhoz tartozott, és néhány előadó már délelőtt megérkezett a délutáni előadásorozatra. Páran, miután elfoglalták a szobáikat, meg akarták tekinteni a pódiumot, felmérni a technikát, mire számíthatnak. A legtöbbjüket pontos elegancia jellemezte, a szakmához tartozó hibátlan mosollyal, laza, de finom öltözettel, drága parfümökkel, udvarias, de sablonos köszönésekkel. Észre sem vették a személyzetet, egymást méregették, vagy telefonáltak.

Akkor lépett be Victoria. Dóra először a cipőjét látta meg, mert éppen guggolva próbálta megtalálni a megfelelő helyet egy cserepes rózsabokornak. Sokáig csodálta a fekete, bőr magas sarkút, majd rájött, hogy az okkal állhat előtte.

Végignézett a sötét selyemharisnyába bújtatott izmos, de vékony lábakon, a kék, testhez simuló ruhán, az aranyórán, a sima bőrrű karokon és nyakon, a nemes arcélen, amire ráomlott néhány tincs a hullámos, szőke hajból és megakadt a hideg, kék tekinteten, ami zavar nélkül rá meredt.

A nő a ruhára csíptetett névjegye szerint Svédországból érkezett, és egy nagyobb kutatócsoportot képviselt. Dóra állta egy darabig a tekintetét, majd miután zavarni kezdte

a kemény arcú, hideg szépség, angolul kérdezte, miben segíthet.

Victoria egy üzletasszony hangján, tömören felelt, szebb vagy, mint a virágaid.

– Köszönöm, de te sokkal szebb vagy – válaszolta, bár nehezebbre esett az angol tegező formulája, hiszen a nő legalább tíz évvel idősebbnek tűnt nála, és a helyzet miatt a saját nyelvén inkább magázódott volna.

– Itt leszel a rendezvényen is?

– Nem, nekünk addigra mennünk kell.

– Igazán kár. Tegyel meg nekem valamit, megfizetem.

– Nem tudom, hogy szeretném-e.

– Készíts nekem egy díszet a csuklómra. Egyszerű legyen és fehér. A holnaputáni záró este kell. Küldetek majd érted egy kocsit, öt órára legyél a virágüzlet előtt – fejezte be, majd tovább ment.

Dórát felháborította, ahogyan parancsot osztogat neki az idegen nő, mégis elkészítette a díszet. Volt Victoriában valami, ami miatt nem tudott ellentmondani neki. Talán az illata, vagy a tekintete, de leginkább a belőle sugárzó erő. Úgy érezte, újra találkozni akar vele, hogy megtudja, és ennek az egyetlen útja az volt, ha elkészíti a díszet.

Az autó pontosan öt órakor parkolt a bolt elé. Dóra először azt hitte, tévedés történt, az egész utcában kinéztek az emberek az ablakokon, olyan gyönyörűen csillogott a hófehér limuzin. Az egyenruhás sofőr megemelte a kalapját, nem zavarta Dóra koszos munkaruhája sem, úgy nyitott neki ajtót, mintha bálba vinné. Már mindenki őket bámulta, amiből egyetlen kiutat az nyújtott, ha beszállt.

Nem a főbejárathoz érkeztek, hanem hátul kellett bemenni. Dóra először átmozgatta elgémberedett tagjait, az ülésen alig mert megmozdulni, pedig ihatott volna a pezsgőből, vagy ehetett volna a vörös szalaggal átkötött bonbonokból is.

Victoria már várta. Dóra egy apró dobozban adta át a díszet, amit a nő a nélkül tett el a táskájába, hogy megnézte volna.

– Szeretném, ha elkísérel a fogadásra.

– De nem vagyok meghívva.

– Az én vendégem leszel. A plusz egy főm.

– De így nem mehetek, nézz rám.

– Ugyan, így én sem – nevetett a svéd nő, végigmutatva a vörös koktéluháján, majd elvezette Dórát a lakosztályába.

– Ez pont a méreted – vett elő a szálloda antikszekrényéből egy fehér ruhát. A hátul hosszan kivágott ruha az elején a mell felett finoman volt csipkézve, de különben nélkülözte a mintákat. Ugyanúgy testhez simult, mint a nő többi öltözete. Amíg Dóra ámultan simította végig a lágy anyagot, Victoria egy másik, fekete ruhával a fürdőszobába zárkózott.

Dóra először el akart futni. Nem volt bezárva, megtehetette volna, de vonzotta a ruha. Még soha nem viselt ilyen szépet, és mire a gondolatait rendezte, már átöltözve nézegette magát a tükörben.

– Igazán jól áll – mondta Victoria, aki időközben kijött, és már a kezén volt a kért dísz is.

– Te akkor is szebb vagy nálam.

– Ugyan – nevetett.

– Csodálatos ez a ruha, de kényelmetlen a csípőjénél.

– Hadd segítsek – kérte a nő, majd egy határozott mozdulattal helyre rántotta.

Ekkor érintette meg először. Álltak együtt a tükör előtt és nem tudták levenni egymásról a szemüket. Victoria lágyan végigsimított Dóra meztelen hátán, majd forró tenyerével megállapodott a derekán.

Magához húzta, és a vállába csókolt.

A nyelvét végighúzta a nyakán.

Beleharapott az apró fülcimpába.

Dóra megfordult, át akarta venni a kezdeményezést, de a hideg szemektől megrettent.

Victoria kihasználta a pillanatot, és szájon csókolta.

Sokáig csak élvezték egymás ajkának és nyelvének a mozgását, miközben a kezeik a másik testét simogatták a drága ruhák finom anyagán át.

Végül a nő bontotta ki Dórát a menyasszonyi öltözetből, majd lehúzott a sajátja hátulján egy cipzárt, és hagyta, hogy az ő fekete darabja is mellé zuhanjon.

Olyan természetesnek tűnt az egész, annyira könnyűnek, mintha nem is léteznének férfiak. A másik örömét úgy igyekeztek megtalálni, mintha a sajátjukat keresnék.

Victoria minden mozdulata gyönyörűnek hatott, az izmos test elképesztő pozíciókat vett fel.

Dóra képzeletben egy Mozart darabot játszott az ujjáival, a svéd nő teleordította az arcára szorított kispárnát az anyanyelvén.

A fogadásra nem értek oda.

– Miért pont én? – kérdezte a kaviáros reggeli felett Dóra.

– Néztem a hosszú, vékony ujjaidat, ahogyan a virágokkal bajlódtál. Arra gondoltam, hogy nem igazság, hogy a fekete földre hatolsz velük, miközben előtted állok.

Visszafelé Dóra egy egyszerű taxit kért, nem akart látványosan hazaérkezni, nehogy az apjának is magyarázkodnia kelljen. Többé nem hallott a nőről.

– Feszültté tett?

– Igen.

– Miattam?

– Az élmény miatt, amit átéltél, és amire irigy vagyok.

– Nem tudom, nem kellene-e rosszul éreznem magam, amiért ilyen könnyen irányított.

– Nem hiszem, hogy irányított. Csak kezdeményezett, mert annyira lenyűgözted.

– Milyenek látsz most?

– Olyannak, aki tudja, hogy kivételes.

Nálam aludtunk, hogy ne ébresszük fel Dóra apját.

Örültem, hogy tiszta ágyneműben aludtunk, igaz csak egyszerűes garnitúra volt, de elfértünk. Jól esett a lány illa-

tára ébredni. Kipihent, békés mosollyal néztük egymást, mint akiket valami már összeköt. Minden még ki nem mondott szó izgalmasnak tűnt, olyannak, amit várni lehet, talán ezért beszéltünk nagyon keveset. Reggelire elszaladtam a boltba friss zsömléért, és vettem egy üveg olcsó kaviárt is.

11

A következő héten minden délutánt együtt töltöttünk. Amikor Dóra megérkezett, órákon át szeretkeztünk, majd az utolsó buszig beszélgettünk könyvekről vagy zenéről, szinte bármiről, csak magunkról nem.

Csütörtök körül éreztem, hogy nagyon megvisel a főtt étel hiánya, harmadik hete éltem szendvicseken. Meg akartam lepni Dórát, és a saját fejem után spagettit főztem.

A tészta túlfőtt, ráadásul a híg, fűszertelen szósz még jobban eláztatta, a hús pedig rágós maradt. Ennek ellenére lelkesen ettünk.

Amikor befejeztük, a lakótársnőm kijött közénk, és jelentősegteljesen megtámasztotta a pultot.

– Ne haragudjatok, hogy zavarok – kezdte, én pedig arra gondoltam, hogy hangosak lehettünk.

– Mondd csak.

– Gábor, téged tényleg nem idegesít ez a sok kosz? Tegnap én mostam el a tányérokat utánatok, és ez már legalább a negyedik alkalom volt. És légy szíves moss fel a héten, mert a te köröd jön. És a kádat meg a vécét is ki szoktuk pucolni. Köszí.

Válaszolni sem tudtam, olyan gyorsan csukta be maga után az ajtót. Nagyon kellemetlenül éreztem magam, azelőtt Mónika minden ilyesmit megcsinált, évek óta nem takarítottam ki mást a szobámon kívül, azt is talán félévente.

Dórára néztem, aki komoly szemekkel bólogatott, halkán suttogva, hogy bizony, Gábor, majd elnevette magát és a csaphoz lépett.

– Nem akarom, hogy megcsináld helyettem.

– Nem is fogom. Te főztél, én mosogatok, amíg mész vécét pucolni. A szekrény tetején láttam vegyszert, szivacsot, meg kesztyűt. Azután jöhet a kád, én pedig felmosom a padlót.

- Ennyit sem kellene.
- Szeretnék. Napok óta nálad vagyok, eszem a kajád, jobban érezném magam. És van még valami.
- Porszívóznom is kell?
- Persze, de majd holnap, mert nem csak takarítani fogunk ma este. Szeretnék meghívni vasárnapi ebédre.
- Bemutatsz apádnak?
- Igen. De fontosabb, hogy egyél valami rendeset végre.

Egész éjszaka nem aludtam. A lányos apukákra leginkább vállalatísztekként emlékeztem, akiknek a fő kérdései a mit akarsz az élettől, mivel foglalkoznak a szüleid. Dóra egyiket sem tudta rólam.

Másnap délután a sok kávétól túlhajtva ezt el is mondtam neki, mire vállat vont, apám nem ilyen.

- Én mégis szeretném, ha tudnál dolgokat.
- Nem tartozol semmivel.
- Te sem fogsz, ha kérdezel.
- Honnan van egy melósnak ekkora szépirodalmi műveltsége?

– Kamaszként író akartam lenni. A kisvárosban, ahol megszülettem nem sok lehetőséget láttam. Apám autószerelő, amikor világra jöttem, épített egy tanműhelyt, minden születésnapomon kiegészítette valamivel, azt mondogatta, ha betöltöm a tizennégyet, bemehetek, és megtanít, amire tud.

Rettegtem, hogy én is olyan olajos szagú férfivá válok, aki esténként jár haza és hajnalban megy el. Nem akartam azokat a veszélyes szerszámokat használni, amik lenyesték a szomszéd ujját, belevágtak egy szerelő combjába a heréje mellett, vagy szétzúzták egy lakatos lábát, amikor nem figyelt.

Anyám a varrodában dolgozik, délutánonként pedig ott-hon javítja a környékbeli asszonyok ruháit.

A boldogtalanságot, ami évtizedek óta körbelengi őket, az irodalomban találtam meg elviselhető formában. Állandóan

olvastam, és amikor betöltöttem a tizennégyet, nem a szakközépbe jelentkeztem.

A szüleim nehezen igazodtak ki az úrlapon, így én tölthetem ki. Egy jó nevű gimnáziumot írtam az első helyre, titokban mentem a felvételre, és bár egyetlen ponton múlt, felvettek.

Az apám kiabált, hogy mi lesz így belőlem, szakma nélkül, az anyám sírt, hogy mennyi pénzük van a műhelyben, én pedig vállat vontam, sosem kértem.

Akkor emelte fel apám először és utoljára a kérges tenyerét, de nem ütött meg. Többé nem hozta szóba. Lelakoltatta a különálló épületet, hogy ott rohadjon meg minden örökségem.

Senki nem tudott segíteni ezután, rengeteget kellett tanulnom, hogy ki ne bukjak, de így is csak erős közepesig jutottam a legtöbb tárgyból.

Végül felvettek a bölcsészkarra, hogy irodalmat és nyelvészetet hallgassak, de egy év után önszántamból otthagytam.

Rajongtam azokért a tanárainért, akiknek az óráin hetekig elemeztünk egyetlen szöveget, nem számított, melyik korból való, bele tudtam élni magam akármelyikbe.

Ők voltak kevesebben. A legtöbben tekintélyelvű, rosszul magyarázó, a saját igazukba görcsösen kapaszkodó embereknek tűntek, akik olyan sértéseket vágtak a fiatal egyetemisták felé, hogy néhányan zokogva álltak fel az előadás közepén, és többé nem láttuk őket.

Én egy idős nyelvész szóbeli vizsgája után iratkoztam ki. Leültem vele szemben, és azt kérdezte, hová valósi vagyok, kik a szüleim. Azt hittem, komolyan érdeklődik, kedvesnek tűnt, elmeséltem.

– Mit akar itt egy szerelő meg egy varrónő gyereke a tanáról? – kérdezte cinikusan, amikor befejeztem.

Nem tudtam rá felelni, remegni kezdtem, mire hátradőlt a bársonyszékében, és megigazította a drága öltönyét.

– Talán ön szeretné okítani a jövő ifjúságát? Vagy úgy gondolja, hogy képes lesz kiváló tanulmányokat írni és a helyemre lépni? Szerintem maga nem ér egy guriga taplót sem.

Amikor befejezte, hosszú, elegáns betűivel írta be az elégtelent. Nem tudom, hogyan jutottam ki a dohos szagú irodájából. Kint a csoporttársaim már vártak, egy felsőbb éves srác röhögött, amikor meglátott.

– Kivágott? Nem számít, majd átmész. Elsőre majdnem mindenkit megbuktat, hogy lássa, visszajössz-e. A barátnőmnek azt mondta, ön nő, tehát biztosan nem lehet olyan okos, hogy elsőre menjen. Nem is hagyta megszólalni. Harmadjára ment át hármassal, amikor végigmondott egy tételt, párhuzamosan azzal, hogy az öreg gyalázta őt.

Azután még sok ilyen történetet hallottam róla. Én csak azt tudtam, hogy velem így nem beszélhet senki. Nem tettem feljelentést, éreztem a hiábavalóságát.

Miután leadtam az indexem és aláírtam, hogy nem akarok többé az egyetemre járni, utánanéztem a férfinak. A szülővárosom melletti faluból származik, az apja földműves volt, az anyja pedig háztartásbeli.

Az egyetemnek a közelébe sem mentem többé, de a tanulástól nem akartam elszakítani magam. Megkerestem a világhálón az irodalmi kurzusok olvasmánylistáit, és az összeset megszereztem a könyvtárból, vagy az antikváriumokból.

Bazsi bácsinál, a nagybátyámnál már az előző félév alatt is többször dolgoztam, hétvégenként segítettem neki. Az embere pont akkor ment ki külföldre dolgozni, amikor nekem állás kellett, így maga mellé vett.

Egy ideje bonyolulttá váltak ott a dolgok, ezért eljöttem onnan is.

Azt hiszem, most már találkozhatok apáddal.

A cím egy kis házhoz vezetett a kertvárosba. A buszmegállótól még gyalogolni kellett egy darabon, volt időm megnézni a környéket.

Igazi kisvárosi idill jelent meg, egyszintes, de hosszú otthonok álltak a rendezett telkeken, mellettük garázs, műhely,

kutyaól. Az utca végén egy hazai üzletlánc kisboltja, kocsma csak két megállóval fentebb.

Dóráék zöldre festett kapuján rozsdás tábla jelezte a harapós kutyát, három rövidet csengettem.

– Nincs kutya, az csak riasztó, gyere be nyugodtan! – kiabálta valahonnan. Amikor beléptem, hatalmas szeméthalom fogadott. Hirtelen nem tudtam, merre lépjek, egy magas férfihang segített a messzeségből, hogy van egy járat jobbra, azon el tudok indulni, az egyenesen a hátsó bejáráthoz visz, be a konyhába.

Követtem az utasítást, és sértetlenül jutottam el Dórához a felismerhetetlen alkatrészek között. A ház külsejét régen vakolhatták, bent viszont otthonos, meleg színek fogadtak, a konyhakő újnak hatott, bentebb a szobákat jó minőségű tölgyfaparketta fedte, az étkezőtől különválasztott főzőhelyiségben modern gépek sorakoztak.

Dóra hatalmas fazekak és sütőedények között ugrálva adott csókot, csak egy lenge vászonnadrágot viselt és egy pólót, látszott, hogy nincs rajta bugyi és melltartó. Ebben az otthonos öltözetében még jobban tetszett, meg is dicsértem.

– Most enni fogunk előbb, nem baj? – kérdezte őszinte hangon, de nem tudtam válaszolni, mert bejött egy teletetovált óriás.

– András vagyok, Dóra faterja – adott kezet a férfi. Jó egy fejjel és vállal tűnt nagyobbna nálam, a dús, tuskés, sötét haja az égnek meredt, barna végtagjain végig tetoválások húzódtak, fel sem fogtam őket.

Igyekeztem a szemébe nézni, amíg bemutatkoztam. Ellenézésünket kérte egy pillanatra, elment levetni az olajos trikóját, és hamarosan frissen mosakodva tért vissza egy Guns N' Roses pólóban, felette egy bőrmellénnyel, aminek a hátuljára Metallica felvarrót erősítettek.

– Bocs, csak volt egy sürgős megrendelés, ebéd után viszem be a városba – szabadkozott. Én akkor már percek óta csak álltam bambán, de Dóra nem akart a segítségemre sietni. Végül András vert hátba.

– Dóra öt éve nem iszik, de te remélem, elfogadsz egy felest, hogy összetegeződjünk így ebéd előtt.

Erőtlenül bólintottam, mire egy teletöltött kupicát nyomott a kezembe házi szilvával.

Nem köhögtem, mert ő sem.

– Te főzted? – kérdeztem.

– Á, utálok az alkoholt, csak vettem egy üveggel a szomszédtól, mert ilyenkor mondták, hogy így illik.

– Én vagyok az első, akit a lányod hazahozott?

– Aha.

– Akkor biztosan utálsz.

– Már nem annyira.

Dóra csak ezután csatlakozott be, kiosztotta a feladatokat, Andrásnak terítőt kellett hoznia, nekem pedig tányérokat előkészítenem. A közös munka tényleg jót tett, mindenki koncentrálni tudott a maga dolgára, nem voltak kínos csendek, és pár perccel később már mindannyian a szép asztal körül ültünk a gyöngytyúkból készült húsleves kanalazva.

– Kicsit sok benne a zsír – kezdte Dóra, de András kinevette.

– Az sosem elég, mondta.

– Apa, nagyon rosszul áll neked ez a macsó beszólogatás – vágta rá, mire a férfi elpirult és a levesbe temetkezett. Én nem tudtam kikapcsolni a fejemben a szemlélőt, és szótlán maradtam, pedig a leves tényleg nagyon finomra sikerült.

A második fogás vargányagombás sült csirkefalatok volt tejszínes mártással és házi tagliatellével. A csirkén kívül az étel legtöbb összetevőjével akkor találkoztam először, de addig ettem, amíg illendőnek tűnt.

– Ez elképesztő volt – fújattam tele hassal.

– Akkor hozom a desszertet – ugrott fel Dóra a helyéről.

A fehércsokoládés sajtorta alapját diós tészta adta. Egy-egy szelet után mind csak az asztal közepére helyezett rózszacsokrot bámultuk, amit Dórának hoztam. Eszembe jutott, hogy Andrásnak végül elfelejtettem, de láttam, hogy nem bánja, amúgy is vörösborot vettem volna.

– Na, főzök egy kávét, aztán elviszem a mosógépet – állt fel a férfi, és olyan feketét tett elé, amitől megszégyelltem.

Amikor végre kettesben maradtunk, Dóra megmutatta a szobáját.

A tágas helyiség nagy részét betöltötte a franciaágy és a zongora. Az ágykeret jól idomult a sötétbarna parkettához, a falakat viszont mélyzöldre festették, csak a plafon maradt fehér. A természetes színekben szépen mutatott a fekete hangszer. Ezen felül még egy-egy mahagóni ruhás- és fiókos szekrény, valamint egy hozzá tartozó könyvespolc állt a falak mentén.

– Akkora itt a rend, mint egy múzeumban.

– Kell valami, hogy ellensúlyozza a kertet.

– Nem érzed nálam rosszul magad?

– Az is otthonos, csak másként.

– Nagyon finom volt az ebéd. Kitől tanultál főzni?

– Örökölt érzék, ha van ilyen. Bár, anyám valószínűleg arra sem tartaná méltónak, hogy a disznók elé vesse. Nem vagy álmos?

– Apád kávéja után szerintem egész éjszaka nem fogok aludni.

– Akkor bemutatom anyámat. Illetve elmondom, amit tudok.

Kovács Erzsébet születésekor zokogtak a férfiak.

A falu legszebb fiatalasszonya halt meg, hogy ő élhessen, mesélte neki később az apja minden évfordulón.

Kovács János – akkor még csak – százados kényszerből hamarosan újránősült, mert kellett valaki a kislány mellé, amíg ő szolgálatban van a határ mentén, ezért elvett egy gyermektelen, korabeli özvegyasszonyt, aki a tőle telhető legnagyobb szeretettel rajongta körbe a kiseddet.

Amikor Erzsike iskoláskorú lett, a tisztet egy távoli városba helyezték át. A férfi sokáig őrlődött, amiért messze került a

szerelme sírjától, és az épp csak növésnek indult fától, amiket a kertjébe ültetett.

A kislány azonban teljesen kinyílt. A rengeteg új ember gyönyörűnek tetszett a divatos ruhákban, illatokban, még a nevelőanyja, Panni néni is szebbnek tűnt, amikor felvette az új ritmust.

Negyedik osztályos korában hívták meg először idegen házba, egy születésnapra. Tündike mindenkit vendégül látott, akinek tiszt volt az apja, mert az övé volt a tábornok, és így illett.

A férfiak hamarosan a kertbe vonultak, és súlyos fröccsök mellett vitatták meg a haza védelmének állását, majd estefelé katonadalokba kezdtek, vigyázva, hogy mindenki rang szerint eresse ki a hangját.

A nők egy része a gyerekekre figyelve beszélgetett ruháról és táncdalokról, a másik felük a konyhában segített.

Erzsike nem érezte jól magát a többi gyerek között, azok sem szerették igazán, mert magának valónak tartották, okoskodónak, aki inkább a tanító néni kegyét keresi. Hogy elüsse az időt, benyitott az együtt főző asszonyok közé, és a sarokban meghúzódva figyelte őket.

Ott látta meg a padtársa anyukáját, ahogy éppen pácolt hússzeleteket emel ki egy műanyagdobozból. A beszélgetésből a kislány kiszűrte, hogy a nő otthon készítette el a marhahúst, már csak gyenge olajon meg kellene sütni.

Ahogy megérezte a sült hús illatát, és nemsokára megízlelte a borsos, mustáros szeletet, rádöbrent, hogy kell, legyen élet Panni néni lecsója és pacalpörköltje, a menza stefánia szelete, és a büfés lekváros palacsintája után.

A következő születésnapjára szakácskönyvet kért, majd a névnapjára, karácsonyra, gyereknapra, évváróra minden ünnepre, ami az elkövetkező években jött. Végül a közben ezredessé kinevezett Kovács János már kénytelen volt a szövetséges országok könyveit is beszerezni, mellé egy nyelvtanulmányokkal, hogy a lánya ki tudja bogarászni az idegen szavakat.

Az eszükbe sem jutott, hogy főzni is akar.

Tizennégy évesen Erzsébet már több mint százötven receptet tudott fejből, mire összeszedte a bátorságát, és az apja elé állt, hogy a leírtak egy részét nem érti, mert sosem ízlelte a hozzávalókat. A többit nagyjából el tudja képzelni, esténként elalvás előtt képzeletben főz, érzi az ételeket, de sok fűszer ismeretlen.

A tiszt döbbenten nézett végig a lányán, észre sem vette, hogy nőni kezdett a melle, lett csípője és hosszú lába, az arca pedig egyre jobban az anyjáé lett. Amikor így hirtelen viszontlátta elhunyt kedvesét, nem tudott nemet mondani a lány kérésére, komoly összeget adott neki a megtakarításból, azzal a kéréssel, hogy Panni néni kísérelje el, nehogy baja essék, és vegyenek pár új ruhát is, ami egy fiatal nőhöz illik.

Kovács Erzsébet először győzött életében.

És nem állt meg többé.

A fűszereket edények követték, és végre következett a főzés. Nevelőanyja egy darabig még próbált segíteni, de hamar egy hokedlin találta magát, mint a lány főköstolója, és egyik ámulatából esett a másikba.

Senki nem ellenkezett, amikor a divatos gimnázium helyett szakácsiskolába ment tovább tanulni.

Tizennyolc évesen szakmával és komoly otthoni gyakorlattal állt a világ elé, ami viszont kevésnek bizonyult abban az étteremben, ahová az apja be tudta juttatni próbaidőre.

Az otthon egyre jobban bálványozott, gyönyörű nővé érett Erzsébet Bözsike lett, a kukta, akinek a főszakács nyugodtan csaphat a fenekére, mert ha elmondja az apjának, a büdös életben nem kap többé munkát.

De a lány tartotta magát, egyenes derékkal, és ezzel kicsikart annyi tiszteletet, hogy a fehér ruhája alá nem nyúlt be senki. Egy év telt el így, mire válaszoltak egy levelére a fővárosból.

Az apja szeme párás lett, amikor újra elveszítette a régi feleség arcát, de nem ellenkezett. Fizette a lánya lakásbérletét,

hogy ne kelljen másokkal összeköltöznie, hiszen az nem való egy ilyen tisztességes, fiatal nőnek.

Erzsébet Böske lett, a falusi lány, aki nem ért semmihez, még azt sem tudja, hogyan fogja meg az edényt. Talán össze is omlik szégyenében, ha nem jön a nagy szerelem, András, a két évvel idősebb egyetemista fiú.

Elektroműszerésznek tanult, de már otthon magabiztosan szerelte a mosógépeket, az apjától tanulta, és a televíziókhöz is kezdett érteni. Csak addig akarta ezt csinálni, amíg tart az egyetem, hogy fizetni tudja az életét, mert a szülei nem tudták támogatni.

Kovács Erzsébet újra aranyfényben ragyogott, magas emelvényen állt, miközben a fiú csodálta őt, és ez érződni kezdett a magabiztosságán és a főztjén is. Alig fél év alatt eljutott odáig, hogy hagyták egyedül végezni a munkát, fizetést kapott, és hamarosan egy még jobb, megbecsült helyen ajánlottak neki állást.

És akkor az ünneplés pezsgőgőzös mámorában, az albérlet egy mozdulattal lesöpört konyhaasztalán megfogant Dóra.

Meg kellett tartani, még az ezredes szerint is, akivel András órákig volt bezárkózva a kishálóban. Az üvöltések egy idő után ideges suttogássá halkultak.

Az esküvőt heteken belül megülték, csak polgárit, ehhez a tiszt ragaszkodott. András elhagyta az egyetemet, maszek lett, addigra elég jól ment már a tévüzlet is, minden napra volt elég munkája. Mire a gyermek világra jött, kaptak egy lakást, és amikor Kovács János átadta a kulcsait, azt mondta, megtettem, amit a becsület diktált, most már hagyjatok engem békén.

András még hónapokig emlegette, hogy miért nem akarja megismerni a saját unokáját, hogy lehet ilyen, de nem talált megértésre.

Erzsébet igazat adott az apjának.

Ő is úgy érezte, hogy megtette, amit a becsület diktált, világra hozta a csecsemőt, táplálja is, de neki a konyha az ott-

hona. Ez, ami itt körbeveszi, a pelenkák, a szag, az idegen test a testén, a hajnali sírások valaki máséhoz tartoznak.

Egy évig volt otthon, addig is folyamatosan tanulta az újabb recepteket, András alig tudta meggyőzni, hogy ne főzze meg az összeset, mert akkor nem marad a gyerekekre pénz.

De megérte. Amikor készen állt, nem a semmiből kezdte újra, és hamar bedolgozta magát egy elismert szakács mellé.

Közben megváltozott a világ. Orosz helyett angolok kezdtek tanítani az iskolákban, Kovács János nyugalmazott ezredes lett, tudatta Panni néni titokban, Erzsébet pedig nyugati diplomátáknak kezdett főzni a kézfogások utáni vacsorákon.

Így vitték el a híret New Yorkba.

Dóra nyolc éves volt, látszott, hogy okos gyerek, szépen rajzolt, az apja büszkén mutogatta mindenkinek a képeit, volt kint a hűtőn is néhány, mágnessel odaerősítve, Erzsébet néha vetett is rá egy-egy pillantást, amikor sajtot vett elő a mártáshoz, vagy húst készített elő a sütéshez.

Nem arról volt szó, hogy nem szerette.

Csak nem tudott vele mit kezdeni. Nem tudtak beszélgetni, a főzéshez még erőtlennek látta a kezét, inkább az apjára hasonlított, és folyton elől hagyta a játékait, mindig rálépett, majdnem kiment a bokája.

Nekem nagyon fontos az egészségem, magyarázta többször is a gyerekeknek, ha én megsérülök, sosem tudunk elköltözni ebből a kis lakásból.

Hiába lett Andrásnak egyre több megrendelése, Erzsébet kezdte hozni a több pénzt. Hamarosan két pártra szakadt a család, a nőére és az apa-lánya oldalra. Akkor jött a meghívás Amerikából.

Egyikük sem gondolkodott a válaszon. Hamarosan elváltak, és Erzsébet összecsomagolt. Dóra véletlenül hallotta meg az utolsó vitájuk egyikét, amiben András üvöltve kérdezte, hogy eszedbe sem jutott, hogy magaddal vidd a saját lányodat? A felesége megőrizte a hidegvérét, vissza akart vágni valamit, de akkor benyitott Dóra, megfogta az apja kezét, és

lesütött szemmel mondta, hogy nem szeretnék elmenni innen. Nem is ismerem anyát.

Kovács Erzsébet New Yorkban Elisabeth Flower lett, a halott anyja nevét vette fel. Havonta küldött egy szigorúan tárgyilagos levelet, amire soha nem várt választ, de András azért hosszán válaszolt, mindig csak a lányuk fejlődéséről.

Apa és lánya hamarosan a kertvárosba költöztek, messze a kétszobás panellakástól. A férfi nem tört össze, valójában fellélegzett, és egy ideig segített egy barátjának motorokat szerelni. Rajta keresztül ismerte meg Evelint, az öt évvel fiatalabb tetoválót. Egy öreg choppert tolt be a műhelybe, olcsón vette, de nem akart meglepődni az országúton, azt kérte, nézzék át. András személyesen vitte vissza neki, amikor elkészült, és még aznap este időpontot egyeztettek egy tetoválásra a férfi felkarján.

Azóta Evelin vászonnak tekinti András testét, amire a látomásszerű munkáit dolgozza ki, ő pedig büszkén hordja őket. Nem élnek együtt, bár nagyon szeretik egymást, mind jól érzik magukat a saját világukban. A nő nagyon sokat segített, hogy Dóra átvészelje a nehéz időszakot, és ha az anyját nem is tudta helyettesíteni, pótnővéreként nyújtott támaszt, amiben tudott.

Elisabeth Flower szakácskönyveit azóta számos nyelvre lefordították. Humortalan, de precíz receptek, amikkel még egy amatőr sem tévedhet.

12

A következő hetekben felváltva aludtunk egymásnál, mintha minden külön töltött perc mulasztás volna. A hétköznapiakat nálam, a hétvégéket Dóránál töltöttük a munkahelyeink miatt.

Teljesen elmúltak a rémálmaim, és kipihentem ébredtem minden reggel, még akkor is, amikor késő éjszakáig szeretkeztünk. A teste érintése hatott rám nyugtatóan, a szabályos légzése és az álmos szemei, amiket először láttam meg reggelenként. A jóhoz hamar hozzászokik az ember.

Egyik nap Dóra megkért, hogy este hadd aludjon otthon, egy régi barátnője látogatott haza Hollandiából, nekem pedig eszembe jutott, hogy Bazsi bácsit nem láttam a tésztaeset óta.

A régi szobám üresen kongott, Mónika csak valami idegen szagot hagyott hátra maga után. Hiányzott még a tévé, néhány főzőedény, új evőeszközök kerültek, és hatalmas moscsok terült szét mindenütt.

Por ragadt a nemes bútorok lapjára kiömlött étel- és ital-foltokba, használt zsebkendők és sörösuvegek heverték szerkesztését, maradékos tányérok váltak alkalmi hamutállá, bűzlött a levegő, és az egész enyészet közepén ült összezsugorodva, borostásan, megritkult és zsíros hajjal a nagybátyám.

Annyira részeg volt, hogy belebőfögött a köszönésbe.

Nem tudta sokáig tartani magát, hagyta, hogy lefektessem, levegyem az izzadt trikóját, a pecsétetes nadrágját, és betakarjam egy kétes szagú pléddel a sötét hálószobában.

Három órán át aludt sertésszerű horkolással, amíg én takarítottam. Letöröltem a port és a foltokat, elmosogattam,

felmostam, egy adag ruhát gépbe raktam, hatékony voltam, csak ne kelljen gondolkodni.

Bazsi bácsit friss kávéval, fejfájás csillapítóval és limonádéval ébresztettem.

– Nem kellett volna, nyögte, miután mindet elfogyasztotta.

– Hogy vagy?

– Fáj a mellkasom. Egy hete ment el, azóta küldi a gyűlölködő, vagy éppen szerelmes üzeneteit, mikor mi tör rá.

– Kapcsold ki a telefont.

– Csak éjszakára lehet, napközben kellene az ügyfelek. De éjjel meg fecniken csúsztatja be az ajtó alatt. De csak azért, mert nem engedem be, amikor dörömböl. Jelentsem fel?

– Van egy folt a falon, a bejárat mellett, nem jön le.

– Újra kell festeni.

– Hányás?

– Ugyan, mikor hánytam én piától? – a kásás nevetése miatt majdnem felkeltem, de aztán kért még egy limonádét, és amíg a cukrot mertem, belekezdett a folt történetébe.

A legutóbbi lomtalanításon egy hatalmas cég egyik telepének felszámolását bízták rá. Huszonöt régi számítógépet, két fénymásolót, egy faxot, vagy egy tucat vezetékes telefont és rengeteg íróasztalt, papírszekrényt és irodai széket kellett elszállítania. Az igazgató, akire a lebonyolítást osztották, egyszerűbbnek látta ingyen elvitetni és újakat rendelni, mint átmenteni őket egy másik helyre. Alig sikerült három körben elszállítani.

Az új srác, akit Bazsi bácsi helyére kerítettem, ismert egy használt gépekkel kereskedő informatikust, aki szívesen bevett minden elektronikai eszközt, az asztalos pedig örült a sok bútornak. Rengeteg készpénz került a nagybátyám kezébe, aki nem várt sokáig, másnap reggel két hónapra előre kifizette egy tőle messze eső albérletet Mónikának.

A segédjének azt hazudta, hogy költöztetésre hívták őket, a tulaj a barátja, azért nincs ott, mert megbízik benne. A nő összes holmiját átvitték délutánra.

Amikor Mónika hazaért a megüresedett szobájába, kérdőre vonta az addigra már ittas Bazsi bácsit, aki minden együttérzést nélkülözve a tények elé állította.

Az egykori élettárs sokáig üvöltözött a férfival, hol a szerelmét bizonygatva, hol fenyegetőzve, egyszer még pénzt is követelt tőle. A nagybátyám akkor a zsebéből kivett egy kisebb köteg papírpénzt, elé dobta, majd kinyitotta a bejárati ajtót, hogy utat mutasson.

Mónika zsebre vágta a gyűrött ezreket, majd a keze ügyében lévő, a hűtőből frissen elővett sörösüveg nyakát ragadta meg, és Bazsi bácsi feje felé hajította.

Az utolsó pillanatban hajolt el, az üveg hatalmas robajjal a falnak csapódott. A szilánkjai beborították a bácsi inggallérját, de különben megúsza sérülés nélkül.

Mónika fújtatva távozott, még a lépcsőházban is üvöltözött valamit, de nem tudni, mit, mert a nagybátyámnak rettenetesen csengett még a füle.

Azóta szúr a mellkasa, issza a söröket, néha dohányzik is, de a város szélére már nem jár el, csak a lenti presszóból visz haza nálánál valamivel idősebb nőket, miután megittak néhány keserűt.

Azt mondta, nem akarja ezt sokáig csinálni, fogy a pénze, fáj a feje, ott van a mellkasa is, biztosan a sok rossz cigarettától, különben is, ezek az elvált asszonyok csak dugni akarnak, főzni vagy mosogatni egyik sem szeret.

Sokat gondolkodtam a felmondáson, hogy segítsék Bazsi bácsinak talpra állni, de közben a saját életemet is szem előtt kellett tartanom. A legrosszabb az egészben, hogy nem tudtam jól kijönni egyik lehetőségből sem.

A munkahelyemen úgy tűnt, tényleg beváltam, úgy beszéltek a véglegesítesemről, mint tényről, holott még két hónap

állt előttem. Biztosan ez is a motiváció része, hogy még többet adjak el, még hatékonyabb legyek, még nyugodtabb, még derűsebb.

Ahogy ezen igyekeztem, észre sem vettem, mennyi új emberrel találkozom naponta. Szinte többen voltak, mint egy metrókocsiban hétköznapi reggel. Egyiküknek sem tudtam volna estére megmondani a nevét, visszaemlékezni a hangjára, a ruhájára, az illatára.

Dóra viszont szárnyalt mellettem, már szinte minden írássomra szerzett darabot, ami hihetetlen módon inspirált, alig tudtam egy helyben ülni, írni akartam, látni a mondatokat, érezni a bizsergést, kikapcsolni a világot, de nem sikerült. Ettől egyre feszültebbé váltam, a pult mögött sokszor ökölbe szorult a kezem, miközben megnyerő próbáltam maradni az ügyféllel, és ha nem járunk rendszeresen futni a pályára éjszánkánként, biztosan súlyosbodott volna a helyzet.

A megoldást végül is a pénz hozta. Már annyira megszoktam az elmúlt hónapban, hogy beosztással élek, hogy egészen váratlanul ért a fizetés. Még a ruhapénz levonása után is elfogadhatónak tűnt, az eszembe sem jutott, hogy az ingyért és a nadrágért csak jelképes összeget fognak kérni.

Hogy ünnepeljünk, elhívtam Dórát egy frissen nyílt helyre. A telefonon át is hallottam, hogy nagyon vidám a hangja, azt mondta, végre elviszem randevúra, mert már van nálam párnája, papucs, váltás bugyija meg fogkeféje, de még sosem mentünk el egy rendes helyre, aminek négy fala van plafonnal és más emberekkel. Azután gyorsan hozzátette, hogy talán ezért is vagyunk még mindig együtt.

A bár egy kisebb udvarból és egy nagyobb helyiségből állt, de az elegáns pult és a kezdetleges színpad ellenére egyelőre inkább kocsmának hatott. Huszonévesek italai töltötték meg az asztalokat, és bár frissen nyitottak, mindennek használt jellege volt. A poharak karcosak, az asztalok lapjai töredezettek,

a székek párnái foltozottak, a sarokba állított fotelek szakadtak voltak.

Félszegen ültünk a félhomályban, lopva az összeszokott társaságok felé pillantgattunk, ahol harsányan nevettek, mi pedig ültünk a kóláink felett és kívülállónak éreztük magunkat. Pedig ez valaha természetes közege volt mindkettőnknek. Akkor már tudtam, hogy Dóra azért nem ivott évek óta, mert teljesen hátat fordított a sokáig húzódó kamaszkorának, ami- ben rengeteg alkohol, könnyű drogok és futó kalandok tették lehetetlenné a boldogságot és a továbbtanulást.

Én sem ittam alkoholt, kevésbé tudatosan, inkább megundorodtam a józanságom elvesztésének gondolatától, amióta összetakarítottam a nagybátyám széthulló életének néhány darabját.

Éppen arra jutottunk, hogy inkább moziba megyünk, amikor megpillantottam egy ismerős tarkót, de olyan lehetetlennek tűnt a gondolat, hogy a régi barátomat látom viszont, hogy el is hessegettem. Csak amikor kikérte a kocsmában kapható legdrágább angol import sört, akkor tudtam, hogy ő az.

– Gyuri! – kiáltottam, kockáztatva, hogy tévedek, de hamar felém fordult.

– Gábor! – üvöltött vissza rám, és nem foglalkozva a többi vendéggel áttört felém, a hatalmas karjait ölelésre tárva.

Mivel legalább kétszeresemre teremtette az élet, a szorításában elvesztem, levegőt is alig kaptam, de nem szóltam, úgy megörültem a viszontlátásnak. Egy nagyobb társasággal érkezett, de rögtön mellénk telepedett, és áradni kezdett belőle a szó. A hangja miatt szerettem meg egykor, mert amikor épp nem énekelt, olyan derűsen szólt az emberhez, hogy minden bajt elfeledtetett. Bemutattam neki Dórát, akit szintén azonnal magához ölelt, mert általában így viszonyult az emberekhez, főleg a nőkhöz.

– Gyurit három éve ismertem meg – magyaráztam, és ő már a szavamba is vágott, egymást kiegészítve meséltük el a történetünket. Hogy három éve úgy éreztem, jó lenne újra a

zenével foglalkozni, mert az egyetem alatt gitározni tanultam. És akkor egy basszusgitáros barátom elhívott egy alakuló zenekarba, ahol Gyuri énekelt. Először nem is akartam csatlakozni hozzájuk, nem tetszett a zene, amit játszani akartak, de meghallottam a hangját, ami még mikrofon nélkül is betöltötte a helyet, ahol egy sör mellett találkoztunk.

Talán három hónapig zenéltünk együtt, éppen lett pár közös dalunk és néhány feldolgozás, amikor Gyuri Angliában kapott munkát. Mindnyájunkat sokkolt, hogy elmegy, de érthető volt, végzettség nélkül itthon nem talált állást, kint pedig már várták egy üzemben. Csak egy évet akart maradni, hogy összeszedje magát, legyen egy kis kezdőtőkéje, amivel ha hazajön, megvetheti a lábát.

Ígértük, hogy megvárjuk, de a zenekar teljesen felbomlott pár hét múlva, Gyuri pedig egy helyett három év után tért haza, és nem mert senkit megkeresni a régi tagok közül. Ráadásul a zsebe majdnem ugyanolyan üres volt, mint amikor elment.

Pénzt nem, de hatalmas tapasztalatot és önismeretet szerzett Angliában, tele volt tervekkel, kapott biztonsági őrként munkát egy egyetemnél, úgy tűnt, egyenesbe jön az élete, még egy lánynak is udvarolt.

Csábított, hogy zenéljünk újra együtt, Dórának magasztalt, hogy mennyire ügyesen játszom, bár ezt az emléket én inkább a söröknek tulajdonítottam, de amikor megtudta, hogy a barátnőm is zenél, azonnal látta a lehetőséget, hogy ismer egy dobost, van vokalista, lesz fúvós, és a végén már legalább tízen voltunk benne a zenekarban, de mi inkább udvariasan kitértünk előle.

Tényleg indulni akartam, de akkor fellépett a színpadra egy fiatal srác, kockás ingjének egyik fele kilógott a nadrágjából, a haja szanaszét állt a zselétől, kissé ittasnak is tűnt, rekedt hangon szólt bele a mikrofonba, hogy ő fog ma este játszani nekünk. Ebbe még bele akartunk hallgatni, úgyhogy maradtunk.

Egy kiválóan hangosított, nagy erőfeszítéssel, de rosszul előadott műsort hallgattunk úgy tíz percen át. A Nirvana-feldolgozások erőtlenek, a saját számok értelmetlen szövegűek voltak, a hangja pedig úgy ugrált, mint macska a háztetők között. Felálltam, de Gyuri elkapta a karomat, megkért, hogy várjak egy percet.

Eltűnt, de hamarosan hozta a srác gitárját, a kezembe nyomta, azt mondta, hogy elkérte egy kicsit, üljek ki vele a színpadra a régi idők kedvéért. Dórára néztem, aki akkor már csak nevetett rajtunk, nem volt más választás, követtem Gyurit, ahogyan három éve is.

Kétségbeesve néztem a fogólapot, próbáltam felidézni valamelyik számot, végül egy régi tanárom szavai mentettek meg, aki szerint, ha a gitáros elfelejti a dalt, vagy túl részeg, hogy játsszon, hagyatkozzon az ujaira, azok emlékeznek.

Önkéntelenül belekezdtem egy régi Morcheeba slágerbe, és nem sokára hallottam, ahogy Gyuri a mikrofonba kapaszkodva énekel mellettem. Először nem mertem felnézni, annyira izgultam, hallottam, ahogyan kihagy egy versszakot, eggyel több refrént énekel, alig tudtam követni, de amikor a közönségre pillantottam, újra érezni kezdtem a siker ízét. Majdnem olyan, mint amikor írok, átjár valami könnyű melegség, a kezeim magabiztossá válnak, már tényleg játszom a gitáron, nem csak pengetem, a párok összehúzódnak az asztaloknál, Dóra mosolyog, néhányan dülöngélve táncolnak, és az én kezemben van a gitár.

De a dal rövid, hamar vége lett, nagy tapsot kaptunk, a pultnál intett a zenész srác, hogy nyugodtan maradjunk még, inkább a sörébe temetkezett. Jeleztem Gyurinak, hogy nem tudok többet, de ő csak annyit súgott, hogy mindegy, játssz valamit. Néztem magam elé, tudtam vagy öt akkordot, elkezdtem viszonylag szabályosan ezeket egymás után pakolgatni, ahogy érzésre jónak tűnt.

Gyuri pedig varázsolni kezdett, mintha tábortűznél ül-nénk, dalt rögtönzött, beleszóve engem, Dórát, magát, a csa-

post, majd egyenként a közönséget, meg is énekelte őket, én pedig csak pengettem a monoton dallamot, mint valami mantrát, és arra jutottam, hogy még tovább kell erőltetni a változásokat.

A bő negyedórás szám után tényleg visszaadtuk a hangszeret és a mikrofont, elköszöntünk Gyuritól, és hazaindultunk az albérletembe.

– Kár, hogy eladtam a gitárt – tűnődtem a hűvös kis utcában.

– Újra zenélnél?

– Legfeljebb magamnak, néha. Vagy veled, akár.

– Én egyedül szoktam.

– Igazad van.

Aznap este már nem beszélgettünk, csak mentünk kézen fogva, a magunk gondolataiba mélyedve, tiszta fejjel, és nagyon jó volt minden.

13

Sűrű avar borította az utcákat, a fák meztelenre vetkőztek a hideg novemberben, Dórával vastag bőrdzsekiben sétáltunk a lakótelepen, ahol Bazsi bácsi élt. Már csak néhány hét maradt a próbaidőmből, megszoktam az állandó munka tempóját, így nem voltam annyira fáradt péntekenként, meg tudtuk látogatni a nagybátyámat.

Nem volt még késő, de már besötétedett, mire csöngettem a bejárat mellé szerelt megkopott gombon. A berregő hangot többször megismételtem, sokára nyílt az ajtó. A telefonban óvatosan érdeklődtem előzőleg, hogy van-e mostanában vendége, de a bácsi sértetten azt válaszolta, hogy sem lótyók, sem özvegyek, sem Mónika, csak egy rohadt megfázás, de a pálinka majd rendbe teszi. Hozzátette, hogy ha be akarok neki végre mutatni valakit, akkor ne féljek, nem fog lejártni.

Sápadt kéz tárta ki az ajtót, a vastag, fekete szőrszálak kuszán álltak rajta az izzadtságtól.

– Nem adok puszit, mert beteg vagyok, hívj Bazsi bácsinak – üdvözölte mosolyogva Dórát, félig a cipős szekrénynek támaszkodva.

Hirtelen mindent a barátnőm szemével láttam. A lakás szürkének és üresnek tűnt, a bútorok ugyan tiszták, látszott, hogy valaki úgy-ahogy áttörölgette őket, a mosogatóban is talán csak egy tányér és egy pohár állt, de erős pizza illat lengett be mindent, a hozzá tartozó vékony, maradékos kartondobozok az előszobában sorakoztak, ki tudja, mióta.

– Ezen a szaron élsz? – bukott ki belőlem, de Dóra megszorította a kezem, hogy miatta nem kell.

– Nincs erőm főzni. Vagy kedvem. Vagy a fene se tudja – válaszolt mégis, segélykérően nézve Dórára, aki közben kérdés nélkül ablakot nyitott.

– Kell a friss levegő. Mióta tetszik betegnek lenni?

– Tegeződjünk már, inkább. Semmiség az egész – próbálta elviccelni, de erősen beleköhögött a nevetésbe. Aggódva kérdeztem, hogy van-e pénze.

– Na, nézd már, lett munkahelye, és egyből atyáskodik. Van, ne izguljál.

– De betegen remélem, nem dolgozol.

– Nem, néhány napja. Két hete kezdődött, pólóra vetkőztem egy melónál, mert nagyon megizzadtam, a negyedikről kellett hurcolkodni. Tudod, milyen vagyok, ha kicsit tüsszögök, rádolgozom, az mindig meggyógyít. A múlt héten jó sok megrendelés érkezett, mentem minden nap. Aztán hétvégére ágynak estem. Egy haver hozott rá pálinkát, de nem lett jobb attól sem. Majd kiheverem, fekszem kicsit, aztán jobb lesz. De ne a nyomorult öregembert hallgassátok, meséljete, veletek mi van, hogyan találkoztatok, meg ilyenek.

– Az még ráér, mormoltam mérgesen – de azonnal meg is bántam. Haragudtam rá, amiért elrontotta az alkalmat, amitől büntudatom lett, majd az jutott eszembe, hogy hamarabb is jöhettek volna.

Hevesen kutatni kezdtem a gyógyszeres fiókban, de néhány sebtapaszon és lejárt fájdalomcsillapítón kívül semmi használhatót nem találtam.

– Elmegyünk a gyógyszertárba, mindjárt itt vagyunk – sirogattam meg a bácsi vállát, akkor éreztem először, mekkora lehet a baj, a teste lüktetett a forróságtól, és az izmos karja teljesen erőtlennek tűnt.

Az ajtóban mondtam Dórának, hogy menjen haza nyugodtan, nem kell ebben részt vennie, majd én ellátom a nagybátyámat, de ragaszkodott hozzá, hogy együtt csináljuk végig. Csóváltam a fejem, de közben nagy hálát éreztem, amiért nem hagy egyedül ebben az ismeretlen helyzetben.

Én még szinte sohasem voltam beteg, gyerekkoromban anyám ápolt, azután pedig, ha nagyobb baj volt, Mónika intézkedett ebben is. Fogalmam sem volt, mit mondjak a pa-

tikusnak, kértem lázmérőt, lázcsillapítót, megfázás elleni orvosságot, vitaminokat. Kérdeztem, mi segítene, de feltette a kezét, ő nem orvos.

Közben Dóra az éjjel-nappali közértbe ment, és amikor visszaértünk, felrakott egy zöldséglevest.

– Igaz, hogy a zöldségek nem a legjobbak, de hátha ad egy kis erőt – duruzsolta, és a lámpák helyett meggyújtotta azt a sok mécsest és illatgyertyát, amiket az évek során azok a barátok és rokonok ajándékoztak Bazsi bácsinak az ünnepekkor, akik nem tudták, mit adjanak. Ő pedig mindet bedobálta egy szekrénybe, miközben azon nevetett, hogy ezek azt hiszik, nála nincs áram.

– Volt itt Mónika is tegnapelőtt, egyszerűen besétált – sutogta a nagybátyám, miközben a lázát mértem.

– Hogy jutott be?

– Lemásolta a kulcsokat, mielőtt visszaadta, én meg nem cseréltem zárat.

– Mit akart?

– Valami könyvet magyarázott, de nem tudtam, miről van szó.

– És aztán elment?

– Vagy fél órán át üvöltözött, eszébe jutott minden, még az új helyével is elégedetlen volt.

– Nem vette észre, hogy beteg vagy?

– A végéig tartottam magam. Csak sajnos akkor elestem, mert le-fel rohángált, és beleszedültem. Akkor meg kiröhögött, hogy béna öregember vagyok, és elviharzott – mondta, és rázni kezdte a köhögés, alig hallottam, hogy csipog az elektromos mérő.

Harminckilenc-kettő.

Gyorsan két tablettát.

Legalább néhány kanál levest.

Hideg borogatás.

Nem múlik.
Jeges fürdő.
Kicsit jobb.
Itt maradunk, amíg le nem viszi.
Harmincnyolc-kilenc.
Hívj egy taxit.
Alig bírja a szemét nyitva tartani.
Érkezik a mentő.

A várakozás ideje sokkal többnek tűnt, mint amennyi valójában, az ápolók rutinosan mondták is köszönés után, hogy péntek este nagy a forgalom.

Kedvesen viselkedtek, kikérdeztek minket alaposan, valamit beinjekcióztak Bazsi bácsi karjába, nehezen találtak vénát, csak harmadjára sikerült. Végig halkán és udvariasan beszéltek hozzá, alig tudott válaszolni, hordágyra fektették, felajánlották, hogy mi is velük mehetünk, én hátul, Dóra az anyósülésen.

Végig beszélgették, alapvető dolgokról kérdezték, a nevről, hogy hol lakik, tudja-e, most hová tartanak, meséltek pár viccet. Tőlem is érdeklődtek, beszélek-e nyelveket, mert most az a legfontosabb, hogy az ember elhúzzon innét.

– Van tizenkét év szakmai tapasztalatom a mentővel, itt-hon nem fizetnek, de a finnek értékelik, nyolc hónapja tanulom, nyáron megyek ki, négyszer ennyiért. Drága a finn tanár, nem is vettem azóta új ruhát, de megéri, a feleségemmel babát szeretnénk, ő is ápoló, tanulja ő is a nyelvet, kint azért jól elleszünk.

A kórházban fiatal, álmos orvosok fogadtak, ridegen beszélgettek az ápolókkal, akik amint elfordultak, az arcukkal jelezték egymásnak és nekem a véleményüket. Ennek ellenére viszonylag gyorsan ment minden, az adatokat hamar felvették, és a nővérek már vitték is Bazsi bácsit egy kórterembe.

Az orvos türelemre intett minket, és a váróban maradtunk. A villódzó fényű automatából kávékat és teákat szür-

csöltünk, némán fogtuk egymás kezét. Arra gondoltam, hogy most érek felnőtté. Semmi felemelőt nem találtam benne.

Mindketten elaludtunk a vonaton, hiába vittünk könyvet. Épp csak annyi időre mentünk haza előtte, hogy letusoljunk és átöltözzünk, már indultunk is az állomásra. Eredetileg a nagybátyám teherautóját akartam kölcsönvenni, de Dóra lebeszélte róla, ne úgy vezessem le a kétszázötven kilométert, hogy fenn voltunk egész éjszaka. Ráadásul sokkal gyorsabb sem lett volna.

Hajnalodott már, amikor a doktor visszatért hozzánk a várhoza, hogy közele, a bácsinak kétoldali tüdőgyulladás van, az állapota egyelőre stabil, látogatási idő délután négytől, addig menjünk haza pihenni, úgysem tudunk tenni semmit.

Nem mondhatom az anyámnak telefonban, hogy haldoklik az öccse, mondtam inkább magam elé, még mindig a várhoza, mire Dóra tényként közölte, hogy elkísér. Próbáltam lebeszélni, hogy ne így ismerje meg a családomat, de nem győzködtem sokáig, igazából nem akartam egyedül menni, egyébként is annyira makacs, hogy kár lett volna vitatkozni.

Reggel kilenc körül értünk meg bejelentés nélkül a szüleim háza elé. Az állomástól gyors séta vezetett odáig, alig ébredtünk fel alatta.

– Biztosan meglepődnek majd, évente négyszer-ötször jövök, hetekkel előtte szólni szoktam – mentegetőztem.

– Hogyhogy ilyen ritkán?

– Messze van.

A kapu nyitva állt, a rendezett udvaron frissen nyírt fű és Plútó, a korcs fogadott. A kutyának nem sok hasznát vettük, apám házőrzőnek hozta haza úgy tizenöt évvel ezelőtt, de annyira szerette az embereket, hogy szó nélkül bejöhetett volna bárki mellette.

Úgy nyitottunk be a hatalmas házba, mintha tényleg hazakerestünk volna, kulcs és kopogás nélkül. Senki nem vett észre bennünket, az előszobában levetettük a kabátokat és a cipőket, olyan fáradtak voltunk, hogy nem maradt helye a kényelmetlen érzéseknek.

Csak, amikor beléptünk a konyhába, akkor tört rám a fulladás, alig tudtam megszólalni.

– Szia, anya, ő Dóra, a barátnőm.

Anyám letette a félig megpuccolt répát, a kezét egy konyharuhába törölte, a meglepetéstől megszédülve felállt és bemutatkozott, de csak kezét adott, pusztit nem.

– Baj van? – fordult felém rögtön utána.

– Szeretnénk kérni két kávét. Amíg fölteszed, megkeresem apát is.

– Hátul matat a műhelyben.

Dórát is magammal vittem, hogy ne kelljen kettesben maradnia anyámmal. Láttam rajta, hogy ismerős neki a helyzet, anya a konyhában, apa hátul szerel. Nekem is eszembe jutott, hogy ez nem lehet véletlen.

Útközben elhaladtunk a lelakatolt melléképület mellett, Dóra alaposan megnézte, örültem, hogy szavak nélkül is.

Apám idegesen babrált egy olajkályha fölött, gondolom, fel akarta készíteni a fűtési szezonra a nagyszobába, vagy az is lehet, hogy a szomszéd hozta át neki, hogy nézze meg.

Amikor meglátott minket, Dórának a legmegnyerőbb mosolyával köszönt, nekem csak a csuklóját nyújtotta az olajos keze fölött, szárazon mondta, szevasz.

Mire mind beértünk, és az apám is megmosakodott, a kávék is elkészültek, kivételesen feketén ittam, hogy minél pontosabban meg tudjam fogalmazni a helyzetet.

– Becsúszott a gyerek? – előzött meg apám, és tudom, csak azért használta az esetlen kifejezést, mert nem akarta Dórát megsérteni a felcsináltad szóval, ami ahhoz a semmikellőhöz tartozott, akinek engem gondolt. Vagy, akinek én éreztem magam, amikor az ő szemével mértem az életemet.

– Nem, semmi ilyen – válaszoltam nyugtatólag, inkább anyám felé, aki erre végre mozgatni kezdte a kanalát a kávéjában.

– Akkor mi történt? – kérdezte aggódva, miután mind itunk egy kortyot, hogy teljen az idő.

– Anya, Bazsi bácsi kórházban van. Tüdőgyulladás van, és a röntgen szerint a gyulladás átterjedt mindkét lebenyére, tegnap éjjel vittük be a mentővel, hajnalban az orvos azt mondta, antibiotikumos kezelést kap, meglátjuk, hogyan reagál rá, bizakodónak tűnt, mert a bácsi fiatal, de hozzátette, hogy nagyon legyengült az immunrendszere, úgyhogy az elkövetkező napok sok mindent eldöntenek majd, minél hamarabb vissza kellene mennünk, mert négytől van látogatás – mondtam el egy levegővel, hogy senki ne szólhasson közbe. Anyám sírva fakadt, ahogy várható volt, apámon láttam, hogy gondolkodik, hogy legyen, Dóra megfogta a kezem, jól esett a melege.

Végül apám intézkedett, hogy előbb ebédelünk, utána rögtön indulás, majd ő segít főzni meg pakolni, a gyerekek, vagyis mi pedig dőlünk le, mert biztosan fárasztó esténk volt. Aztán a legváratlanabb pillanatban, amikor elindultunk az emelet felé, a lépcső alján félrevont, és megveregette a vállam, ezt most jól csináltad, mondta, és erősen tartanom kellett a könnyeimet.

A feljáró mintadarabja volt a félkésznek ható háznak. Hiányzott a korlát, a fokok lefedése, az egész fehérre volt meszelve, ez is átmeneti megoldás volt, apám szavajárása miatt: majd én megcsinálom, olcsóbb, mint a mester.

Az emeletet nekem építették, ahogyan a tanműhelyt is. Amikor megkezdtem a gimnáziumot, fel is költözhettem, ez volt az egyetlen, amiért szerettem otthon lenni, a hatalmas tér. A szüleim úgy tervezték, hogy elférjen benne egy család egy, de akár két gyermekkel is. Külön fürdőszobája és két hálószobája volt, most ott álltak porosan, a régi szobámhoz sem nyúlt senki, még a tankönyveim egy része is a polcokon maradt.

Nem sok erőm volt megmutogatni a kamaszkor emlékeit, a plakátok, saját versek mind az elvágódásom megnyilvánulásai voltak, a legtöbbet már rég leszedtem, de néhány, amit sajnáltam mégis megmaradt.

Kiráztunk egy pokrócot, leterítettük a kényelmes franciaágyra, és azonnal elaludtunk.

Csak a tyúkhúsleves és a sertéspörkölt illata ébresztett fel minket, anyám addigra szilárd hangon kiáltott fel, pont mint régen, ebéd. Még krémet is hozatott apámmal a cukrászdából, mert a vendéglánynak csak illik adni valamit. Kissé megnyomódtak, ahogy apám a biciklin egyensúlyozta őket.

Az ételt gyorsan és jobbára szó nélkül fogyasztottuk, csak egyszor szólalt meg anyám.

– Hogyhogy a Mónika nem csinált valamit?

– Szakítottak.

– Nekem meg megint nem szól senki, csak amikor már megvan a baj.

– Azt hittem, tudod.

– Dehogy hitted. Hamarabb is megnézhetted volna az öcsémet, tudod milyen – korholt, én pedig nem tudtam a mentségemre hozni semmit úgy, hogy Dórát ne keverjem bele. Végül apám zárta le a vitát.

– Hagyjad már a gyereket, a Bazsi jó helyen van, viszünk be levest, felnőtt ember, ha nem szólt, megvolt rá az oka.

Mind a négyen bezsúfolódtunk a régi autóba, anyám elől fogta a levest, apám bekapcsolta a fűtést, amin elromlott a szabályozó, úgyhogy ontotta a meleget, Dórával egymásnak dőlve aludtunk a hátsó ülésen, de a látogatási időre pont megérkeztünk a kórterem elé, apám csúsztatott a nővéreknek egy borítékot és megkereste az orvost egy másikkal.

Anyám először Bazsi bácsi nyakába borult, próbálta elnyelni a sírást, aztán korholni kezdte az öcsét, majd elővette a levest, lassú mozdulatokkal megetette, mi csak feszengve

néztük, majd végre megjött apám, szarul nézel ki, Balázs, mondta mosolygva, sosem tudott becézni senkit.

– Ti is, de kár volt jönnötök, jobban leszek pár nap múlva – kacsintott ránk a nagybátyám. Azután megkérte a szüleimet és Dórát, hogy menjenek ki egy kicsit, szeretne velem egy mondatot váltani, és aludni egyet.

– A telefonomban találsz egy nevet, dr. Borókay, hívd fel, mondd el neki, hol vagyok, és hogy beváltanám a szívességet. Holnap legyen itt négyre, ti csak ötre gyertek – mondta nagyon lassan, majd álomba merült.

Mindent utasítást pontosan követtem, nem kérdezősködtem, bizonyára egy másik orvos, a bácsinak sok barátja és adósa volt, gondoltam a kezébe veszi végre a betegségét és másodvéleményt, vagy jobb ellátást kér.

Felajánlottam a szobámat a szüleimnek, hogy én úgyis Dóránál alszom a hétvégén, de inkább egy olcsó motelben szálltak meg a kórház mellett, aminek nagyon örültem. Megbeszéltük, hogy vasárnap együtt ebédelünk, és közösen töltjük az időt ötig.

Egy kockás abroszos étkezdébe vittem őket, ahol tudtam, hogy van rántott szelet hasáburgonyával, mert étteremben mindig azt kértek. Nagy költség volt nekik az utazás, így meghívtam őket, ami talán még sosem fordult elő.

Ebéd alatt Dórát faggatták, mit dolgozik, kik a szülei, na, hát, Elisabeth Flower, anyám nagy rajongója, az egyik csatornán szinkronizálták a műsorát, apámnak pedig tetszett, hogy András szerelő, azt persze nem tudhatta meg, hogy tele van tetoválva, mert akkor meglenne a véleménye.

Hálás voltam, amiért Dóra nem titkolta el az anyját, jó beszédtemát biztosított vele egy időre. Délután esni kezdett az eső, javasoltam egy kávézót, de anyám szigorúan közbevágott, látni akarom, hol élsz.

Nem emlékeztem, hogy hagytam a szobámat, bár egy ideje próbáltam odafigyelni a rendre. Vettem ágytakarót, egy kisszőnye-

get, légfrissítőt, porszívóztam és Dórától kaptam pár igénytelen növényt, amik azért szépen mutattak és otthonossá tették a szobát.

Álltak egymás mellett a szülők, nézték az idegen helyiséget, amiben semmi sem hasonlított az otthonukhoz, sem a sok könyv, sem a szag, sem a színek. Nem szóltak rá sokat, apám hümmögött, anyám kiprészelt magából, hogy jól van, legalább van hol aludnotok. Kávét kértek, kiültünk a konyhába.

Szerencsére a lakótársaim nem voltak épp otthon, gondolom ők is rokonlátogatóba mentek, különben kinn füveztek volna az asztalnál. A szag azért így is a függönybe ivódva várt minket, anyám meg is kérdezte, mikor volt utoljára kimosva.

Mire lefőtt a kávé, nem lehetett tovább halogatni, nekikezdtém elmesélni Mónikát. Vagy inkább elhazudni, hogy mind jól jöjjünk ki belőle, és lehetőleg minden rosszat rátettem a nőre.

Az anyám versenyt szidalmazott az apámmal, éreztem, hogy rossz vége is lehet a dolgoknak, már keresték a telefonszámát, de leállítottam őket, hogy jobb, ha nem tudja, mi történt Bazsi bácsival, mert egy látogatás most nem tenne jót, és ez meg is felelt az igazságnak.

Mire elállt az eső, már mind éreztük, hogy kezdenek a csendek egyre hosszabbra nyúlni, úgyhogy elindultunk a kórház felé, útközben megálltunk rejtvényűjságért és gyümölcsért.

Amikor megérkeztünk, a nagybátyám már egyedül volt, nem említette a látogatót, a szüleim előtt pedig nem akartam kérdezősködni, többnyire egymást nyugtatgattuk, majd anyámék hazaindultak, másnap dolgozniuk kellett, megígértem, hogy kézben tartom, amit tudok, és menni fogok minden nap, viszem, amit kell.

Hétfőn végre a főorvos is látta a nagybátyámat. Elkérte a leleteket a fiatal kollégájától, egy darabig ingatta a fejét, majd megkérdezte a betegtől, történt-e más is, ami említésre méltó. Bazsi bácsi szerencsére úgy érezte magát, mint egy kisfiú, akit hazugságon kaptak, és mindent elmondott, ami eszébe jutott. Kezdve a mellkasi fájdalmaktól a szakításon át a szédült elesé-

sig. Amikor végighallgatta, a főorvos elrendelt még néhány vizsgálatot, pont akkor lettek meg az eredmények, amikor megérkeztem. Egyedül mentem, Dóra még dolgozott, én pedig megkértem a főnőkömet, hadd menjek el a héten hamarabb, cserébe ledolgozom a következőn.

A doktor félrevont, megkérdezte, hozzátartozó vagyok-e, csak utána adta tudtomra, hogy a nagybátyámnak infarktusa volt, az okozta az esését, amikor Mónika meglátogatta. Előfordul, hogy észrevétlen marad, viszont annyira legyengítette, hogy a tüdőgyulladás miatt nagyon veszélyessé vált. Mindent meg fognak tenni a gyógyulás érdekében, de egyelőre nem reagál kielégítően az antibiotikumra.

Amikor bementem hozzá, kimondottan vidáman fogadott.

– Neked is mondta, hogy meg fogok halni? – kérdezte erőtlenül nevetve.

– Nem fogsz, csak lassú lesz a gyógyulás. Utánanézttem kicsit, nagyon jók az esélyeid, biztattam.

– Ha te monddod, úgy van. De figyelj ide, ha mégis itt maradnék ezen a rozzant ágyon, szeretném, ha megbocsátanál.

– Nincs bennem harag. De én sem voltam ott neked.

– Akkor sem akarom, hogy úgy emlékezz rám, hogy elszúrtuk.

– Miért akarsz ennyire elköszönni?

– Valahogy nem ilyen lovat akartam.

– És Borókay doktor?

– Az nem ért az ilyesmihez – legyintett. Alá kéne írnod egy papírt.

– Milyen papírt?

– Valami kórházi dolog, nem érdekes, csak írd alá, kell egy tanú. A pontozott vonalra írd rá a személyid számát is. Aztán hagyjál, eredj a csinos barátnődhöz!

– Holnap újra eljövök.

Minden nap mentem, többnyire egyedül, csütörtökön Dóra is elkísért, szabad napot vett ki, hogy megnézze a bácsit.

Az arcán könnycseppek jelentek meg, de tartotta magát, amikor a sovánnyá fogyott Bazsi bácsi megszorította mindkettőnk kezét, sok boldogságot kívánt, majd elküldött minket, hogy aludni szeretne.

Anyám péntekre vette ki a szabadságot, hogy hosszú hétvégét tölthessen az öccsével, útközben érte a kórházi telefon, még régről ő volt megadva baj esetén értesítendőnek. Engem apám hívott fel.

Bazsi bácsit álmában érte a halál, valamikor a hajnali órákban.

Áltam a főorvos előtt, anyám még nem érkezett meg, Dóra dolgozott, férfi a férfival közölte, hogy mindent megtettek, nem volt előre látható a halál, a nagybátyám nem akart meggyógyulni, a szervezete minden gyógymódot elutasított, a nővérek segítenek a papírokkal.

Látni akartam, odavezettek, levették a fejről a leplet, és amikor látták, hogy nem ájulok el, egyedül hagytak velem. Nem volt olyan, mintha aludna. Az ember nem hófehér bőrrel, és egy gyermek testével alszik. Az jutott eszembe, hogy legyen akár egy szó, vagy egy kifejezés, de mindenki egyetlen mondaton belül hal meg. A végső pillanat egyformává tesz bennünket.

Nem éreztem semmi odaillőt. Csak sokkal később kezdett tudatosulni minden, amikor a temetés után a lakásába léptem, de addig még rengeteg elintéznivalónk volt hátra.

Anyám elé taxival mentem a vasútállomásra, egy utastársa hívott, hogy nem tud beszélni a sírástól, és annyira remeg, hogy csak segítséggel fog tudni leszállni. Meg sem mondtam neki, hogy volna lehetőség megnézni.

Addigra a nővérek már tájékoztattak a dolgok menetéről, apám borítékja célba ért. Másfél óra sorban állás után kaptam csak meg a kórházi jegyzőkönyvet, épphogy odaértem anyám érkezésére. Figyeltem a váróban ülő többi ember arcát, a leg-

többen az enyémhez hasonló értetlenséggel meredtek maguk elé, néhányan zokogtak, páran közönyösen olvasgatták az ott-hagyott napilapokat.

Az önkormányzathoz vinni kellett rengeteg okmányt, ezek jó része a bácsi tárcájában lapult, amit már megkaptam, az útleveléért és a születési anyakönyvi kivonatáért viszont el kellett mennem a régi lakásba. Reméltem, hogy megráz majd az üressége, de nem történt semmi, anyám várt lent a taxiban, nem volt idő.

Késő délután lett, mire a temetkezési vállalkozóhoz érünk, anyám addig inkább plusz feladatként nehezedett rám, alig akart enni, de éhes volt, nem bírt megszólalni, csak sírt, remegő kézzel írt alá minden papírt, ennek ellenére örültem, hogy ott volt, és nem maradtam ezzel az egészszel egyedül. Az, hogy támogattam, erőt adott a feladatokhoz.

A sötét irodában azonban ő kapta a főszerepet, jó érzékkel mindent tőle kérdezett meg a feketébe öltözött, részvét-teljes vállalkozó, mivel anyám mindenre bólintott.

Valódi tölgyfa? Az a legszebb.

Göröngyfogó? Sokakat zavar a koporsóra zúduló föld hangja.

Kispárna selyemhuzattal?

Kárpitozás?

Név feliratozása a koporsó oldalára?

Az életkor is?

Aranyozott fogók?

Ajánlhatok egy sírkövet, ha megengedi, az unokatestvérem kiváló szakember.

Amikor megkaptuk az árajánlatot, félre akartam vonni anyámat, hogy lebeszéljem néhány dologról, de elhárította, és mindent megrendelt.

A temetőben sem ment minden könnyen, az őr alig akart helyet adni, javasolta inkább a hamvasztást, pedig láthatóan volt még szabad rész, de arra azt mondta, hogy már mások kibérelték maguknak, hogy majd legyen, amikor kell.

A hátborzongató jelenet végül anyám újra kitörő zokogásával ért véget, pedig már latolgattam, hogy keresek egy automatát, és elintézem a dolgot zsebből zsebbe, de szerencsére anyám könnyeire az őrnek eszébe jutott egy hely, ahonnan nemrég ástak ki valakit, akinek lejárt a bérleti szerződése, oda lehet.

Apám estére érkezett meg, nem akarta, hogy anyám egyedül aludjon, még az éjjel visszavitte. Amikor meglátta a számlát, csúnyán káromkodott, kérdezte, miért nem voltam észnél, mire anyám rettenetesen bőgni kezdett, én pedig elvettem a számlát, hogy majd kifizetem.

– Miből? – kérdezte hitetlenül apám, én pedig mondtam, hogy majd megoldom, csak menjenek. Az összeg legalább háromhavi jövedelmemet tette ki, és még erre jött a sírköves ajánlata pár nappal később.

Dórát előzőleg én kértem meg, hogy maradjon inkább otthon, főleg anyám miatt. Amikor este megérkeztem hozzá, finom illatú ételekkel várt, de csak azt akartam, hogy a karjába zuhanhassak, érezzem magamon a bőrét, és alvásba menekülhessek az ölelésében a sorakozó kérdések előtt.

14

Szombaton sokáig aludtam, az ebédnél András megkérdezte, tud-e segíteni, minden olyan volt, mintha már évek óta együtt lennénk. Ha meg is viselte, hogy elkísérjen mindenhol, nem látszott rajta, félretette a saját dolgait, csak remélni mertem, hogy majd viszonzozhatom egyszer.

Egy idegen szám próbált többször is hívni, nem akartam vele foglalkozni, de eszembe jutott, hátha a temetés miatt, amikor felvettem, egy erőteljes férfi hangja köszönt a vonal túlsó végén.

– Üdvözlöm, doktor Borókay Árpád vagyok, a nagybátyja ügyvédje, egyszer már beszéltünk telefonon. Találkoznunk kellene, ha lehet, minél előbb. Nekem a szombat is megfelel, a hét minden napján elérhető vagyok.

Először háritani akartam, de aztán beleegyeztem egy ko-raesti találkozóba, mert minden hivatalos ügyön túl akartam esni. Ezúttal Dóra is elkísért.

Egy félreeső cukrászdában várt minket, már rendelt magának cappuccinót és croissant-t, az asztalon fekete dosszié hevert. Miután kölcsönösen bemutatkoztunk, bele is kezdett.

– Gondolom, kitalálták, hogy a hagyaték miatt telefonáltam. Általában a teljes rokonság jelen van, de a nagybátyja külön kérte, hogy először csak önt avassam be a családból.

– Honnan ismeri? – tettem fel a teljesen jelentéktelen kérdést.

– Egy hónapja segített költözni. Nem fogadott el pénzt, azt mondta, hamarosan kelleni fog neki egy ügyvéd, majd segítsen ki.

– Biztosan Mónikára gondolt.

– Valószínűleg. Mindenesetre az ő esetleges követeléseit az ön öröksége ellen már tisztáztuk.

– Örökségem?

– Ahogy Bazsi bácsi mondta, minden legyen a gyereké. Ön nem tudta? Aláírta a papírt a lakás és a teherautó átvételéről. Még életében önre íratta, hogy ne kelljen vele vesződni később.

– Én azt hittem, azok valami orvosi kezeléstről szóltak. De ez teljesen rá vall.

– És ön az életbiztosítása kedvezményezettje is.

Megnéztem az összeget. A temetést bőven fedezi, még marad is. Biztosan Mónika köttette vele még régen, ő volt ilyen gyakorlatias. Megköszöntem az ügyvéd segítségét, adott egy névjegyet, hogy forduljak hozzá bizalommal, nem fogadott el pénzt, de amikor távozott, kiderült, hogy a süteményét nekem kellett kifizetnem.

A következő napok gyorsan elteltek, intézkedtem a biztosítónál, kértem haladékot a temetkezési vállalkozónál és a sírkövesnél, amíg megérkezik a pénz a számlámra, átvettem a kulcsokat és a tulajdoni papírokat a lakáshoz és az autóhoz, de egyelőre nem mentem fel, még éles volt a legutóbbi ottlét emléke.

A temetésre sokan eljöttek, adtam fel gyászjelentést az újságban. Az ultipartik másik három tagja, a mesterek, akikkel a nagybátyám együtt dolgozott, mind készítették egy-egy szép koszorút, a legnagyobbat a könyves cigányok hozták, két fiú kellett, hogy a fedett koporsóhoz vigyék. Az öreg Karesz a lila öltönyében még külön tett rá egy fehér rózsát, a novemberi napsütésben megvillant az arany pecsétgyűrű az ujján.

A szertartás viszonylag rövid volt, papot nem kértünk. Csak Mónika akasztotta meg egy rövid időre, talán a gyászrovatban olvasta, mikorra kell menni. Apám már akkor elindult felé, amikor megjelent, nagyon hálás voltam neki, amiért

kivezette a ravatalozóból, így tényleg csak néhány mondatot ordított felénk, hogy mi elmartuk mellőle, ha ott van, ez nem következik be és így tovább.

Csak hónapokkal később tudtam meg, hogy apám a fülébe súgta, amíg a karjánál fogva vonszolta, hogy akárhogy is volt, az infarktus Mónika érdeme. Próbáltam neki bizonygatni aztán, hogy ez nem ennyire egyszerű, de akkor már mind-egy volt, egyik cigiről a másikra gyújtott a buszmegállóban, ahová a hóvihár elől menekült be. A viselkedési zavarai miatt már rég nem volt munkája, lakbért két hónapja nem fizetett, már a kauciót lakta le, és legalább egy hete nem evett semmit. Vettem neki a közeli boltban némi élelmet, odaadtam minden pénzt, ami nálam volt, és megígértem, hogy másnap meglátogatom, hogy együtt kitaláljunk valamit. De amikor becsöngettem a megadott címen, egy idegen nyitott ajtót, azt mondta, Mónika már hetek óta kiköltözött, az utolsó havi előleget nem lakta le, hanem elkérte, hogy kifizesse belőle a számlákat, meg valami tartozást, azóta nem tudja, hol van. Próbáltam telefonon is utolérni, de ki volt kapcsolva. Körbe-telefonáltam a kórházakat, nem hallottak róla ott sem. Eltűnt, és az álmaimban sem került elő többé.

A szüleim örültek, hogy én lettem az örökös. Bazsi bácsi a halálával biztosította nekem, amit ők nem tudtak. Kérdezték, mihez akarok kezdeni vele, egyelőre fogalmam sem volt. Majd szólok, ígértem, és a temetés után mindenkitől elköszöntem, Dórát megkértem, hogy menjen haza Andrással, egyedül akartam lenni.

Elindultam előre, és a lábam a régi lakáshoz vitt. A zsemben lévő csomón volt kulcs ide is. Percekig csak álltam az ajtóban, rám szakadt minden. Lassan jártam körbe, leltárszerűen vettem végig a tárgyakat. Dóra húslevele megpenészedett a tűzhelyen, azt gyorsan eltakarítottam. És ha már belekezdtem, elmostam minden mást is, levittem a szemetet,

rendbe akartam hozni, amit lehetett, de hiába koszoltam össze az öltönyömet, nem éreztem jobban magaménak a lakást. Felhívtam a régi csoporttársat, ő is ott volt a temetésen, meg is lepődött, amikor felvette.

– Volna egy munka holnapra, ha ráérsz – kezdtem, de folytattam is, mert csak dadogni tudott. Elmondtam neki, hogy össze kellene dobozolni a nagybátyám lakását, és mindent szétszórni, mintha egy idegent lomtalanítanánk. Tízre ígérte magát.

Az albérletben maradtam éjszakára, Dóra megértő volt, azt mondta szóljak, ha tud segíteni, de hajnalra megbántam, hogy nem aludtam vele, csak forgolódtam egyedül. Mire a segítségem megérkezett, már a holmi nagy részét bedobozoltam. A sok kacatot, amit nem vittünk el annak idején, mert megtetszettek Bazsi bácsinak, az étkészletet, poharakat, meg a szokványos holmikát, egyedül könyveket nem, mert azt a keveset, ami volt a lakásban, Mónika elvitte a költözéskor.

Kettő körül pakoltunk be a teherautóba, egy régiségkereskedő fillérékért bevette a kacatokat, épp annyira volt csak elég, hogy fedezze az ebédünket egy gyorsétteremben. Az asztalos viszont ezúttal nem alkudozott, tudta, honnan van az áru.

– Nem vártál vele sokáig – mondta tárgyilagosan.

– Csak a mai nap maradt a szabadságomból, amit a gyászra kaptam.

– Tudtam, hogy léteznek ezek a darabok, hogy a legjobbakat a Bazsi bácsi eltette magának, csak azt nem hittem, hogy megérem, hogy látom őket.

Rendesen megfizetett az öreg, a fia még pakolni is segített, a diófaszekrényt nehezen bírtuk ketten. Úgy köszöntünk el, mint akik nem fognak találkozni többet.

A fejemben azonban estére furcsa gondolatok keringtek. Kifizettem a segédet, még megkértem, hogy a hűtőt, a tűz-

helyet meg a mosógépet segítsen feltenni, azután felhívtam Andrást, kellene-e neki, meglepetten igent válaszolt, kértem, hogy szóljon Dórának, hogy hamarosan érkezem, viszem a gépeket is.

Andrással ketten levettük őket a platóról, hátravittük a műhelybe, ígérte, hogy hamarosan talál rá vevőt, addig kicsit kitisztítja, rendbe hozza, amit kell. Dóra kérdően nézett rám.

Nagyon jól esett ma az autón ülni, és a régi munkát csinálni, mondtam, és elővettem a zsebemből a köteg pénzt, és belekezdtem az ötletembe.

– Holnap fel fogok mondani. Visszaülök a teherautóra, és folytatom a vállalkozást. De néhány dolgot másként szeretnék csinálni. Például hirdetnék a világhálón, hogy több legyen a megrendelés, a gépeket ezután apádhoz hoznám, hogy ne a szerelő nyereszkeskedjen, és szeretném, ha ebből a pénzből segítenél kifesteni és berendezni a kiürített lakást, mert én nem akarok benne egyedül élni.

Persze ez így nagyon sok volt, Dóra kért egy kakaónyi időt, hogy átgondolja, amit hallott, de mire a végére ért, már nagyon lelkes lett, és az elmúlt hetek szomorúsága után végre neveltünk, színeket tervezgettünk a falakra, és hagytuk, hogy a nagybátyám hagyatéka pontosan azt tegye velünk, amire szánta.

Andrást sem volt nehéz meggyőzni, bár szomorúan hallotta, hogy a lánya elköltözik. Bevallotta azonban, hogy tiatokban már tervezgették Evelinnel, hogy ha egyszer erre sor kerül, összeköltöznének, esetleg össze is házasodnának, mert vénségükre, ahogy fogalmazott, érzelgőssé váltak.

Nem minden sikerült úgy, ahogyan vártuk.

A bútorokért kapott pénz és az életbiztosítás maradéka hamar elfogyott. Az öreg zongora átvitelét nem kockáztattuk meg, a szűk lépcsőházban csak döntve tudtuk volna vinni, úgyhogy vettünk Dórának egy komolyabb elektromost, azt

legalább tudta használni fülhallgatóval is, nem kellett hangszigetelni a szomszédok miatt. Ezután a parketta csiszolása, a festés és az új ágy elemésztett mindent, úgy költekeztünk, mint a kamaszok, végül András segített ki minket néhány szekrénnel és háztartási géppel, ami neki már feleslegessé vált, amikor Evelin beköltözött a sajátjaival.

Megrendelés azonban nem jött, és a novemberi fűtésszámla, meg az élelmiszer kikövetelte magának az albérletemből visszakapott kauciót is. Azon tanakodtunk, hogyan osszuk be Dóra fizetését, és az én előző munkám bérét decemberre, amikor végre csörgött a telefon, és jött egy megrendelő.

Egy trombózisban elhunyt mérnök lakását kellett kiürítenünk, a fia csak pár napot volt az országban, egyébként már rég a tengerentúlra költözött, nem kellett neki semmi, az üres lakást pedig könnyebben tudta árulni.

Az asztalos örült, hogy viszontlátott, bár jóval áron alul vette át a bútorokat, mégis úgy gondoltam, jobb ez így, illet viszonzni a múltkorit. A gépeket elvittem Andrásnak, és indultunk is a könyvekkel a cigányokhoz.

Előzőleg átszámoltam a könyveket, nehogy ne tudjam majd követni.

– Hatszáz könyv – mondta Karesz, én pedig halkán megjegyeztem, hogy hatszáznegyvenkettőt számoltam.

– Az Hatszáz. Darabjéért harminc forint, az tizennyolcezer – nézett ridegen a szemembe a szokásos mosolya helyett. A fiai ugrásra készen álltak, már ebből értenem kellett volna.

– Bazsi bácsitól ötvenért vetted át – mondtam, de a hangom megbicsaklott.

– Neked már csak huszonötért. Nem megy úgy a bolt.

– De látom, hogy kétszázért áruljátok őket a metrónál, bukott ki belőlem – mire az egyik fiú egy mozdulattal előrántotta a pillangókését.

– Ravatalra teszek, ha még egyszer tiszteletlenül szólsz! – sziszegte, felém tartva a penge hegyét. Egy darabig szótlannul néztünk farkasszemet, majd Karesz törte meg a csendet.

– Tedd azt most el, Krisztofer. Ma nem folyik vér. De csak a nagybátyád iránti tiszteletből. Megveszem a könyveket tőled ötezerért, ne mondd, hogy nincs becsületed, de többet ide ne hozzál nekem semmit.

Elvettem a pénzt, és beültünk az autóba. Ahogy az üléshez értem, az átizzadt ruhám a testemhez tapadt. A segédnek aznap a bevétel negyven százalékát adtam.

Szűkösen teltek az ünnepek, ajándékba mindenkitől pénzt kértünk, kilátástalannak tűnt a január. Dóra még több túlórárt vállalt, én pedig jobbára otthon ültem, és egyre jobban begubóztam. A rosszkedv, a visszafogott fűtés és a rossz minőségű, olcsó élelmiszerek hatására megbetegedtem, a szüleimtől kaptam pénzt gyógyszerekre, közben a fejemre olvasták, hogy milyen hamar eltékozoltam a vagyont.

András próbált vigasztalni, azzal biztatott, hogy mindig nehéz a munkába visszaállni. Amikor még fiatalember volt, és nyáron visszaállt dolgozni a kéthetes szabadságából, az első pár munkanapon mindig elrontott legalább egy tévét, vagy mosógépet, és veszteséges volt az üzlet, ha nem tudta helyrehozni őket.

Az új év elején is csak néhány kisebb megrendelés jött, éppen arra volt elég, hogy kifizessem a vállalkozás költségeit, meg az autó fenntartását. Rengeteg új könyvünk lett, néhányat szétszórva el tudtam adni antikváriumokban, de ekkora tételben nem tudott felvenni egyik sem.

– Nyitnotok kellene egyet – mondta András egy közös ebéd alkalmával, Dóra pedig eljátszott a gondolattal, amíg szórakozottan kavargatta a híg húslevest.

– Igen, végre megvalósíthatnám az ötletemet, virágüzlet és antikvárium, amíg készül a csokor, úgysem tud mit kezdeni magával a vevő, legalább nézelődne a polcon, úgyis venne valamit, vagy, ha könyvért jönne, vinne egy kaktuszt mellé, lehetne akciós csomagban árulni is őket.

– És lehetne itt neked is, András egy átvevőhelyed az internetes üzletednek – toldottam meg.

– Milyen üzletemnek?

– Annak, amit meg lehetne csinálni a világhálón, és azokat a gépeket, amiket hozok neked és feljavítasz, ott árulhatnád, nem kellene házalnod velük.

– Remek lenne, csak miből – keseredett el Dóra.

– Tartozom neked egy bocsánatkéréssel, Dóra – vallotta be az apja.

– De miért?

– Édesanyád azóta küld neked pénzt havonta, amióta elköltözött. Egy része arra ment el, hogy ezt a házat meg tudjuk venni, de a többit eltettem neked, nászajándéknak szántam. Talán most nagyobb szükségetek van rá.

Dóra először nem akarta elfogadni a pénzt, én pedig nem beszélhettem rá. Hagynom kellett, hogy elrendezze magában, és bárhogyan dönt, mellette álltam volna. Persze, könnyű ezt utólag bizonygatni, a tények ismeretében.

Végül az ebédekre készített parizeres szendvicsek győzték meg, hogy ez így nem mehet tovább, és keresni kezdtünk egy alkalmas helyet.

Kedvező fekvésű, forgalmas utcában találtunk egy kiadó üzletet, az ára is megfelelt, és miután elintéztük a papírokat, megbeszéltük, hogy ezúttal nem esünk túlzásokba, minimális pénzt fektetünk a dekorációba, mindent apránként fejlesztünk majd. Főleg én intéztem az ügyeket, hogy Dórának ad-dig se kelljen felmondania.

Az antikvár sarokhoz a lomtalanításokból mentettem ki polcokat, asztal is így lett, a szűk helyiség hamar megtelt könyvekkel és növényekkel, jó hangulatot árasztott az illat és a látvány. A teljes könyvtáramat az üzletbe tettük, hogy a híres szerzők jobban vonzzák a vásárlókat, és ez nemsokára elfogadhatóan működött.

Márciusra mesébe illően alakultak a dolgaink, sok megrendeléseem jött, valami beindította az ingatlanpiacot, és a lomtalanítások során emlékeztek rá, hogy szépen dolgoztunk, sokan ajánlottak minket. Bazsi bácsinak igaza lett, amikor azzal köszönt el az ügyfelektől, hogy hívjanak máskor is. Dóra üzlete is fejlődött, egyre több variációját találta ki a virág-könyv csomagoknak, az emberek nagyon szerették. Még Andrásnak is sikerült eladnia pár mosógépet az új módszerrel.

Egy tönkrement kávézót üritettünk ki a tavasz közepén, ott szereztem egy kiváló állapotú kávéfőző gépet és néhány kerek büféasztalt, székekkel. Először haza akartam vinni, de aztán a segédem javaslatára engedélyt szereztem a bolthoz, hogy árulhassunk alkoholmentes italokat. Egy másik lomtalanításból vittem egy hűtőt is az üdítőknék, és ezzel megszületett az első könyves kávézó, amely virágbolt is egyben. Mivel a kis üzlet nem bírta el az egyre nagyobb érdeklődést, minden megmaradt pénzünket befektettük a kerthelyiség kialakítására. Nyár elejére a segédem már besegített Dórának részmunkaidőben.

Féltem, hogy valami megint elronthat mindent.

15

Az első évfordulónkat elfelejtettük.

Pár héttel később kivettünk egy házat egy hegyvidéki faluban, és végre kikapcsoltuk a telefonokat. Nem vittünk csak egy-egy könnyű könyvet és néhány váltás ruhát.

Egész nyáron gyönyörű idő volt, de abban a három napban, amíg az erdőt jártuk volna, végig villámlott, zuhogott, a fák recsegték, nem láttunk ki az ablakon, a szél átsüvített a faszerkezetes ház zugain.

A szűk konyhában ültünk az összecusukható kempingasztalnál, a magunkkal vitt füstölt lazacot ettük, friss citromból limonádét készítettünk, és amikor jóllakottan hátradóltunk, Dóra elé csúsztatam az ajándékát egy hosszúkás bársonytokban.

Kivette a fülbevalókat, mosolygott, de nem örült, visszavette az ékszereket a helyükre.

– Olyan hihetetlen ez az egész – suttopta.

– Igen, én is alig fogtam fel, hogy itt vagyunk, és nincs semmi dolgunk.

– Nem erre értettem. A korán kelés, telefon és munka egész nap, a későn fekvés, olyan hirtelen jött, hogy még mindig a régi életemen tűnődöm időnként – mondta, és hosszan meredtünk magunk elé. Egy ideje éjjel-nappal csörgött valamelyikünk telefonja, menzákon ettünk, vagy rendeltünk, napközben alig találoztunk, este fáradtan zuhantunk egymás mellé az ágyba.

– Most, hogy az üzlet kezd beindulni, talán több időnk lesz egymásra – próbálkoztam.

– Valami más is hiányzik.

– Mire gondolsz? – csuklott el a hangom, mire ő is elővett egy kis csomagot, és felém tolta a kopott asztallapon át.

Kibontottam a merített bíborpapírt, és egy bőrkötéses kiskönyv került a kezembe, tele üres lapokkal.

– Tudom, hogy nem szoktál jegyzeteket készíteni, de talán, ha veled van napközben, nem veszíted el a gondolatokat estére, és újra összeállhatnak szövegekké. És akkor én is írhatok új darabokat hozzájuk – suttogta bátortalanul.

Három napon át szeretkeztünk, kisimultan és könnyeden értünk vissza a lakásunkba. Órákig szellőztettünk, hogy friss levegőre cseréljük az áporodott szagot.

A Bazsi bácsitól örökölt lakás már nem tűnt olyan hatalmasnak, mint amikor beköltöztünk. A polcok újra zsúfolásig teltek könyvekkel, a ruhásszekrényt nagyobbra cseréltük, a komódokon felesleges kacatok jelentek meg.

A munkával töltött idő nem csak az egymásra szánt órákat rövidítette meg, magunkra is jobban oda kellett figyelnünk. Használni kezdtem Dóra ajándékát, feljegyzéseket készítettem, hogy így pótoljam valahogy az írás okozta szükségleteimet.

Elővettem a régi szövegeimet, az eltelt hónapok távolabba helyezték őket, bátrabban húztam ki sorokat, cseréltem ki szavakat, sokszor egészen új befejezést írtam. Dóra is újra gyakorolt. Kialakult egy rituálé: amíg én ceruzával a kezemben a nyomtatott papírhalom felett görnyedtem, addig ő fülhallgatóval a billentyűk előtt ült.

Egy este megkértem, játsszon hangszóróval, hátha jobban el tudom képzelni a szövegemet. Megkereste a hozzá írt darabot, kértem, ne hagyja abba, ha vége, kezdje előlről, amíg el nem fárad.

Felfedeztem, hogy a műveink együtt erősek igazán: ahogy magamban olvastam a már készre csiszolt prózát, összhangban éreztem a dallammal. Megpróbáltam hangosan is, Dóra játszott, én igyekeztem minél kevesebb hangsúlyt használva felolvasni, hiszen a hangom játékának értelme megszűnt.

Nem sikerült elsőre tökéletesen, de Dóra azonnal megértette, mi a célom, és gyorsan igazított, ahol szükség volt rá. Még aznap este kipróbáltuk több novellával is, és egyikét kivétellel kiválóan működtek hozzá a zongoraszerzemények.

A magunk kedvéért kezdtük. Heteken át minden este gyakoroltunk, amikor már zökkenőmentesen ment, felvettük. Nem sok zenészt ismertünk, Gyurinak küldtük el az anyagot, aki másnap este csöngetett, végre bemutatta a kedvesét, de alig nyújtottunk kezét, már követelte, hadd hallja élőben.

Nagyon izgultunk, még sosem volt közönségünk, botladoztunk, de ennek ellenére bensőséges hangulatú este kerekedett. Gyuri azzal búcsúzott, hogy ne hagyjuk abba, mert van egy ötlete, amitől Dórával halálra rémültünk.

Nem késlekedett sokáig a megvalósítással. Ismert egy férfit, akinek szintársulata volt, állandó fellépési lehetőséggel, és Gyuri megbeszélte vele, hogy hadd adjunk elő mi is egy hétköznapi estén.

Nemet akartunk mondani, de már minden el volt rendezve, Gyuri egyre csak beszélt, egyre meggyőzőbben, és mire észbe kaptunk, már a meghívókat gyártottuk.

Óriásplakátot ragasztottunk ki a virágüzletbe.

Minden vásárló kapott szórólapot.

Két kerületben osztották a reklámot a hajléktalanok.

Költöztetésnél vagy lomtalanításnál adtam egy hirdetést a névjegyem mellé.

Benne voltunk több városi magazinban.

A szakadó esőben bőrig áztunk, de ez nem zavart minket, hiszen készültünk egy elegánsabb váltás ruhával, a hangszert pedig már előző nap átvittük, hogy tökéletes legyen a hangzás. A függöny mögött megbeszéltük, hogy akármi lesz, az nem változtathat semmin.

Amikor kiléptünk a színpadra, elvakított a reflektor.

Amint megszoktuk a fényeket, megláttam Andrást és Evelint, Gyurit és a kedvesét, Dénest egy ismerősnek tűnő lánynyal, három nagyon idős nénit, akik közül egy a hallókészülékét állíttatta éppen, meg a négy szórólapos hajléktalant, akik még öltönyt is szereztek valahonnan.

Lehattunk volna csalódottak is, valójában megkönnyebültünk a családi légkörtől.

A terem kiváló volt, a hangzás tökéletes, a közönség feszülten figyelt az elejétől a végéig, minden műsorszámunk hibátlanul sikerült.

Amikor a rövid, de erőteljes taps után visszavonultunk a függöny mögé, megbeszéltük, hogy soha többé. A művésztünk helyét és sorsát eldöntöttnek tekintettük.

Még napokon át járt az eszemben, milyen nagyszerű volt a színpadon lenni, jó érzés a gratulációk fogadása, még Dénesnek is tudtunk örülni, az ismerős lány az oldalán Anett volt, akivel egykor randevúztam, a barátom igazat mondott, amint szakított a barátnőjével maga hívta el vacsorázni.

Amire nem gondoltam Dénessel kapcsolatban, hogy új hobbit talált, kamerázni kezdett. Csak egy héttel később derült ki, amikor üzenetet írt, hogy feltett néhány részletet az estünkből egy videómegosztó oldalra. A sötét nézőtéren észre sem vettem a fekete kézi kamerát az állványon, pedig ha tudom, biztosan feszültebben olvasok, talán Dóra is kikökökent volna. Így viszont tényleg nagyon jó minőségű felvétel készült, tiszta a hangzás, érthető a szöveg és még jól is mutatunk rajta. Elküldtem Gyurinak, aki a rá jellemző lelkesedéssel azonnal továbbküldte minden ismerősének.

A videók alatt hamarosan gyűlni kezdtek a hozzászólások, mindegyik biztató, gratuláló volt, és még többet akartak. Kíváncsiságból osztottam meg szövegeket zene nélkül, Dóra pedig fordítva, de egyiknek sem volt sikere. Valamiért kizárólag a közös munkáink érdekelték az embereket.

A sikertől visszatért az alkotókedvünk, újra nyitott szemmel jártam dolgozni, és havonta egyszer legalább új művet adhattunk közzé.

Januárra kaptuk a következő koncertmeghívást, bölcsész-kocsmában léptünk fel. Telt ház és zajos siker, döbbenet mentünk haza. Előadtunk ezután kamaraszínházakban, művelődési otthonokban, teázókban, presszókban, az ország legtöbb nagyvárosát nyár végére bejártuk, még egy fesztiválon is felléptünk.

Cikkek jelentek meg rólunk irodalmi lapokban, alig tudtunk egyszerre figyelni a munkánkra is mellette. Ősszel kénytelenek voltunk tartani egy kéthónapos előadásszünetet, hogy kipihenjük magunkat, felfogjuk, mi történik körülöttünk, és törődünk egy kicsit az üzlettel is, ugyanis a virágboltba a közönségünk szinte heti törzsvendégként járt kávézni és beszélgetni.

Tavasza összegyűlt egy kis pénzünk, és nagyobb helyre költöztünk, megtartva a hely barátságos, sokrétű jellegét. A segédem közben külföldre költözött, úgyhogy Dóra segítség nélkül maradt. Rájöttünk, hogy a nagyobb helyen szüksége van valakire teljes állásban, és mivel már így is annyi könyvünk volt raktáron, hogy évekig elégnek bizonyult az utánpótlás, nekem pedig rosszul viselte a derekam az állandó cipekedést, felszámoltuk a lomtalanító vállalkozást, és beálltam a boltba társnak.

Lemostuk a rúzsoltot az utolsó vendég poharáról, lezártuk a kasszát, feltakarítottuk a padlót, éppen a kabátunk után nyúltunk a hűvös őszi napon, amikor az éjszaka sötétjét egy fekete limuzin lámpái törték meg. A motor leállt, a fények most az autó belsejéből áradtak, ahogy a sofőr kinyitotta a hátsó ajtót, kezét nyújtotta a fekete bőrülések felé. Először egy pár vörös, tűsarkú cipőt láttunk meg, majd a sötétített üveg mögül előlépett egy érettebb korú nő, és már én is tudtam, hogy nem a svéd fogász tért vissza, hanem Elisabeth

Flower személyesen, aki úgy sétált végig a feltöredezett járdán, mintha a vörös szőnyeget terítették volna elé.

Meg sem állt a bejáratnál, levett egy széket a pultról, a bundáját a támlára akasztotta, kecsesen helyet foglalt, intett a lányának, hogy csatlakozzon, mintha csupán egy másik vendég volna, majd a szemembe nézett.

– Hozzon nekünk két brandyt, fiatalember – parancsolta, megnyomva az ital nevét.

Dóra megfogta a kezem és közelebb húzódott hozzám.

– Mit akarsz itt, anyám?

– Nem látogathatom meg a lányomat?

– Mit akarsz? – ismételte meg, a kezemet szorítva, hogy ne remegjen a hangja.

– Apád, akit volt szerencsém látni egy videón, úgy néz ki, mint egy szakmunkás, de nem érdekes, szóval apád küldött egy felvételt, amin zongorázol – mondta lassan tagolva minden szót, a hangokat gyomorból formálva, arisztokratikus gúnnyal.

– Igen. Gábor pedig felolvassa a műveit.

– Ennek ellenére megéreztem benned a tehetséget, amit tőlem örököltél.

– Mikor indul a géped?

– Csak holnapután. Három jegyem van visszafelé.

– Mit akarsz?

– Minden szavad engem igazol. Nem tanultál meg nélkülem szinte semmit. Hogyan viselkedj egy nő jelenlétében, mit mondj, amikor életed lehetőségét ajánlják fel, milyen férfit válassz magad mellé. De szerencsére a tőlem örökölt génuszod megmutatta magát. Sejtettem, hogy e nélkül itt – bökött felém – nem jössz haza.

– Bezártunk mára – lépett egyet előre Dóra, mellkasomra téve a kezét, hogy én maradjak ki ebből.

– Beszéltem egy barátommal – folytatta könnyedén –, aki zenetanár, több neves konzervatóriumban is oktat. Szívesen foglalkozna veled, persze meg kellene tanulnod rendesen an-

golul. Mindent fizetek. Lakást, autót, a leckéidet, amíg be nem indul a karriered. Még a szeretődnek is kerestem munkát, beszélnie sem kell igazán hozzá, kezdetnek jó lesz, kellene a stúdióban is karbantartók.

– Hogy merészelsz idejönni és beleszólni az életünkbe?
– üvöltötte Dóra.

– Hiszen ezt sem érted volna el, ha nem segíték a pénzemmel – felelte hűvösen az anyja. – Gondold meg, mit válaszolsz, ilyen lehetőség egyszer van az életben. A menedzserem szerint van még pár jó évod, amíg eladható vagy színpadon, de a finom vonásaid öregednek, el kellene járnod azokra a kezelésekre, amikre én is. Megmutatok mindent, amire szükséged lehet. Itt a címem, amin holnap estig elérsz – fejezte be, és letett egy nyomtatott kártyát az asztalra, majd távozott.

Nem tudom, hogyan jutottunk el hazáig, de biztosan szótlanusul. A földszinten lakó Géza bácsi még mindig nem aludt, az ablaknál megvilágította az arcát az asztali lámpa zöld búrája. A felesége mesélte egyszer, hogy az emlékiratait rendezgeti és bővíti, mert a rákkal már nem, csak az elmúlással harcol. Intettünk egymásnak a megszokott ütemben.

A másodikon Ibolya néni ordított a férjével, az apróra zsugorodott Imre bácsi biztosan még mindig nem cserélte ki a villanykörtét. Ibolya néni, az egykori házmester már csupán közös képviselő, majdnem szó szerint a fél ház ura. A nyolc lakásból hármat ő birtokol, hármat egy emelettel felettünk a még idősebb Rózsika néni. Ketten együtt elegek a lakógyűlésre, de folyton összevitalkoznak. Amikor Bazsi bácsi meghalt, Ibolya néni megkeresett, hogy megvenné a lakást, csak hogy végre neki legyen igaza, és megcsináltathassák a tetőt meg a kéményeket, és rendben legyen a közös udvar. Felajánlotta, hogy maradhatnánk is a lakásban albérlőként, jutányos áron, neki csak a tulajdonjog kellene. Akkor udvariasan megköszöntem az érdeklődését, de mostanában komolyan elgon-

dolkodtunk a költözésen, mert az egyik üres lakását egy fiatal házaspár vette ki, akiknek hármas ikreik születtek. Az egyik mindig felébredt hajnalban, és a másik kettőt is felverte. Amikor végre leültünk a kanapéra, akkor is épp tőlük zengett a lakásunk.

– Menjünk el a pályára futni – kérte szárazon Dóra, és gyors, hanyag mozdulatokkal átöltöztünk.

Laci bácsi már messziről megismert minket, szótlanul átvette a pénzt, és kinyitotta a kaput. Rossz napja lehetett, mert a szokottnál is erősebben büzlött az olcsó szilvapálinkától.

Talán három, vagy négy kört mehettünk, amikor Dóra összeesett, és fektében kezdte rázni a zokogás.

Nem mertem hozzáérni, vagy megszólítani. A megoldás helyett a lehetőségeimen gondolkodtam. Van-e jogom azt mondani, hogy nincs baj? Vagy véleményt formálni az édesanyjáról? Azt mondani, hogy menjen, és legyen sikeres Amerikában, vagy azt, hogy maradjon velem itthon? Ki vagyok én tulajdonképpen? Megint éjszaka volt, a gondolatok megint zavarosak, a válaszok újabb szorongással teli kérdéseket szültek.

Miközben ezeken rágódtam, észre sem vettem, hogy mellé kuporodtam, átöleltem a derekát, és ringattam, hogy megnyugodjék.

Sokáig maradtunk így, szerencsére nem volt még csípős az éjszaka. A hátunkat egy félrehúzott focikapu fájának támasztottuk, úgy vártuk a napfelkeltét.

– Ugye eszedbe sem jutott menni? – kérdezte, amikor szóhoz jutott.

– Nem nekem való.

– Nekem sem – mosolyodott el egy pillanatra, és a vállamra hajtotta a fejét.

– Azon gondolkodtam, hogy nem tarthatnálak itt, ha menni akarnál – vallottam be, de megbántam, megijedtem a saját szavaim következményétől.

– Nem mennék nélküled sehová – nézett rám csodálkozó szemekkel. Megint a gondolatainkba mélyedtünk, kicsit ösz-

szébb bújtunk, mert azért hűvösödött, de a lakásba nem akartunk vissza menni még.

– El kellene költöznünk – mondtam, amikor a nap elindult az útján. Lassan, gyengéd fényel borította be az előtünk tornyosuló lakótelepet, egyesével törve meg a fényét az ablakok üvegén.

– Igen. És össze kellene házasodnunk. Ha akarsz a férjem lenni.

– Az nagyon jó lenne – válaszoltam, és az új nap világánál nem maradt bennem kétség.

16

Amikor végül hazaértünk, nem bírtunk aludni, és mivel szép vasárnap délelőtt volt, elhatároztuk, hogy átsétálunk a városon Dóra anyjához. Nem akartunk beszélni vele, egy borítékba beletettünk egy „Jó utat kívánunk!” üdvözlőkártyát, és azt a pénzt, amit egy év alatt spóroltunk meg az általa küldött adományokból. A szálloda bejáratánál egy hajóskapitány ruházatú fiatal férfi kérdezte, miben lehet a segítségünkre, de mi csak a recepcióig mentünk, ahol egy idősebb úr vette el a csomagot, és megígérte, hogy csak fél óra múlva szól Elisabeth asszonynak, amikor mi már elég messze leszünk ahhoz, hogy hiába keressen.

Délután megleptük Andrást és Evelint, elmeséltünk nekik mindent, Dóra apja hol elszomorodott, hol cinikusan mosolygott, és megígérte, többé nem küld levelet rólunk, mi pedig biztosítottuk, hogy pénzt sem fog kapni a volt feleségétől. A házasság ötletére mindketten megöregültek, András tervezgetni kezdte a közös esküvőt, hogy akkor ő is Evelinnel, de gyorsan lebeszéltük az ötletéről. Kisfiús szomorúsággal vette tudomásul, és csak akkor lett újra jobb kedve, amikor rájött, hogy így kétszer is lehet ünnepelni. Mivel enni is elfelejtettünk napközben, Dóra alaposan kiforgatta a hűtőt és a kamrát, és a talált alapanyagokból finom vacsorát főzött. Amikor végül ruhástól az ágyba dőltünk, úgy elnyomott minket az álom, hogy hétfőn majdnem elkéstünk a nyitással.

Azt akartam, a lánykérés váratlanul érje. A gyűrűt ennek ellenére egy hét válogatás után megrendeltem, további két hetet kellett várni, hogy elkészüljön.

Egy régi gyűrűjét rajzoltam körbe, amíg aludt, mert tudtam, hogy ha elvinném az egyiket, azonnal észrevenné, hiába nem hordja, vagy az ékszeres doboz aljában tartja, tudni fogja, bár nem szólt volna róla, nehogy elrontsa az örömet.

Bármilyen vacsorára mentünk, vagy ebédelni, kirándulni voltunk, várta a pillanatot, és minden alkalommal kissé csalódott arccal jött velem haza, míg én a zsebemben szorongattam a gyűrűt. November lett, mire eljött az alkalom, sétáltunk a hűvös utcákon, a bakancsaink alatt ropogott a száraz avar. A parkban, ahol találkoztunk, megálltunk a padunknál, és mint mindig, összebújtunk. Akkor vettem elő a bársonyos dobozt, a gyenge napfény megcsillant az apró gyémánton.

Büszkén viselte, az arcát komolyabbnak, a tartását feszesebbnek láttam, talán csak úgy képzeltem. Minden alkalommal, amikor mint menyasszonyomat mutattam be, komoly-nak, felelősségteljesnek éreztem magam. Egyszer kamasz koromban megkérdeztem a nagybátyámat egy családi ebéd alkalmával, hogy szerintem van-e esélyem megházasodni, mert szerintem örökké egyedül fogok maradni. Sörösüveggel a kezében átkarolt, és azt suttogetta keserűen, nincs olyan szerencséd.

Először Andráshoz kellett elmennünk, hogy az áldását kérjük. Amint meghallotta, a hatalmas, tetovált karjaiba zárt minket, Evelin pedig lelkesen felajánlotta, hogy szívesen varr az ujjunkra egy-egy karikát a gyűrűk helyett, vagy a gyűrűk alá, persze csak ha szeretnénk.

Kimentünk a temetőbe is, hogy köszönetképpen gyertyát gyújtsunk Bazsi bácsi sírjánál, még nem száradtak el a virágok, amiket halottak napjára vittünk neki.

Egy, a szüleimhez közeli kisvárosban adtunk elő a művelődési központban, nem szóltam nekik, mert feszélyezi őket az ilyesmi, de Dórával arra gondoltunk, másnap hazafelé megállhatnánk náluk, és beavathatnánk őket is az eljegyzésbe.

Nem akartunk a furgonnal menni, a bérelt autó viszont nagy feltűnést keltett az utcában, amikor leparkoltam, már legalább öt ház kapujában nyújtogatták a nyakukat a szomszéd nénik, kihez érkezett a gazdag látogató. Egy pillanatra megsajnáltam apámat, aki szerette mondogatni a kocsmabeli férfiaknak, hogy a fia úgy-ahogy eléldgeél a fővárosban, nem bírta az egyetemet, a nagybátyja nélkül sehol nem lenne és így tovább, most pedig majd magyarázkodhat, találhat ki újabb féligazságokat, csak hogy ne kelljen beismernie, hogy nem volt igaza.

Anyám sopánkodva nyitotta ki a kétszárnyú pléhkaput.

– Kisfiam, minek ez a drága autó? – faggatott, alig tudtam megnyugtatni, hogy csak bérelt, nem került olyan sokba.

Apám kinézett a műhely rozsdásodó vasajtaja mögül, vetett egy pillantást az ezüst járműre, tudtam, hogy nagyon szeretne beleülni, felnyitni a motorháztetőt, esetleg menni is egy kört, de a büszkesége visszatartotta, és inkább visszament, hogy befejezze a dolgát.

Anyám egyből észrevette Dóra gyűrűjét, felugrott örömeiben, nagyot csattant a műanyagpapucs a konyhakövön, szinte kiabálva szólt rám, hogy hívjam be apámat is, hadd örüljön. El is indultam, de út közben észrevettem, hogy a tanműhely elpusztíthatatlannak hitt lakatját leverte valaki, látszott a súrlódás nyoma az ajtón. Megálltam előtte, nem mertem benyitni, csak néztem a zár helyét, aztán visszamentem, azt hazudtam, hogy apám elfoglalt, és nem akartam megzavarni a munkában. Nem is került elő ebédig.

– Szégyellitek azt a jó teherautót, amit a Balázstól kaptatok? – kérdezte köszönés helyett, amikor az olajos kezével benyitott.

– Az is meg van, csak béreltem egy kisebbet, mert előadásunk volt – válaszoltam, de már tudtam, hogy nem így kellett volna, magyarázkodásnak éreztem.

– Ti dolgoatok, végül is – hagyta rám. Anyám gyorsan beterelte a mosdóba, vegyszert nyomott a fekete tenyerére, sürgette, hogy haladjon, mert fontos.

– Dórával össze fogunk házasodni – mondtam ünnepélyesen.

– Várható volt – bólintott, majd Dórára mosolygott, és őt megölelte, nekem pedig sután megveregette a vállamat, mint a szomszédnak, amikor a malacát dicséri.

Ebéd alatt anyám vette át a beszélő szerepét, amíg apám elmélyülten a levesébe majd a frissen sült hússzeletekbe révedt. Egyfolytában kérdezett, hogy mikor lesz, hová kell menni, mit segítsen, kit hívunk meg. Amikor azt válaszoltuk, hogy ezekről még valójában nem beszéltünk, annyira kétségbeesett, mintha azt jelentettük volna be, hogy az egész csak vicc volt.

– Ha nyáron esküvőt akartok, akkor azt már most, télen el kell kezdenetek szervezni, mert nem lesz elég az idő, betelnek a helyek, ki kell küldeni a meghívókat – hadarta, mintha a sajátjáról lenne szó. Próbáltam elterelni a témát, ezért apámat kezdtem óvatosan faggatni.

– Nincs lakat a tanműhelyen.

– Használok.

– Bővült a vállalkozás?

– Nyugdíjba mentem a múlt hónapban.

– Nem is mondtad.

– Mert dolgozom tovább, csak mást – vont a vállát.

– Tanítasz? – kérdeztem meglepetten.

– Jönnek a kölkek a környékről. Hálásak, hogy valaki segít nekik felkészülni – mondta, jól megnyomva a második mondat elejét. Vagy talán csak én éreztem így.

– Biztosan büszke vagy rájuk – csúszott ki a számon, de én is hallottam a szavaimban a sértett gyermek hangját.

– Ez is egy munka, meg kell csinálni, kezdődik a fűtésszezon. Némelyik fával fizet, ilyenkor az is jó.

Hirtelen rosszul kezdtem magam érezni az udvarban álló autó miatt. Anyám abból a pénzből két hétig főz itthon, amit mi erre a kirándulásra elköltöttünk.

– Szeretnéd délután kipróbálni? – kérdeztem, mert azt akartam, hogy ezúttal jó kedvvel váljunk el.

– Csak felidegesíteném magam. Biztosan találnék valami hibát benne, amit nem javíthatok ki.

– Nem minden hibát kell kijavítani – vágtam rá, amitől még rosszabb lett az asztal körül a levegő.

– Jön hozzám egy tanítvány, elő kell még készítenem a te-repet – mondta halkán apám, és felállt az asztaltól, ami régebben azt jelentette, hogy vége az ebédnek.

Éreztem Dóra érintését a combomon, hogy támogatni szeretne, mert annyira készültünk, olyan lelkes voltam az út miatt, az előadásunk is jól sikerült, de valahogy még mindig a szüleim háza volt az egyetlen, ahol nem tudtam felnőttként viselkedni, ahol az idő megállt, amikor elköltöztem, a szemükben megmaradtam dacos kamasznak, és az előszoba tükrében is annak láttam magam, pedig már táskásodott a szemem alja, volt ősz hajszálam, ráncosodott a homlokom.

– Ne is foglalkozz apáddal, tudod milyen – suttogta békítően anyám, én pedig egyre arra gondoltam, hogy nem tudom. Valójában mindig is meg voltam győződve róla, hogy csak csalódást tudok okozni neki. Hogy a semmiből épített vállalkozása a legfontosabb, és hogy nem vettem át tőle, hogy nem taníthatott meg mindenre, amit tudott, hogy most az egész a semmibe veszett, az én hibám.

Egész életemben hibáztattam őt a vélt és a valós elvárásai miatt, amiből egyikőnk sem talált kiutat. Nem akartam így élni tovább. Felkeltem, és elindultam, hogy szembenézzek a tanműhellyel, amiből több mint egy évtizede menekültem el.

Óvatosan nyitottam be, a zsanérokot frissen olajozhatta meg, mert nyikorgás nélkül, könnyedén mozdult az ajtó. Először észre sem vett, vagy nem akart, szerszámokat készített elő, középen, a szerelőakna fölött egy régi kombi állt, biztosan azon gyakoroltak a tanítványok.

– Nagyobb helyre emlékeztem – szólítottam meg.

– Mostanra belenőtél.

– Eszembe jutottál múltkor, defektet kaptam. Nem tudtam kicserélni a kereket, egy másik teherautó sofőrje segített.

– És most már tudod, hogy kell? – kérdezte neheztelés nélkül.

– Figyeltem, de annyira szégyelltem magam, hogy nem koncentráltam.

– Hozz egy emelőt, megmutatom – fordult felém lelkesen, majd megállt egy pillanatra. – Persze, csak ha ráérsz, és van kedved.

– Nagyon örülnék neki – mosolyodtam el, és már magyarázott is, egy órán keresztül csak kereket cseréltünk, először ő, azután én, többször is, hogy biztosan megjegyezzem. Gördülékenyen dolgoztunk együtt, türelmes, jó oktató volt, remekül állt neki a szerep, mintha egész életében ezzel foglalkozott volna.

Fáradtan, de mázsás súlyoktól megszabadultan léptem ki a tanműhelyből. Mire megmosakodtam, apám is ruhát cserélt, megkérdezte, nem okozna-e gondot, ha mégis menne egy kört a bérautóval. Ragaszkodott hozzá, hogy mellette üljek. Dórára néztem, aki biztatott, hogy menjünk nyugodtan, mert közben megígérte anyámnak, hogy megtanítja valami diós sütemény receptjére.

Amikor megérkeztünk, apám elégedetten adta vissza a kulcsot, hogy nincs ennek semmi baja, kell az ilyen luxus időnként az ember életében, hogy ne unja el a hétköznapiakat. Megígérte, hogy ha nekünk is megfelel, kölcsön kéri az esküvőre egy régi kuncsaftjának az öreg Mercedes-Benzét, mert az egy kiváló autó, nagyon jól mutatnánk benne.

Amikor a süteményillatú konyhában elbúcsúztunk, anyám alaposan megölelgette Dórát, apám pedig kezét fogott velem, mint talán még soha addig, úgy gratulált az esküvőhöz.

Amikor beszálltunk az autóba, a sok diós piskótától megduzzadt hasam miatt ki kellett gombolnom a nadrágomat. Dóra nevetett, anyám a mutatóujjával dorgált, hogy el ne hízzak, amíg meg nem lesz az esküvő, apám pedig a maga pocakját mutogatva jegyezte meg, hogy nincs mit tenni, családi vonás.

Az egy nagyon jó délután volt. Hazafelé sokat nevettünk, az autóban kellemes meleg volt, kint már érződött, hogy közelednek a hideg, téli esték, de az ég tiszta maradt. Látszottak a csillagok.

TARTALOM

1	5
2	10
3	14
4	19
5	24
6	28
7	35
8	46
9	52
10.	61
11.	67
12.	79
13.	87
14.	101
15.	110
16.	119

Napkút Kiadó Kft.
1027 Budapest, Fazekas u. 10–14.
Telefon: (1) 787-5889
Mobil: (70) 617-8231
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

Szöveggondozó
Mariska Borbála

Tördelőszerkesztő
Szondi Bence

ISBN 978 963 263 931 4

Gábor író, de lomtalanításból él: vállalkozó nagybátyjával együtt elhunyt emberek hátrahagyott tárgyait számolják fel. Dóra zongorista, de napközben ujjai fekete virágföldbe mélyednek. Egymásnak elmesélt, szokatlan történeteikből egy ismerős, hétköznapiak mégsem mondható világ épül fel. A szereplők küzdeni tudása és a szöveg lendülete pedig magával viszi az olvasót is.

Vados Anna

Rojik Tamás 1988-ban született Kecskeméten. A magyar-történelem alapszakot Szegeden, a tanári mestert az ELTE-n végezte. Első regénye *Befogad és kítaszít* címmel 2016-ban jelent meg a Napkút Kiadó gondozásában.